

ДЕЙВИД ЗАЛЦЕР ИЗЧАДИЕ АДОВО

Част 1 от „Поличбата“

chitanka.info

ПРОЛОГ

Всичко стана за хилядна част от секундата. Движението в галактиката, което трябваше да обхване векове, се осъществи, докато мигне окото.

Младият астроном в обсерваторията Кейп Хът седеше зашеметен. Опомни се твърде късно и фотокамерата беше безсилна да запечати случилото се: разцепване на три съзвездия, в резултат на което се появи сияеща звезда. Частици от веществото на Козирога, Рака и Лъва неочаквано започнаха да летят една срещу друга с поразителна точност и се сляха в пулсиращо галактическо тяло. То ставаше все по-ярко и съзвездията затрепериха, а може би просто затрепера далекогледът — от обида ръцете на астронома се затресоха.

Той се опасяваше, че е бил единственият, който е видял това. Но дълбоко изпод земята се долавяше шум. Това бяха гласове, човешки, но не съвсем, засилващи се в религиозен екстаз, докато звездата набираше сила. Те се събираха в пещери, подземия и в откритото поле: старици, които бабуват, очакващи раждането — и бяха те двадесет хиляди. Те сплетоха ръце и оброниха глави, и гласът им се въземаше, и започна да се чува вредом. Това беше звукът „ОХ!“ и той със звънтене излиташе в небето и падаше в самото сърце на земята.

Беше шестият месец, шестият ден и шестият час. Именно този момент е предсказан в Стария завет. Именно в този миг трябва да се измени съдбата на Земята. Всички войни и преврати бяха само репетиция, проверка за този момент, когато човечеството ще бъде подготвено за великите събития, ознаменуващи преврата. Книгата „Откровения“ отдавна го е предсказала...

Високо и далече в небето се разискряше звездата и пеенето на хората ставаше все по-силно, и земното ядро затрепера от тази сила.

В древния град Мехидо старикът Бухенхаген усети това и заплака, понеже сега всичките му записки и свитъци станаха непотребни. А горе, в Израил, групата студенти археолози на минутата

прекратиха своята работа. Те пуснаха лопатите и се вслушаха: земята под тях започна да се движи.

В салона първа класа на самолета, изпълняващ курс Вашингтон — Рим, седеше Джереми Торн. Той също почувства нещо странно и инстинктивно затегна коланите, зает с мислите и делата си, чакащи го там, долу. Но дори и да знаеше истинската причина за това вълнение, той вече нищо не би могъл да промени. Защото в този момент в подземията на болницата „Женерал“ камъкът размазваше главата на собственото му дете.

ПЪРВА ГЛАВА

Ежесекундно в самолетите, намиращи се във въздуха, летят хиляди хора. Тази статистика, която Торн прочете в списание „Скайлайнър“, го заинтересува и той веднага раздели хората на такива, които пребивават във въздуха, и на такива, които са останали на Земята. Обикновено Торн не се занимаваше с подобни глупости, но сега се хващаше за всичко, само да не мисли какво може да го очаква на земята. Според статистиката излизаше, че ако изведнъж населението на Земята по някаква причина внезапно загине, ще останат живи само стотина хиляди души — спокойно отпиващи коктейли или гледащи филми, те дори няма да разберат какво е станало на Земята.

Самолетът летеше над Рим и Торн се замисли: колко мъже и колко жени ще останат тогава? И как така те — при условие че успеят да се приземят успешно — ще възстановят здраво общество? Очевидно е, че повечето ще са мъже, при това заемащи солидни постове в икономиката, и значи дейността им на Земята ще е безполезна, тъй като всички работници ще загинат. Мениджъри ще останат, но няма да има кого да ръководят. Добре би било да се наемат няколко самолета, които постоянно да возят работници, за да има с какво да се започне.

Самолетът направи остър вираж и Торн запали цигара, разглеждайки унилите огънове долу. Той летеше със самолет толкова често напоследък, че беше свикнал с това зрелище. Но днес то го възбуди. Преди дванадесет часа във Вашингтон Торн получи телеграма и ако през това време нещо се е случило, то вече е минало. Катерина най-после е родила и кърми тяхното дете в болницата или пък е безнадеждно отчаяна. Тя вече два пъти беше бременна, но и двата пъти не можа да задържи плода. Сега бременността продължи цели осем месеца. Той знаеше, че ако и сега се случи нещо, завинаги ще загуби Катерина.

Познаваха се от детството и Торн през цялото време забелязваше безпокойство в поведението ѝ. Изплашените ѝ очи, търсеци покровител, го преследваха, но ролята на покровител изцяло го удовлетворяваше. Именно това беше в основата на техните отношения. Едва напоследък, когато Торн значително се издигна в службата, му се събраха толкова неотложни работи, че Катерина остана съвсем сама и никак не можеше да свикне с ролята на жена на виден политически деец.

Първият сигнал за душевното объркване на жена му мина незабелязано. Вместо да прояви внимание и грижа, Торн се разсърди, когато Катерина взе ножиците и острига разкошните си коси. Тя носи перука с прическа „Сасон“, докато косите ѝ не пораснаха, а след година кой знае защо се затвори в банята и започна с бръснар да реже краищата на пръстите си и после с ужас си спомняше защо е правила всичко това. Тогава поканиха психиатъра, който седеше, загледан тъпо в стената, и нищо не разбираше. След месец Катерина престана да го посещава и реши, че ѝ трябва дете. Тя забременя веднага и трите месеца от бременността ѝ бяха най-хубавите в техния съпружески живот. Катерина се чувстваше прекрасно и беше истинска красавица. Като завършек на всичко тя дори тръгна с мъжа си на пътешествие към Близкия изток. Но бременността се прекъсна в самолета и всичките ѝ надежди, заглушавани от риданието, отпътуваха за никъде.

Втората бременност настъпи едва след две години, но тя разстрои сексуалния живот, който беше връх в техните отношения. Появи се специалист по зачеването и им определи ден и час съобразно с цикъла на жена му, но това време беше дяволски неудобно за Торн, той се чувстваше като глупак, бягащ от службата си един път в месеца, за да извърши своята чисто механична работа. Предложиха му дори мастурбация, за да може семето да бъде внесено, когато е необходимо, но тук търпението му се изчерпа. Щом толкова ѝ трябва дете, да си осинови чуждо. Но сега вече пък тя не се съгласяваше: на Катерина ѝ трябваше само собствено дете.

В края на краищата една-единствена клетчица търсеше онази, която ѝ беше необходима, но след пет и половина месеца надеждата отново се настани в техния дом. Първите контракции завариха Катерина в супермаркета, но тя продължи да прави покупките, докато болката стана нетърпима. Лекарите казаха, че ѝ е провървяло, тъй като

зародишът е бил твърде слаб, но депресията е продължила половин година. Сега Катерина беше бременна за трети път и Торн знаеше, че това е тяхната последна надежда. Ако и този път стане нещо, разсъдъкът на жена му няма да издържи.

Самолетът докосна посадъчната полоса. „Защо въобще летим? — помисли Торн. — Нима животът е такава евтина шега?“ Той остана седнал, докато другите пътници се блъскаха към изхода. Ще го обслужат бързо в отдела за особено важни персони, а и колата го чака. Торн беше съветник на президента по въпросите на икономиката и председател на Световната конференция по икономика, която неотдавна пренесе своята щабквартира от Цюрих в Рим. Четириседмичната програма се проточи шест месеца и през това време започнаха да го забелязват видни хора. Скоро тръгна слухът, че след няколко години той ще стане главната надежда и опора на президента на Съединените американски щати.

При своите четиридесет и две години Торн вече се виждаше по върховете и кариерата сама се пъхаше в ръцете му. Избирането му за председател и президент на Световната конференция по икономика го издигна в очите на обществеността и стана трамплин към поста посланик, след това към министерския кабинет, а там може би ще успее да се кандидатира и за по-висок пост.

Семейните заводи на Торнови процъфтяваха по време на войната и Джереми успя да получи най-доброто и най-скъпото образование, без да мисли как са спечелени парите. Но когато умря баща му, Джереми Торн ликвидира всички предприятия и обяви, че никога няма да поощрява разрушението. Всяка война е братоубийство. Но и в интересите на мира състоянието на Торн продължаваше да се умножава. Той започна да развива строителство в своите земи, подобри районите на гетото, даваше земи на нуждаещите се и перспективни работяги. В него се бяха слели дарът да натрупва и чувството за отговорност пред тези, които нямат пари. По пресмятанията излизаше, че личното състояние на Торн се изчислява на стотици милиони долари, въпреки че да се провери това беше трудно, дори самият Торн нямаше точни данни. Да се пресмята, означаваше да се направи макар и кратко спиране, а Торн се намираще в постоянно движение...

Таксито спря до тъмната сграда на болница „Женерал“. Отец Спилето надникна от своя кабинет на третия етаж и веднага разбра, че

идващият при него не е никой друг, а Джереми Торн. Волевата брадичка и посивяващите слепоочия му бяха познати от вестникарските снимки, походката и маниерите — също. Торн изглеждаше именно така, както подобава на човек в неговото положение. Изборът е направен правилно, отбеляза за себе си отец Спилето. Свещеникът стана, подбирайки полите на одеждите си. Масата изглеждаше съвсем миниатюрна в сравнение с могъщата му фигура. Крачките на Торн вече се чуваха в коридора, те шумно отекваха в тъмното здание.

— Господин Торн?

Торн, вече стъпил на първото стъпало на стълбата, се обърна и вдигна очи нагоре, опитвайки се да разгледа човека в тъмнината.

— Да, аз съм.

— Наричат ме отец Спилето. Изпратих ви...

— Да, получих телеграмата. Тръгнах веднага, щом стана възможно.

Свещеникът се премести в светлия кръг и надвисна над стълбището. Нещо в движенията му, в окръжаващата го зловеща тишина подсказваше, че тук не всичко е в ред.

— Детето... роди ли се? — запита Торн.

— Да.

— А моята жена?

— Почива си.

Свещеникът слезе надолу и очите му се срещнаха с очите на Торн, сякаш се опитваха да го подготвят, да смекчат удара.

— Станало ли е нещо? — запита Торн.

— Детето умря.

Настъпи страшна тишина, от нея сякаш празните коридори с фаянсови плочки зазвъняха. Торн стоеше като поразен от гръм.

— То диша само един миг и после дишането прекъсна — прошепна свещеникът.

Свещеникът наблюдаваше как Торн не вижда нищо пред себе си. Приблужи до пейката, склони глава и заплака. Риданието като ехо се понесе по коридорите. Свещеникът отново заговори.

— Вашата жена е във от опасност, но тя няма да може да ражда повече.

— Това е краят — прошепна Торн.

— Можете да си осиновите дете.

— Тя искаше да има собствено.

За миг стана тихо и свещеникът прекрачи напред. Имаше груби, но правилни черти на лицето, в очите му светеше съчувствие. Само избилите капчици пот издаваха неговото вълнение.

— Вие много я обичате — каза той.

Торн кимна. Нямахте сили да отговори.

— Тогава трябва да се съгласите с Божията воля.

От тъмата на коридора изникна възрастна монахиня, която повика с очи свещеника встрани. Започнаха да си шепнат нещо на италиански и жената излезе, а свещеникът отново се обърна към Торн. Нещо необикновено имаше в погледа му, Торн се напрегна.

— Неизповедими са пътищата господни, Торн. — Свещеникът посочи напред с ръка, Торн неволно се вдигна и тръгна след него.

Стаите за родилките бяха с три етажа по-високо и те тръгнаха по запасната стълба, а след това по тесен коридор, осветен от редки електрически лампички. Болничните миризми усилиха чувството за загубата, което пулсираше по цялото тяло на Торн. Те спряха до стъклена преградка и свещеникът проследи с поглед как Торн, колебаейки се, приближи и погледна това, което се намираще от другата страна. Там имаше дете. Новородено, прилично на малко ангелче. Имаше разрошени черни коси и дълбоки сини очи, които инстинктивно търсеха Торн.

— Той си няма никого — каза свещеникът. — Майка му умря. Точно като вашето дете... в същия час. — Торн рязко се обърна към него. — На вашата жена й трябва дете, а на това дете му трябва майка.

Торн бавно поклати глава.

— Ние искахме да имаме собствено — каза той.

— Ще се осмеля да кажа... той много прилича на вас...

Торн отново погледна детето и не можа да не се съгласи с това. Косите на младенеца бяха точно като на Катерина, а чертите на лицето приличаха на неговите собствени. Същата волева брадичка и дори същата ямичка на нея.

— Сеньората никога няма да научи това — каза свещеникът.

Торн внезапно затвори очи. Ръцете му затрепераха.

— А детето... здраво ли е?

— Абсолютно здраво.

— Има ли роднини?

— Никого си няма.

Пълна тишина обвиваше Торн и свещеника. Това беше толкова необикновено...

— Тук аз съм главният — каза свещеникът. — Нищо записано няма да остане. Никой няма да научи това.

Торн отмести поглед. Все още се колебаеше.

— Може ли... да видя своето дете? — запита той.

— Какво ще измени това? — отговори свещеникът. — Отдайте любовта си на живите.

Зад стъклената преградка детето вдигна двете си ръчички и ги протегна към Торн, сякаш за да го прегърне.

— Заради вашата жена, сеньор, Бог ще прости тази лъжа. И заради това дете, което иначе никога няма да има дом...

Той замълча, защото вече нямаше какво да добави.

— През тази нощ, господин Торн, Бог ви подари син.

Високо в небето пулсиращата звезда достигна своя зенит и затрепера като от удара на мълния. А в болничното легло се събуди Катерина, мислейки, че се събужда сама. Тя нищо не знаеше за инжекцията, която ѝ бяха направили няколко минути преди това. Тя раждаше в продължение на десет часа и помнеше всичко до последните болки, но после загуби съзнание и не видя детето. Когато дойде на себе си, започна да се вълнува и се опита да се успокои, щом чу приближаващите се стъпки в коридора. Вратата се отвори и Катерина видя своя мъж. В ръцете си Джереми държеше дете.

— Нашето дете — каза Торн и гласът му затрепери от радост. — Имаме син!

Тя взе детето и зариде от прилив на щастие. Сълзи замъгляваха погледа на Торн и той благодареше на Бога, че му е подсказал верния път.

ВТОРА ГЛАВА

Торнови бяха от семейство на католици, но никога не са вярвали в Бога. Катерина рядко произнасяше молитви и посещаваше църквите само на рождество и възкресение, но повече по традиция, отколкото поради вяра в католическите догми. Самият Торн, за разлика от Катерина, се отнасяше много спокойно към факта, че така и не кръстиха своя син Деймън. Наистина, опитаха се да направят това. Веднага след раждането съпрузите отнесоха младенца в църквата, но неговият страх, още от влизането, беше толкова очевиден, че им се наложи да спрат церемонията. Свещеникът излезе след тях на улицата, държейки светена вода в ръце, и предупреди, че ако детето не бъде кръстено, никога няма да влезе в Божието царство, но Торн рязко отказа да продължат кръщавката, виждайки колко е изплашено детето. За да успокои Катерина, беше устроено импровизирано кръщение вкъщи, но тя докрай не повярва в него, с намерението да се върне някога по-късно с Деймън в църквата и да направи всичко, както му е редът.

Но този ден така и не дойде. Скоро те се завъртяха сред неотложни неща и беше забравено за кръщенето. Конференцията по въпросите на икономиката завърши и той отново се върна във Вашингтон. Пое задълженията на съветника на президента и стана видна политическа фигура. В неговия чифлик в Маслин, щата Вирджиния, започнаха да се провеждат съвещания, за които пишеха вестниците от Ню Йорк до Калифорния, и семейство Торнови стана известно на всички читатели на националните списания. Те бяха богати, фотогенични и бързо се издигаха нагоре. И което не е маловажно, в тяхното общество често можеше да се види президентът. Затова за никого не беше неочаквано назначаването на Торн като посланик на САЩ във Великобритания. На тази длъжност той можеше да разгърне всички свои потенциални възможности.

Когато пристигнаха в Лондон, Торнови се настаниха в Пирфорд, в сгради от седемнадесети век. Животът им заприлича на прекрасен

сън, особено на Катерина: тя беше толкова чудесна и съвършена, че нещо дори плашеше. В крайградския си дом тя живееше уединено — щастлива майка с любимото си чедо. При желание можеше да изпълнява задълженията на жена на дипломат, при това тя беше забележителна домакиня. Сега имаше всичко: и детето, и любовта на мъжа си. Катерина разцъфна като очарователно цветче — крехко и нежно, удивляваше всички със своята свежест и красота.

Предградието Пирфорд беше твърде респектиращо, съществуването му отиваше дълбоко в историята на Англия. Тук бяха погребите, където дълго време се е криел заточеният херцог, докато не го открили и ликвидирали. Наоколо беше гората, в която крал Хенрих V е ловил диви прасета. В дома имаше подземни преходи и секретни изходи, но там цареше радост, защото домът беше пълен със смях и гости по всяко време на денонощието.

За изпълняване на домашните задължения бяха наети слуги, двама от тях живееха в дома постоянно — Хортънови, изпълняващи задълженията на готвачка и шофьор, истински англичани с неповторимо чувство за собствено достойнство. Когато Катерина беше заета, с Деймън се занимаваше гледачката — млада, пухкава англичанка на име Чейса. Тя беше умница, знаеше много игри и обожаваше Деймън, сякаш беше нейният собствен син. Те бяха заедно по цели часове, Деймън ходеше след нея по голямата поляна или тихо седеше до езерото, докато Чейса му хващаше скакалци и водни кончета, които после отнасяха вкъщи в кутийки. Детето израстваше и от гледна точка на художника беше самото съвършенство. Той навърши три години, предсказанието за превъзходно здраве се сбъдна. Освен това той поразяваше със своята изумителна сила. Деймън беше така спокоен и наблюдателен, което рядко се срещаше при деца на неговата възраст и гостите често се чувстваха неуютно пред неговия поглед. Ако умът се измерва със способността за внимателно съзерцание, той можеше да бъде смятан за гений, защото момчето можеше с часове да стои на малката скована пейка под ябълката и да наблюдава хората, минаващи наоколо, без да пропуска нито един детайл. Хортън, шофьорът на семейството, често вземаше Деймън със себе си, когато му се налагаше да изпълнява различни поръчения. Харесваше му мълчаливото присъствие на малчугана и той се учудваше на

способността на детето да опознава окръжаващия свят с такова внимание и удоволствие.

— Той прилича на малък марсианец — каза веднъж Хортън на жена си, — сякаш са го пратили тук да изучава човечеството.

— Да не чуе майка му — отговори тя, — да не вземеш да й кажеш нещо подобно.

— Нямах предвид нищо лошо. Просто той е малко странен.

И още нещо беше необикновено: Деймън рядко ползваше гласа си. Радостта си показваше с широка усмивка, от което на бузите му се появяваха ямичките. Когато тъжеше, мълчаливо плачеше. Веднъж Катерина каза това на лекаря, но той я успокои, като й разказа за едно дете, което не проговорило до осем години, а веднъж, когато обядвало, произнесло: „Не обичам картофено пюре.“ Изумена, майката го попитала защо е мълчало през цялото време. Малчуганът отговорил, че това не било необходимо, тъй като дотогава не били сервирали картофено пюре.

Катерина се разсмя и се успокои за Деймън. В края на краищата Алберт Айнщайн не е говорил до четири, а Деймън е само на три и половина. Освен неговата поразителна наблюдателност и мълчаливост в останалото той беше съвършено дете, достоен плод от идеалния съюз на Катерина и Джереми.

ТРЕТА ГЛАВА

Човекът, когото наричаха Хабър Дженингс, бе роден под знака на съзвездие Водолей. Хороскопите показваха, че по време на неговото раждане двете небесни тела — Уран и Луната, са били много наблизо едно до друго. Прическата му беше отвратителна. Беше настойчив до степен да те побърка. Дженингс беше фанатик в работата си като фоторепортер. Като котка, преследваща мишка, той можеше по цял ден да лежи в засада и да чака най-подходящия момент за една-единствена снимка. Смятаха го за майстор на „оригиналния жанр“. Той знаеше кога и къде трябва да отиде, за да се добере до такива фотокадри, каквито колегите му не са и сънували. Репортьорът живееше в едностаен апартамент в Челси и рядко си позволяваше да остане вкъщи, по чорапи. Но по отношение на снимките беше особено взискателен и прецизен.

Напоследък той съсредоточи вниманието си върху американския посланик в Лондон. Това беше достоен обект — макар и дори само заради идеалните черти на лицето му. Дженингс се питаше дали посланик Джереми Торн и жена му се занимават със секс и как именно? Дженингс имаше желание чрез снимки да покаже техните човешки качества, поне така бе заявил, но всъщност с по-голяма охота би изобразил семейство Торн в най-тъмни краски. Че с какво толкова са по-различни от него? Фоторепортерът би искал да установи дали например Торн не си купува порнографски списания? Дали няма любовница?

През този ден Дженингс бе решил да отиде в Пирфорд. Снимки може да не направи, там и без това ще има голяма сган фотографи, но ще проучи кой от слугите може да бъде подкупен да дава сведения за господарите си. Стана рано, зареди и провери фотоапаратите си, почисти до блясък фотообективите. Извади дрехите изпод леглото и облече кльощавото си тяло.

В купищата хартия с мъка откри поканата: празненството бе в чест на рождения ден на сина на Торн. Момчето навършваше 4 години.

Към Пирфорд вече се носеха претоварени с инвалиди и сираци автобуси от Лондон. Но Дженингс се движеше с колата си из предградието много леко, дори реши да изпуши един опиум, за да се поотпусне напрегнатата му нервна система.

На разстояние около една миля преди имението на Торн полицаи наблюдаваха пристигането на колите и проверяваха поканите. В края на краищата той се озова пред голяма порта от ковано желязно и се опита да се отърси от въздействието на наркотичното вещество. В имението вече бе започнал великолепен карнавал. Полянките, богато украсени, кипяха от живот, децата се щураха между палатките и въртележките, от различни сергии раздаваха сладкиши и плодове. Детските гласове заглушаваха музиката на органа, децата весело пищяха при излитането на люлките нагоре, с огромно удоволствие се возеха на въртележките с лебеди и бели кончета. В една шатра известна гледачка предсказваше бъдещето и много хора чакаха на опашка да влязат при нея. Виждаха се красиви понита — шотландска порода, и дори малко слонче! Фотографите се мятаха, възбудени от щастливото зрелище, достойно за неочаквани снимки, но Дженингс нямаше какво да фотографира. За всеки случай фотографира замъка на Торн. Фасадата беше тухлена, но дали беше истинска?

След малко го намери Гоби, изпратен от в. „Хералд Нюз“.

— Какво става с теб, колега? Нямах филми или какво?

— Чакам да бъде канонизиран нов светец! — отговори Дженингс с уста, натъпкана с лакомства.

— Не те разбирам...

— Ами, чудя се какво става тук: рожден ден на наследника на милионите долари на Торн или раждането на Исус Христос?

— Глупак, ще изпуснеш интересни снимки, а не попадаме често на такива тържества!

— Е, какво толкова? Ако ми потръбват такива снимки — ще купя от твоите.

— Ти май чакаш нещо суперсензационно?

— Други глупости не ми трябват.

— Тогава — наслука! Макар че семейство Торн има добра слава...

СУПЕРСЕНЗАЦИОННА, изключителна снимка: ето какво искаше Дженингс, нещо интимно, недостъпно за обикновените

простосмъртни хора! Той проследяваше упорито своите жертви. Ех, ако можеше да се промъкне вътре!

— Ей! Бавачке, бавачке! — изведнъж завика Гоби. — Гледайте! — И всички отправиха погледи към огромната торта, която изнесоха от къщата.

Бавачката на детето беше маскирана като клоун, лицето ѝ беше покрито с бяла пудра, а на устните ѝ имаше дебел слой ярко червило, което изобразяваше широка усмивка. Фотографите затамбуваха и затичаха около нея, а тя, доволна, кривейки се, прегръщаше Деймън и размазваше грима по лицето на детето.

Дженингс обходи тълпата с поглед и забеляза Катерина Торн, която стоеше настрана. По изражението на лицето ѝ репортьорът разбра, че тя не одобрява това, което става. След секунда Катерина свали доминото си и Дженингс инстинктивно вдигна камерата и направи снимка. При вида на празничната торта се чуха аплодисменти, Катерина пристъпи напред.

— Предскажете му съдбата! — извика някой. — Да го заведем при врачката! — И тълпата се понесе напред като един към палатката на врачката.

— Аз ще го занеса — каза Катерина, като се приближи към Чейса.

— Мога и аз, мадам — каза бавачката.

— Не, сама ще го направя — усмихна се студено Катерина.

За секунда очите им се срещнаха и бавачката неохотно предаде детето на майка му. Никой не видя това, тълпата продължаваше да ги носи и само Дженингс видя всичко през обектива си. Тълпата продължи нататък и бавачката остана сама, облечена в клоунски костюм, още по-силно подчертаващ самотата ѝ.

Пред палатката на врачката Катерина помоли всички репортьори да останат отвън, влезе вътре и облекчено въздъхна.

— Здравей, малкия.

Гласът излизаше изпод качулката, врачката седеше зад малка зелена масичка и се стремеше да направи гласа си тайнствен. Лицето ѝ беше намазано със зелен грим. Деймън я погледна и се вкопчи в рамото на майка си.

— Не се страхувай, Деймън — засмя се Катерина. — Това е добра фея. Нали сте добра фея?

— Разбира се — каза предсказателката, — няма да ти причиня болка.

— Тя ще ти каже твоето бъдеще — убеждаваше сина си Катерина.

— Ела — повика го предсказателката — и ми дай ръчичката си.

Но Деймън само се притисна още по-силно към майка си. Тогава предсказателката свали гумената си маска, под която се криеше мило лице на девойка.

— Погледни ме. Аз съм като всички останали. Няма да те заболи.

Деймън се успокои и протегна ръка. Катерина се подпря на масичката.

— О, каква хубава, мека ръчичка! Чака те хубаво, много хубаво бъдеще.

Но изведнъж тя се запъна, като гледаше дланта с недоумение.

— Дай ми другата си ръчичка.

Деймън протегна и другата и гадателката се порази още повече.

— Никога не съм виждала нещо подобно — каза девойката. — Ето, вече три години гадая на детските празници, но такова нещо виждам за пръв път.

— Какво виждате?

— Вижте сама. Той няма линии на ръцете си! Само гънчици.

— Какво?

Катерина погледна дланите на сина си.

— Не се ли е изгарял?

— Не, разбира се.

— Тогава погледнете своята ръка. Погледнете малките линийки. Те правят всеки от нас неповторим. Това са линиите на съдбата ни.

Настъпи напрегната тишина, детето удивено гледаше ръцете си, без да разбира какво толкова лошо има в тях.

— Вижте колко са гладки крайчетата на пръстите му — каза девойката. — Според мен той няма да има отпечатьци!

Катерина се вгледа и разбра, че наистина е така.

— Е, това е хубаво — разсмя се момичето. — Ако той ограби банка, никога няма да го намерят.

— Не можете ли да предскажете бъдещето му? Затова дойдохме при вас. — Гласът на Катерина трепереше, безпокойството не я напускаше.

— Разбира се.

Когато девойката хвана ръката на детето, отвън се разнесе силен вик. Бавачката Чейса викаше момчето:

— Деймън! Деймън! Излез! Имам изненада за теб!

Гадателката замълча. В гласа на Чейса се чувстваше отчаяние.

Катерина излезе от палатката, като държеше Деймън на ръце, и погледна покрива на къщата. Там, горе, стоеше Чейса, която държеше в ръце здраво въже. Тя го вдигна, като показа, че единият край е увит около шията ѝ. Тълпата долу започна да се оглежда, а мъничкият клоун на покрива застана на ръба и събра ръце, като че ли смяташе да скочи в басейн.

— Виж, Деймън! — извика Чейса. — Това е за теб! — И прекрачи напред от покрива.

Тялото ѝ тежко полетя надолу, спря, опъна въжето, а после увисна безжизнено. Чейса беше мъртва.

Хората на полянката гледаха втрещено как малкото тяло се поклаща в такт с музиката от въртележката. И тогава се разнесе вик на ужас. Крещеше Катерина и четирима души се втурнаха към нея, като я успокояваха и ѝ помагаха да влезе в къщата.

Деймън остана сам в стаята си. Той гледаше празната поляна, където бяха останали само работници, продавачи, взрени нагоре, накъдето се беше качил по стълбата един мрачен полицай, за да пререже въжето. Тялото падна долу, като закачи купчина тухли. То лежеше разбито на тревата, очите на Чейса гледаха небето, а на лицето ѝ продължаваше да сияе нарисуваната клоунска усмивка.

Дните преди погребението на Чейса бяха мрачни. Небето над Пирфорд стана сиво и беше постоянно разтърсвано от далечни гърмежи. Катерина прекарваше цялото си време сама в тъмната гостна, възряна в една точка. От писменото съобщение на следователя излизаше, че в кръвта на Чейса при смъртта ѝ е имало голямо количество бенадрил — лекарство против алергия, но това само увеличаваше неяснотите. Всички наоколо говореха само за самоубийството на бавачката. За да не дава възможност на репортьорите да си измислят какво ли не по повод на произшествието, Торн оставаше вкъщи и посвещаваше цялото си време на жена си. Той

се страхуваше тя да не изпадне отново в това състояние, което я измъчваше преди няколко години.

— Ти се измъчи, скъпа — каза той веднъж, като влезе в кухнята. — Та нали Чейса не беше член на семейството ни.

— Беше — тихо отвърна Катерина. — Тя ми казваше, че иска винаги да живее с нас.

Торн поклати глава.

— Явно е размислила. — Той не искаше думите му да прозвучат бездушно и се страхуваше да срещне погледа на Катерина.

— О, извинявай — добави той, — но не ми харесва да си в такова състояние.

— За всичко съм виновна аз, Джереми.

— Ти ли?

— На рождения ден имаше един момент...

Торн прекоси стаята и седна до нея.

— Всички й обръщаха внимание — продължаваше Катерина — и аз започнах да ревнувам. Взех Деймън от нея, защото самата аз исках да бъда централната фигура.

— Според мен ти си твърде строга към себе си. Момичето беше с разстроена психика.

— Аз също — каза Катерина. — Щом за мен е толкова важно да съм в центъра на вниманието.

Тя млъкна. Всичко вече беше казано. Торн я прегърна и почака да заспи. Сънят й приличаше на този по времето, когато тя вземаше либриум, и Торн си помисли, че след сътресението от смъртта на Чейса тя отново е продължила да го взема. Той постоя така няколко минути, а после внимателно взе жена си на ръце и я занесе в спалнята.

На следващия ден Катерина отиде на погребението на Чейса и взе Деймън със себе си. Торн не искаше да ходи на погребението и предупреди Катерина също да не ходи, но тя не го послуша, защото обичаше момичето и искаше да го изпрати в последния му час.

Зад оградата на гробищата се блъскаха репортьорите, задържани от двама яки мъже в униформи. Сред вестникарите беше и Дженингс. Той се беше снабдил за случая с някакъв чудовищен уред, с който като че ли можеха да се фотографират мухите на Луната. Репортьорът внимателно местеше обектива от лице на лице: разплаканото

семейство, потресената Катерина, до нея — детето, неспокойно, възбудено, с горящи, възпалени очи.

Точно детето заинтересува Дженингс и той зачака удобен момент, за да го снима. Такъв случай му се представи. Блясъкът в очите и изражението на лицето на Деймън се промениха, като че нещо беше изплашило момчето, но след минута той отново беше спокоен. Деймън гледаше към един далечен ъгъл на гробищата. Дженингс премести обектива си нататък, но отначало не видя нищо, освен надгробни плочи. След това нещо леко помръдна. Тъмен, размазан предмет се появи в обектива и Дженингс завъртя копчето за контраст. Това беше животно. Куче. Огромен черен пес пристъпваше напред с оголени зъби. Никой друг не го забеляза.

Кучето застина, а Дженингс се проклинаше, че е заредил апарата с черно-бяла лента: жълтите очи на кучето правеха сцената злоеща и тайнствена.

За подобна сцена си струваше губенето на сутринта и Дженингс се чувстваше напълно удовлетворен. Той погледна към хълма — вече спускаха ковчега в гроба. Отдалеч кучето и детето нямаха нищо общо, но безсловесната им връзка беше очевидна.

Важните събития през следващия ден бяха две: дъждът се засили и се появи мисис Бейлък, енергична ирландка, която се приближи до вратата и заяви, че е новата бавачка.

— Знаем, че не ви е леко — каза тя на Торнови, докато събличаше палтото си, — затова няма да ви напомням за това, което се е случило. Но, между нас казано, който наема таква младо момиче за бавачка, сам си търси неприятностите.

Тя се движеше бързо, раздвижвайки въздуха с тежкото си тяло, а Торн и Катерина мълчаха, поразени от увереността ѝ.

— А знаете ли как се определя добрата бавачка? — Тя се засмя. — По размера на гърдите. Онези момиченца с плоските гърди могат да се сменят всяка седмица. А с размери като моите остават задълго.

Тя млъкна за секунда.

— Е, добре. Къде е момчето?

— Ще ви покажа — каза Катерина, качвайки се по стълбите.

— Засега ни оставете сами. Ние ще се запознаем — предложи мисис Бейлък.

— Деймън се притеснява от непознати.

— Е, не и от мен.

— Не, наистина...

— Глупости. Ще опитам.

Изведнъж тя тръгна и масивното ѝ тяло изчезна от погледите им. В тишината, настъпила след това, Торнови се спогледаха и Торн неопределено кимна.

— Тя ми харесва — каза той.

— И на мен.

— Къде я намери?

— Къде съм я намерила ли?

— Ами да...

— Не съм я намирала. Мислех, че ти си я намерил.

В същия момент Торн повика новата бавачка.

— Мисис Бейлък!

Тя излезе на площадката на втория етаж и погледна Торнови отгоре.

— Да?

— Извинете... не разбираме.

— Какво има?

— Не знаем как сте попаднали тук.

— С такси. Вече го освободих.

— Не, искам да кажа... кой ви изпрати?

— Кантората.

— Кантора ли?

— Научили са от вестниците, че сте загубили бавачката си, и изпратиха нова. Мен.

Торн знаеше колко е трудно сега в Лондон да се намери работа и обяснението му се стори правдоподобно.

— Доста са предприемчиви — каза той.

— Да се обадя ли там за потвърждение? — предложи Катерина.

— Разбира се — студено отвърна жената. — А аз на улицата ли да почакам?

— Не... — постара се да изгладя неловкостта на положението Торн.

— На чуждестранен шпионин ли ви приличам? — заплашително попита мисис Бейлък.

— Не, не особено — насила се усмихна Торн.

— Не бъдете толкова сигурни — отговори бавачката. — Може би корсажът ми е пълен с магнетофони. Повикайте някое младо войниче — нека ме претърси.

Всички се разсмяха, а най-силно — самата мисис Бейлък.

— Добре, тръгвайте — каза Торн. — После ще проверим.

Торнови отидоха в кабинета, но Катерина все пак се обади в кантората. Казаха ѝ, че мисис Бейлък има голяма практика и добри препоръки. Единственото странно нещо е това, че тя е регистрирана в Рим. Но явно обстоятелствата при нея са се променили и тя не е успяла да се запише, където трябва. Ще изяснят всичко, щом се върне от четириседмичния си отпуск мениджърът, който я е изпратил при тях.

Катерина остави слушалката и погледна мъжа си. Той сви рамене, но беше доволен, че всичко се изясни. Мисис Бейлък изглеждаше малко ексцентрична, но затова пък пълна с живот, което сега беше най-необходимо в къщата им...

Горе мисис Бейлък гледеше момчето без усмивка. Устните ѝ трепереха, като че ли съзерцаваше произведение на изкуството с неповторима красота. Детето усети нервното дишане, отвори очи и срещна погледа ѝ. То се напрегна и седна в леглото.

— Не се бой, мъничкия ми — прошепна новата бавачка. — Дойдох, за да те защитавам.

От небето се разнесе неочакван силен гърмеж. Дъждът се засилваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През юли всичко в местността разцъфна. Всичко се обви в зеленина и оживя; в горите, които започваха веднага след градините, се криеха много животни. Хортън слагаше капани за зайците, страхувайки се, че те могат да излязат от гората, и да изгризат лалетата му. Пронизителните викове на попадналите в капан животинчета можеха да се чуят всяка нощ. Но скоро това свърши — и то не само защото Катерина настоя за това, но и защото на самия Хортън не му харесваше да ходи из гората и да събира останките от нещастните зайци. Освен това той чувстваше върху себе си нечий поглед, който като че ли постоянно го следеше. Когато призна това на жена си, тя се разсмя и каза, че това сигурно е призракът на Хенри V. Но на Хортън не му беше до шегги. Той беше обезпокоен от това, че мисис Бейлък води постоянно Деймън в гората, където го занимава с часове — кой знае с какво. Хортън забеляза също така, докато помагаше на жена си в прането, че по дрехите на момчето има много черни косми, като че ли се е занимавало с някакво животно. Но той не можа да се сети за никакво правдоподобно обяснение и прибави това към неприятните загадки на къщата Пирфорд, които ставаха все повече и повече.

Катерина започна да отделя на детето все по-малко и по-малко време, новата бавачка я заместваше. Мисис Бейлък наистина беше прекрасна гувернантка и детето я обикна. Но имаше нещо тревожно и даже донякъде неестествено: момчето предпочиташе компанията ѝ пред собствената си майка. Всички слуги обсъждаха това; беше им неприятно заради господарката, която новата бавачка беше изместила от сърцето на сина ѝ. Искаше им се мисис Бейлък да напусне. Но вместо това положението ѝ се укрепваше с всеки изминал ден, а влиянието ѝ върху господарите на дома се засилваше.

Катерина също усещаше това, но не можеше да го промени. Тя се чувстваше виновна, че вече веднъж е лишила Деймън от любим приятел, и се страхуваше да не би това да се повтори.

Катерина използваше докрай възвърнатата си свобода: сутрин се занимаваше с благотворителност, следобед посещаваше приятели. Тя излезе от образа си на крехко цветче и се превърна в лъвица, излъчваща енергия и увереност, които никой дотогава не беше подозирал у нея. Торн би искал да има точно такава жена и въпреки че внезапната ѝ промяна леко го обезпокои, не се опитваше да ѝ пречи по никакъв начин. Даже в леглото тя се промени — стана по-възбудена и страдна. Торн не можеше да разбере, че това беше по-скоро проява на отчаяние, отколкото на желание.

С назначението си в Лондон Торн беше станал централна фигура по въпросите на вноса на нефт. След няколко седмици трябваше да замине за Саудитска Арабия, но сам, тъй като арабите смятаха присъствието на жени при делови пътувания за проява на мъжка слабост.

— Не мога да го разбера — каза Катерина, когато той ѝ обясни всичко.

— Това е част от културата им — отговори Торн. — Отивам в тяхната страна и съм длъжен да се съобразявам с националните им особености.

— А те не са ли длъжни да се съобразяват с теб?

— Разбира се.

— Но нали и аз съм част от културата?

— Катерина...

— Виждала съм ги тия шейхове. Виждала съм жените, които те си купуват. Където и да отидат, около тях винаги се навъртат проститутки. Може би очакват това и от теб?

— Честно казано, не знам.

Те разговаряха в спалнята; беше вече късно — не най-подходящото време за спорове.

— Какво имаш предвид? — тихо попита Катерина.

— Това е много важно пътуване, Кети.

— И ако поискат ти да спиш с някоя проститутка...

— Ако поискат да спя с някой евнух, аз ще спя с техния евнух! Знаеш какво е поставено на карта.

— А каква е моята роля в това? — тихо попита тя.

— Ти ще бъдеш тук. Това, което правиш тук, не е по-маловажно.

— Не ми трябва покровителственият ти тон!

— Просто искам да разбереш...

— Че ще спасиш света, ако правиш, каквото ти кажат те?

— Може и така да се каже.

Тя го погледна. С неприязън.

— Сигурно всички ние сме проститутки, Джереми. Ти — за тях, а аз — за теб. Затова хайде да си лягаме.

Той нарочно остана дълго време в банята, като се надяваше, че докато се върне, жена му вече ще спи. Но тя не спеше. Тя го чакаше и Торн усети във въздуха миризмата на парфюм. Той седна на леглото и се загледа в нея. Най-сетне тя се усмихна и каза:

— Извинявай. Всичко разбирам.

Тя го притисна към себе си. После започнаха да правят любов, но по съвършено нов начин. Катерина отказваше да се движи, но не пускаше мъжа си, като го заставяше да свърши. Когато всичко свърши, тя отпусна ръце и той я погледна с болка.

— Иди да спасяваш света — прошепна Катерина. — И прави всичко, което ти заповядат.

Тази нощ Торн не успя да заспи, седеше до остъклената врата на балкона и се любуваше на лунната нощ. Той виждаше гората, няма и застинала като някакво сънно същество.

Но гората не спеше и на Торн се стори, че някой го наблюдава. Торн отиде до прага, взе бинокъла и го приближи до очите си. Отначало не виждаше нищо, освен тъмнина. И изведнъж видя очите! Две светещи въгленчета, отразяващи светлината на Луната, близко поставени, тъмножълти. Те бяха насочени към къщата. Торн трепна, свали бинокъла и отстъпи назад. Остана известно време в стаята, потресен от видяното, а после слезе по стълбата до входната врата и бавно излезе на улицата. Беше съвсем тихо. Торн отново пристъпи напред, като че нещо го теглеше към гората. Наоколо нямаше никой. Двете светещи въгленчета изчезнаха. Той се обърна и се спъна в нещо топло и мокро. Дишането му спря, отстъпи настрана и се наведе над земята. Беше мъртво зайче, току-що убито. Животинчето нямаше глава...

На следващата сутрин Торн стана по-рано и попита Хортън дали продължава да слага капани за зайци. Хортън отговори отрицателно и тогава Торн го заведе в гората, до мястото, където лежаха останките на

животното. Над телцето кръжаха мухи. Хортън ги отпъди, а после се наведе и огледа трупчето.

— Какво мислите? — попита Торн. — Хищник ли се е появил наблизо?

— Не разбирам, сър. Но се съмнявам.

Той вдигна вкочаненото телце и с отвращение го показа на Торн.

— Хищниците обикновено оставят главата, а нея изяждат. Този, който го е убил, го е направил за развлечение.

Торн заповяда на Хортън да махне трупчето и да не казва на никого за това. Те тръгнаха напред, но Хортън внезапно спря.

— Тази гора никак не ми харесва, сър. Не ми харесва и това, че мисис Бейлък води там сина ви.

— Кажете ѝ да не прави това повече — отговори Торн. — На поляната също има интересни неща.

Хортън изпълни заповедта и Торн за пръв път забеляза, че в къщата не всичко е наред. Мисис Бейлък го намери вечерта в кабинета му и изказа негодуванието си по повод на това, че ѝ предават заповедите си чрез слугите.

— Разбира се, ще го направя — каза тя презрително, — но смятам, че заповедите трябва да ми се дават непосредствено от господаря.

— Не виждам разликата — каза Торн. Удиви го яростта, която проблясна в очите на жената.

— Това е разликата между голямата къща и някоя малка къщица, мистър Торн. Започва да ми се струва, че тук не се знае кой е главният.

Тя се обърна на токовете си и излезе, а Торн така и не разбра какво имаше предвид тя.

В Челси, на третия етаж на скромното си жилище, не спеше репортьорът Хабър Дженингс. Той разглеждаше колекцията си от снимки на Торнови, окачени по стените на стаята му.

Беше се изяснило, че Катерина е от семейство на руски емигранти и баща ѝ се беше самоубил: една статия в „Минеаполис таймс“ разказваше как той се е хвърлил от покрива на кантората си в Минеаполис. Катерина се беше родила един месец след това, а майка ѝ се беше омъжила повторно и се беше преместила с мъжа си в Ню

Хампшър. Катерина носеше бащината си фамилия и в оскъдните интервюта, които даваше на печата, тя никога не беше споменавала втория си баща. Репортьорът усещаше нарастваща увереност, че е попаднал на важна следа.

Липсваше му само снимка на самия посланик и той се надяваше да я получи на следващия ден! В църквата „Вси светии“ трябваше да се състои венчавка на важни личности и Торнови сигурно ще присъстват. Разбира се, подобно събитие не беше в стила на Дженингс, но човек никога не знае кога може да му провърви.

Един ден преди венчавката Торн изостави обичайната си съботна работа в посолството и замина с Катерина извън града. Той беше обезпокоен от последните събития, искаше да останат насаме и да разбере какво става с нея. За пръв път през последните няколко месеца Катерина се развесели, наслаждаваше се на пътуването и го държеше за ръка, докато бродеха по поляните. По обяд се оказаха в Страдфорд на Ейвън и отидоха на любителски спектакъл „Крал Лир“. Катерина беше погълната от пиесата и даже се просълзи. Накрая тя заплака открито и Торн дълго я успокояваше в празната зала, след като всички зрители отдавна си бяха отишли.

Те се върнаха в колата и продължиха. Краткотрайният изблик на емоции беше върнал отдавна изчезналата близост помежду им. Когато отново спряха до реката, Катерина пак се разплака. Тя му разказа за страховете си да не загуби Деймън — не би преживяла нещо да се случи с него.

— Няма да го загубиш, Кети — нежно я успокояваше Торн. — Животът не може да бъде толкова жесток.

Той отдавна не я беше наричал Кети и тази дума му напомни за увеличаващото се разстояние помежду им през последните няколко месеца. Седнаха на тревата под един огромен дъб и гласът на Катерина спадна до шепот.

— Толкова се страхувам — каза тя.

— Няма от какво да се страхуваш.

Огромен майски бръмбар пълзеше край нея и тя го наблюдаваше как се промъква между тревичките.

— От какво се страхуваш, Катерина?

— А как да не се страхувам?

Той я гледаше, очаквайки продължение.

— Страхувам се от хубавото, защото то ще свърши... Страхувам се от лошото, защото съм слаба... Страхувам се от твоите успехи и неуспехи. Страхувам се, че аз нямам никакво отношение към тях. Страхувам се, че ще станеш президент на Съединените щати, Джереми, и ще ти се налага да търпиш съпруга, която е недостойна за теб.

— Ти правиш всичко прекрасно — успокояваше я Джереми.

— Но това не ми харесва!

Признанието беше просто и някак си го успокои, като изясни някои неща.

— Шокира ли те това? — попита Катерина.

— Малко — отговори Джереми.

— Знаеш ли какво искам най-много?

Той поклати глава.

— Искам да се върнем вкъщи.

Той легна на тревата, като се взря в зелените листа на дъба.

— Повече от всичко на света, Джереми. Да заминем там, където ще бъдем в безопасност. Там, където сме родени.

Последва дълга пауза. Тя легна до него и Торн я прегърна.

— Тук също е безопасно. В прегръдките ти.

— Да.

Катерина затвори очи и на лицето ѝ се появи замечтана усмивка.

— Виждам Ню Джърси — прошепна тя. — А там, на хълма — наша ли е тази малка ферма?

— Този хълм е много голям, Кети.

— Знам. Знам. Никога не можем да го преминем.

Задуха лек ветрец и листата над тях зашумоляха.

Торн и Катерина мълчаливо гледаха слънчевите зайчета, пребягващи по лицата им.

— Може би Деймън ще успее — прошепна Джереми. — Може би той ще стане преуспяващ фермер.

— Едва ли. Метнал се е на теб.

Торн не отговори.

— Това е истина — продължаваше Катерина. — Като че ли изобщо нямам нищо общо с него.

Торн се привдигна и видя натъженото ѝ лице.

— Защо говориш така?

Тя сви рамене, без да знае как да го обясни.

— Той е твърде самостоятелен. Като че ли никой не му трябва.

— Само така изглежда.

— Той не е привързан към мен, както децата се привързват към майките си. А ти обичаше ли майка си?

— Да.

— А жена си?

Очите им се срещнаха и той я погали по лицето. Катерина целуна ръката му.

— Не искам да си тръгвам отгук — прошепна тя. — Искам да лежа така цял живот.

— Знаеш ли, Кети — произнесе Торн след дълго мълчание, — когато те видях за пръв път, си помислих, че си най-красивата жена на света.

Тя се усмихна благодарно.

— И досега мисля така, Кети — прошепна той. — Досега.

— Обичам те — каза Катерина.

— И аз много те обичам — отговори Джереми.

Тя сви устни, в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Даже не искам да говорим повече. Искам да запомня това, което казахме току-що.

... Когато тя отново отвори очи, вече беше тъмно.

Върнаха се в Пирфорд късно. Всички в къщата спяха. Съпрузите запалиха огъня в камината, наляха си вино и седнаха един до друг на мекия, тапициран с кожа диван.

— А какво ще правим в Белия дом? — попита Катерина.

— Той е много далеч.

— А може ли да се прави любов там?

— Защо не?

— А няма ли да е неприятно в спалнята на Линкълн?

— Неприятно?

— Че сме толкова нищожни.

— В спалнята на Линкълн?

— На собственото му легло.

— Сигурно ще се обърне в гроба.

— О, той може да се присъедини към нас.

Торн се засмя и я притисна към себе си.

— Ще се наложи да свикнем и с туристите — добави тя. — Те минават през спалнята на Линкълн три пъти на ден.

— Ще заключим вратата.

— Не, така не става. Ето какво: ще вземаме от тях допълнителна такса!

Той отново се засмя, доволен от доброто ѝ настроение.

— Погледнете — продължаваше да се занася Катерина. — Вижте как президентът и жена му...

— Кети!

— Кети и Джери заедно. Старецът Линкълн се обръща в гроба си.

— Какво ти става? — опита се да я отрезви Торн.

— Ти.

Тя се засмя и Торн се присъедини към нея. Този ден и тази нощ бяха такива, за каквито тя беше мечтала винаги.

Следващият ден започна прекрасно. Към девет сутринта Торн вече беше облечен за венчавката и весело слезе в гостната.

— Кети! — повика я той.

— Още не съм готова — разнесе се от банята гласът ѝ.

— Ще закъснеем.

— Сигурно.

— Ще ни чакат, затова побързай.

— Опитвам се.

— Деймън облечен ли е вече?

— Надявам се, да.

— Не трябва да закъснявам.

— Помоли мисис Хортън да приготви закуската.

— Не искам да закусвам.

— Аз искам.

— По-добре побързай.

Хортън вече беше докарал лимузината до входа. Торн излезе на улицата и с жест го помоли да почака още малко, после бързо се върна в кухнята.

Катерина излезе от стаята, като завързваше пътьом колана на бялата си рокля, и тръгна към стаята на Деймън, казвайки силно:

— Хайде, Деймън! Всички вече са готови!

Момчето не беше в стаята си. Тя чу шума на вода в банята, бързо отиде там и извика от негодувание: Деймън още седеше във ваната, а мисис Бейлък продължаваше да го мие.

— Мисис Бейлък — заплашително каза Катерина, — помолих ви момчето да бъде облечено не по-късно от...

— Ако нямате нищо против, мисля, че е по-добре той да отиде на разходка в парка.

— Казах, че смятаме да го вземем със себе си в църквата!

— Църквата не е подходящо място за малко момченце в такъв слънчев ден.

Жената се усмихваше. Очевидно не разбираше цялата сериозност на положението.

— Извинявайте — Катерина се опитваше да говори спокойно, — но е много важно да бъдем в църквата.

— Още е малък за църквата. Ще направи куп пакости — държеше на своето мисис Бейлък.

— Вие като че ли не ме разбирате? — твърдо каза Катерина. — Искам той да дойде с нас в църквата.

Мисис Бейлък се стегна, оскърбена от тона на Катерина. Детето също почувства нещо нередно и се приближи до бавачката си, а тя, седейки на пода, гледаше майка му отдолу нагоре.

— Бил ли е в църква преди? — попита мисис Бейлък.

— Не разбирам какво значение има...

— Кети! — извика Торн.

— Идвам! — отзова се тя и строго погледна жената, но тя ѝ отвърна със същия поглед.

— Извинете, че казвам мнението си, но нима мислите, че четиригодишно дете ще разбере църковните ритуали на католическа венчална церемония?

Дъхът на Катерина спря.

— Аз съм католичка, мисис Бейлък, мъжът ми — също!

— На кого са нужни католиците — парира жената.

Катерина се вкамени от внезапното нападение.

— Ще трябва да облечете сина ми — произнесе тя колкото можа по-спокойно — и да го доведете в колата в срок от пет минути. Или си търсете работа другаде.

— Сигурно точно така ще направя.

— Това е ваша работа.

— Ще си помисля.

— Надявам се.

Настъпи напрегната тишина. Катерина изведнъж се обърна, смятайки да тръгва.

— Колкото до църквата... — каза мисис Бейлък.

— Да?

— Ще съжалявате, че сте го взели.

Катерина излезе. Не бяха минали и пет минути и Деймън, чист и облечен, стоеше до колата.

Минаха през Шепъртън, където се строеше ново шосе, и попаднаха в голямо задръстване. От това напрежението, което и без това се чувстваше в колата, се засили.

— Случило ли се е нещо?

— Нищо особено.

— Ти си ядосана.

— Глупости.

— Какво е станало?

— Нищо.

— Е, добре. Разказвай.

— Мисис Бейлък — въздъхна Катерина.

— Какво за нея?

— Поговорихме си.

— За какво?

— Тя искаше да се разходи с Деймън в парка.

— Нима това е лошо?

— Вместо църквата.

— Не мога да кажа, че бих бил против това.

— Тя направи всичко възможно той да не дойде с нас.

— Сигурно ѝ е скучно без него.

— Не знам дали това е хубаво.

Торн сви рамене и с невиждащ поглед се взря напред, докато се промъкваша през ръмжащата редица коли.

— Не можем ли да заобиколим, Хортън?

— Не, сър — отговори Хортън, — но, ако нямате нищо против, бих искал да ви кажа някои неща за мисис Бейлък.

Торн и Катерина се спогледаха, учудени от това заявление.

— Говорете — каза Торн.

— Не искам да говоря в присъствие на момчето.

Катерина погледна Деймън. Той си играеше с връзките на новите си обувки и очевидно не слушаше разговора.

— Всичко е наред — каза Катерина.

— Струва ми се, че тя му влияе зле — продължаваше Хортън. — Тя не уважава правилата, приети в къщата.

— Какви правила? — попита Торн.

— Не бих искал да навлизам в подробности, сър.

— Моля ви.

— Е например у нас е прието слугите да се хранят заедно, а съдовете да мият, като се редуват.

Торн погледна Катерина. Явно нямаше нищо страшно.

— Тя никога не се храни с нас — продължаваше Хортън. — Сигурно слиза, след като всички са се нахранили, и взема храна за себе си.

— Разбирам — каза Торн с преторена загриженост.

— И после оставя чиниите си.

— Мисля, че просто можете да я помолите да не прави вече това.

— Освен това при нас е прието да не се излиза на улицата, след като загаснат светлините — продължаваше Хортън, — а аз неведнъж съм виждал как тя посред нощ ходи в гората. И върви много тихо, като явно се надява, че никой няма да я чуе.

Торн се замисли, казаното силно го учуди.

— Това е доста странно... — промърмори Джереми.

— И още нещо — доста деликатно. Извинете ме — каза Хортън, — но забелязахме, че тя не използва тоалетна хартия. Не сме сменяли рулона ѝ нейната кабинка, откакто се е появила.

На задната седалка Торнови се спогледаха. Историята започваше да става неразбираема.

— Мисля, че тя го прави в гората, което никак не подхожда на поведението на цивилизован човек.

Настъпи мълчание. Торнови бяха потресени.

— И още нещо, сър. Още нещо лошо.

— Какво има още, Хортън? — попита със страх Торн.

— Тя поръчва по телефона разговори с Рим.

Като свърши речта си, Хортън намери свободно място между колите и бързо излезе от задръстването. Пейзажът се замаяка пред очите им. Катерина и Торн тихо разговаряха, като рядко се поглеждаха един друг.

— Днес тя се държа предизвикателно — каза Катерина.

— Искаш да я уволниш ли?

— Не знам. А ти?

Торн сви рамене.

— Изглежда, Деймън свикна с нея.

— Знам.

— Трябва да се съобразяваме с това.

— Да — въздъхна Катерина. — Разбира се.

— Но можеш да я уволниш, ако искаш.

Катерина замълча за момент.

— Мисля, че тя сама ще напусне.

Деймън седеше между тях, взрян в пода. Колата навлизаше в града.

Църквата „Вси светии“ беше гигантска постройка. Тук се сливаха елементи от архитектурата на всички векове от XVII до XX. Днес стълбата, водеща към огромната врата, беше покрита с цветя и от двете ѝ страни стояха тържествено облечени шаферки. На тържеството се бяха събрали много хора, охраната с мъка задържаше тълпата. Това отнемаше време и затова на колите се налагаше да се подредят на опашка, като оставят поред пътниците си.

Поради закъснението лимузината на Торнови се оказа назад в опашката. Тук нямаше охрана и хората заобиколиха колата, надничайки безцеремонно вътре. Колата бавно се придвижваше напред, а тълпата се състяваше все повече и повече. Задрямалият Деймън се събуди и се изплаши от надничащите през прозореца хора. Катерина притисна момчето към себе си и погледна напред. Хората ставаха все повече и повече, те започнаха да бутат колата. Уродливата глава на хидроцефал се приближи до прозореца и той започна да чука по стъклото, като че ли искаше да влезе в колата.

Катерина се обърна, стана ѝ лошо, а уродът се разкикоти.

— Боже мой — каза Катерина, като се пребори с гаденето. — Какво става тук?

— Целият квартал е задръстен.

— Не можем ли да заобиколим?

— Колите са опрени една в друга — и отпред, и отзад.

Чукането по стъклото продължаваше и Катерина затвори очи, опитвайки се да не слуша усиливащия се неприятен звук.

— Не можем ли някак да се измъкнем оттук? — примоли се тя.

Деймън също споделяше тревогата на майка си, в очите му се появи безпокойство.

— Всичко е наред... всичко е наред — успокояваше момчето Торн, забелязал тревогата му. — Тези хора няма да ни направят нищо лошо, те само искат да видят кой пътува в колата.

Очите на детето започнаха да се разширяват от ужас, ала те не гледаха тълпата, а по-високо — издигащата се съвсем наблизо кула на църквата.

— Деймън...

Торн погледна Катерина, която не сваляше очи от детето. Лицето на Деймън беше станало съвсем каменно, той се беше свил на кълбо, макар че тълпата отдавна беше отстъпила и пред тях се извисяваше величественият купол.

— Всичко наред ли е, Деймън? — попита Катерина. — Хората вече си отидоха...

Но погледът на детето, както и преди беше устремен към църквата, а в очите му беше застинал страх.

— Какво е станало с него? — рязко попита Торн.

— Не знам.

— Какво ти е, Деймън?

— Той е изплашен до смърт.

Катерина протегна ръка на момчето и то се вкопчи в нея, като с отчаяние гледаше ту нея, ту Торн.

— Та това е просто църква, миличък — напрегнато проговори Катерина.

Момчето рязко се обърна. Устните му пресъхнаха, то започна да изпада в паника: дишането му стана прекъснато, кръвта се отдръпна от лицето му.

— Боже мой! — ахна Катерина.

— Лошо ли му е?

— Той е като лед. Студен като лед!

Лимузината рязко спря пред църквата, вратите се отвориха; един от шаферите подаде ръка на Деймън и той се замята в ужас, като се вкопчи в роклята на Катерина.

— Деймън! — извика Катерина. — Деймън!

Тя се опитваше да разтвори пръстите му, но той се държеше за роклята ѝ с нарастващо отчаяние.

— Джереми! — Катерина губеше самообладание.

— Деймън! — извика Торн.

— Той къса роклята ми!

Торн се наведе към момчето, но то още по-силно се вкопчи в майка си, като я драскаше по лицето, хващаше се за косата ѝ, отчаяно се мъчеше да се задържи.

— Помощ! Боже! — изпищя Катерина.

— Деймън! — закрещя Торн, като се опитваше да откъсне детето. — Деймън! Пусни я!

Деймън пронизително закрещя от ужас. Събра се тълпа, която наблюдаваше с любопитство схватката им. Хортън, желаейки да помогне, се обърна от предната седалка и се опита да го побутне, за да го избута на улицата. Но детето се превърна в истински звяр, то крещеше, а пръстите му с остри нокти се забиха в лицето и главата на Катерина. То даже успя да изскубне солиден кичур от косата ѝ.

— Махнете го! — закрещя Катерина.

В ужас тя започна да бие Деймън, като се опитваше да махне ръката, вкопчена в лицето ѝ. С рязко движение Торн изтръгна детето, хвана го и го притисна към себе си.

— Да тръгваме! — извика той, задъхан, на Хортън. — Да се махаме оттук!

Детето продължаваше да се мята. Хортън затвори вратите, лимузината потегли.

— Боже мой — хлипаше Катерина, обхванала главата си с ръце. — Боже... мой...

Лимузината се движеше напред и конвулсиите на детето постепенно стихваха, главата му се отметна в пълна изнемога. Хортън излезе на шосето и след няколко минути в колата настъпи тишина. Очите на Деймън горяха, на лицето му бяха избили капки пот. Торн все още не го изпускаше от ръцете си. До него седеше потресената

Катерина, с разрошени коси, едното ѝ око се беше затворило. Пътуваха мълчаливо, никой не смееше да заговори.

Като пристигнаха в Пирфорд, те отведоха Деймън в стаята му и поседяха малко при него. Челото на детето беше студено и не се наложи да викат лекар. Деймън се опитваше да не ги гледа. Той като че ли сам се беше изплашил от това, което бе направил.

— Ще се погрижа за него — спокойно каза мисис Бейлък, като влезе в стаята.

— Той е много напласен — каза Катерина.

— Той не обича църквата — отговори бавачката. — Аз исках да го заведа в парка.

— Той... той съвсем подивя — произнесе Торн.

— Той просто се е разсърдил. — Мисис Бейлък се приближи до Деймън и го взе на ръце. Той се притисна към нея, а Торнови ги наблюдаваха мълчаливо. След това бавно излязоха от стаята...

— Нещо не е наред — каза през нощта Хортън на жена си.

Тя мълчаливо изслуша разказа му за това, което е станало през деня.

— Нещо не е наред с тази мисис Бейлък — продължаваше той. — И нещо не е наред с това момче, и нещо не е наред в цялата тази къща.

— Ти твърде сериозно възприемаш нещата — отговори тя.

— Ако беше видяла това, би ме разбрала.

— Детски изблик на раздразнение.

— Животински изблик.

— Той е много нервен, това е всичко.

— И откога?

Тя поклати глава и не отговори.

— Поглеждала ли си го някога в очите? — попита той. — Като че ли гледаш звяр. Тези очи наблюдават. Те чакат. Те знаят неща, за които ти нямаш и представа. Те помнят места, в които ти никога не си била.

— Стига с твоите суеверни страхове.

— Почакай и ще видиш — убеждаваше я Хортън. — Тук става нещо лошо.

— Навсякъде става нещо лошо.

— Всичко това никак не ми харесва — мрачно каза той. — Мисля, че трябва да заминем оттук.

По това време Торнови седяха във вътрешния двор. Беше вече късно. Деймън спеше. Те мълчаха и гледаха нощта. Лицето на Катерина беше подпухнало, виждаха се кръвоизливи и тя постоянно вдигаше към болното място салфетка, като от време на време я потапяше в топла вода от каната, която беше до нея.

— Е — каза тя най-сетне, — най-доброто, което можем да направим след този лош ден, е да го завършим. Отивам да си легна.

— Ще поседя още малко и идвам.

Стъпките на жена му затихнаха и Джереми остана насаме с мислите си.

Той гледаше гората, но вместо нея виждаше болницата в Рим, себе си, застанал до стъклената преграда и даващ съгласие за осиновяването на детето. Защо не беше разпитал за майката на Деймън? Коя е тя? Откъде е? Кой е бащата на детето и защо не беше дошъл? През тези години той беше правил някои предположения, които успокояваха страховете му. Може би истинската майка на Деймън е била просто селско момиче, религиозно, и затова ѝ се е наложило да ражда в католическа болница. Това беше скъпа болница и тя не би могла да попадне там, ако няма връзки. Може да е била сираче, а детето да е извънбрачно — с това се обясняваше и отсъствието на бащата. Какво още трябваше да знае? Какво друго имаше значение? Детето беше подвижно, красиво и „напълно здраво“.

Торн не беше свикнал да се съмнява в постъпките си и да се обвинява, мозъкът му упорито настояваше, че е направил всичко правилно. Тогава той беше отчаян. Тъй като беше лесно раним и чувствителен, лесно би могъл да се поддаде на внушение. Може би е постъпил неправилно. Може би е трябвало да знае повече?

Торн така и не получи отговор на тези въпроси.

Само шепа хора знаеха, но сега те бяха разхвърляни по цялото земно кълбо. Сестра Тереза, отец Спилето, отец Тасоне. Само те знаеха. Само на тяхната съвест лежеше тази тайна. В мрака на онази далечна нощ те си гледаха работата, горди с това, че са избрали именно тях. През цялата история на Земята нещо подобно се беше случвало само два пъти, но едва сега щеше да бъде сполучливо. Те бяха трима, всичко вървеше чудесно и нито една жива душа не знаеше какво става тук. След раждането на Деймън сестра Тереза го подготви: премахна с депилатоар козината от ръцете и челото му, напудри го, за

да изглежда детето добре, когато се появи Торн. Косата на главата на детето беше много гъста, както и разчитаха, тя я подреди с помощта на лак, като отначало провери дали на скалпа има бенка. Торн никога няма да види нито сестра Тереза, нито по-дребната риба — отец Тасоне, който в това време слагаше в ковчег два трупа, за да ги откара. Единият беше на детето на Торн — то беше млъкнало, преди да изплаче, а второто — на майката на оживялото дете. Отвън чакаше камион, готов да откара труповете в Черветери, където в тишината на гробището Сент Анжело вече чакаха гробарите.

Планът беше разработен от общество на поклонници на дявола и Спилето беше главен. Той избираше много внимателно съучастниците си. Сестра Тереза напълно го удовлетворяваше, но в последните минути Спилето започна да се безпокои за отец Тасоне, чиято вяра беше родена от страх. В последния ден той прояви нерешителност, което накара Спилето да се замисли. Тасоне беше енергичен, но тази енергия беше насочена към самия него, той правеше всичко на ръба на отчаянието. Тасоне забрави важността на тяхната мисия и вместо това се отдаде напълно на ролята си. Това самосъзнание го водеше до превъзбуда и Спилето искаше да извади Тасоне от играта. Ако един от тях не издържи, то ще трябва да отговарят и тримата. Но най-главното, това ще се отложи за още хиляда години.

В края на краищата Тасоне се оправда, като изпълняваше работата си предано и усърдно, и даже се справи с една случайност, която никой не можеше да предвиди. Докато товареха ковчег в колата, детето не беше мъртво и издаваше звуци. Като свали детето, Тасоне се върна с него в мазето на болницата и се постара детето никога да не произнесе нито звук. Извършеното силно го потресе. Но той направи това, а останалото нямаше значение.

Тази нощ всичко наоколо изглеждаше обикновено: лекарите и сестрите изпълняваха всекидневните си задължения, без да подозират за това, което става в непосредствена близост. Всичко беше направено с изключителна предпазливост и никой, най-вече Торн, не би могъл да узнае нищо.

Той седеше във вътрешния двор и гледаше в нощта. Изведнъж Торн осъзна, че Пирфордската гора вече не предизвиква у него лоши предчувствия. Сега гората изглеждаше спокойна, а щурците и жабите издаваха обичайните си звуци — шум, успокояващ и навяващ размисъл

за това, че животът върви по естествения си път. Джереми премести поглед върху къщата, към стаята на Деймън. Там светеше нощна лампа и Торн си представи лицето на спящото момче. Сега, на края на този страшен ден, си струваше да отиде да види Деймън. Джереми стана, угаси лампата и се отправи към спящата къща.

Вътре беше съвсем тъмно, тишината звънеше в ушите му. Торн намери опипом стълбата и се качи горе. Той напразно се опита да намери ключа на лампата и продължи. Всичко около него беше като насън и Джереми бавно минаваше покрай стените, след това зави зад ъгъла на коридора. Пред него беше стаята на Деймън, слабата светлина на нощната лампа се процеждаше изпод вратата. Торн спря като вкопан: стори му се, че чу някакъв звук. Този звук приличаше повече на вибрация или глухо ръмжене, което веднага спря, преди Торн да успее да го определи. Отново се възцари пълна тишина. Торн смяташе да направи крачка напред, но звукът се повтори, този път по-силно, от което сърцето на Джереми едва не се пръсна от собствените си удари. Той погледна надолу и видя очите. Дишането му спря и Торн, вкаменен, се притисна към стената; ръмженето се засили и от тъмнината изникна куче, което се хвърли като страж към вратата на детето. Очите блестяха, взрени в него, ръмженето не спираше.

— Е... е... — промълви Торн с треперещ глас и от неговия звук звярът се сви, готов за скок.

— Спокойно — каза мисис Бейлък, излизайки от стаята си. — Това е стопанинът на къщата.

Кучето веднага се успокои, напрежението се разсея. Мисис Бейлък докосна ключа на лампата и коридорът изведнъж се изпълни със светлина. Торн, взрян в кучето, затаи дишането си.

— Какво... е това? — процеди той.

— Кое? — спокойно попита мисис Бейлък.

— Това куче.

— Според мен е овчарка. Красива е, нали? Намерихме я в гората. Кучето, като неочаквано се усмири, легна в краката ѝ.

— Кой ви е позволил...

— Помислих си, че може да ни потрябва куче пазач, а и момчето много го обича.

Торн, който стоеше напрегнат до стената, още го тресеше и мисис Бейлък не можа да сдържи любопитството си.

— Изплаши ли ви?
— Да.
— Виждате ли колко е добро. В смисъл като пазач. Повярвайте ми, ще ми бъдете благодарни за него, когато заминете.
— Когато замина къде? — попита Торн.
— Нали отивате в Саудитска Арабия?
— Откъде знаете за Саудитска Арабия?
Тя сви рамене.
— Не знаех, че това е такава тайна.
— Не съм казвал на никого за пътуването си.
— Мисис Хортън ми каза.
Торн кимна и отново погледна кучето.
— То няма да безпокои никого — увери го жената. — Ще го храним с остатъци от храна...
— Не искам да остава тук — отсече Торн.
Мисис Бейлък го погледна с удивление.
— Не обичате ли кучета?
— Когато поискам да имам куче, сам ще си го избира.
— Но то много се харесва на момчето, то му трябва.
— Аз сам ще реша какво куче му трябва.
— Децата смятат животните за свои защитници, сър. Останалото не ги интересува.
Тя го погледна, като че ли смяташе да му съобщи нещо много важно.
— Искате... искате да кажете нещо ли?
— Не смея, сър.
Но видът ѝ безпокоеше Торн.
— Ако искате да кажете нещо, мисис Бейлък, с удоволствие ще ви изслушам.
— Не, сър. И без това си имате достатъчно грижи...
— Казах, че ще ви изслушам.
— Според мен детето се чувства самотно.
— Защо да е самотно?
— Майка му не се отнася към него много благосклонно.
Торн застина при тази забележка.
— Виждате ли? — каза тя. — Не трябваше да го казвам.
— Не много благосклонно?

— Струва ми се, че тя не го обича. И той усеща това.

Торн премълча. Не знаеше какво да каже.

— Понякога ми се струва, че Деймън си няма никого, освен мен — добави жената.

— Мисля, че грешите.

— А сега си има куче. То му харесва. Заради детето недейте да го прогонвате.

Торн погледна надолу към огромния звяр и поклати глава.

— Това куче не ми харесва. Още утре го махнете.

— Да го махна — къде? — попита тя изумено.

— Дайте го на кучкарите.

— Та те ги убиват!

— Тогава просто го изхвърлете. Утре да го няма.

Лицето на мисис Бейлък се вкамени и Торн се обърна. Жената и кучето гледаха след него; в очите им гореше омраза.

ПЕТА ГЛАВА

Торн прекара безсънна нощ. Седеше на балкона на спалнята и пушеше, вкусът на цигарите вече го отвращаваше. От стаята се чуваха стоновите на Катерина, той си помисли с какви ли демони се бори тя насън. Дали не се е върнал старият демон на депресията, който е започнал да я преследва отново?

За да не мисли за действителността, Торн започна да размишлява и се потопи във фантазията си, като забрави реалните грижи и тревоги. Прекара в мечти цялата нощ до разсъмване.

Когато Катерина се събуди, нараненото ѝ око беше подпухнало още повече и съвсем се беше затворило. На излизане Торн я посъветва все пак да се обърне към лекар. Не си казаха нищо друго. Катерина мълчеше, а Торн беше зает с проблемите на новия ден. Оставаше му да събере още някои дреболии за пътуването в Саудитска Арабия, но предчувствието, че не трябва да заминава, потискаше Торн. Той се страхуваше. За Катерина, за Деймън, за самия себе си, и не можеше да разбере защо. Във въздуха се чувстваше напрежение, струваше му се, че животът му виси на косъм. Торн никога преди не се беше замислял за смъртта, преди тя витаеше някъде много далеч. Но сега съзнанието, че животът му се намираше в някаква опасност, заемаше изцяло мислите му.

В лимузината по пътя към посолството той небрежно попълни бланките на застрахователните полици и нахвърли някои указания, които трябваше да бъдат спазени в случай на неговата смърт. Торн правеше това автоматично, без да забележи, че това се случва за пръв път в живота му. И едва сега, когато свърши с писането, Торн изведнъж усети страх: вцепенен, той остана да седи в напрегнатата тишина, докато автомобилът не достигна посолството. Предчувствието за нещо страшно не напускаше Джереми.

Лимузината спря и Торн излезе от нея, като почака колата да тръгне. Той видя как към него стремително се приближават двама мъже. Единият щракна с фотоапарата си, а другият започна да го

обсипва с въпроси. Торн се отправи към посолството, но те застанаха на пътя му.

— Четохте ли днешния „Репортьор“, мистър Торн?

— Не, не съм.

— Там има статия за вашата бавачка, онази, която е скочила...

— Не съм я виждал.

— Там пише, че бавачката е оставила бележка.

— Глупости.

— Погледнете насам, моля. — Това каза Дженингс, той се движеше бързо и правеше снимки с фотоапарата си.

— Направете ми път — помоли Торн, когато Дженингс застана пред него.

— Истина ли е, че тя е вземала наркотици? — попита вторият репортьор.

— Не, разбира се.

— След аутопсията в кръвта ѝ е било открито лекарство.

— Това е било лекарство против алергия — отговори Торн, като стисна зъби. — Тя страдаше от алергия...

— Казват, че е било предозизирано...

— Стойте на едно място за момент — помоли Дженингс.

— Махайте се от пътя ми! — изръмжа Торн.

— Това ни е работата, сър.

Торн се премести настрана, но те продължаваха да го преследват и отново му преградиха пътя.

— Вземаше ли тя наркотици, мистър Торн?

— Вече ви казах.

— А в статията се казва...

— Плюя на тази статия!

— Прекрасно! — възкликна Дженингс. — Не мърдайте за малко!

Той твърде бързо премести фотоапарата, Торн рязко го блъсна и го изби от ръцете на Дженингс. Фотоапаратът с грохот се пръсна на тротоара и за миг всички застинаха, поразени от този рязък изблик на гняв.

— Нима нямате капка уважение? — процеди Торн.

Дженингс застана на колене и го погледна от долу на горе.

— Извинете — уморено произнесе Торн. Гласът му трепереше.
— Изпратете ми сметка за щетите.

Дженингс вдигна счупения апарат, бавно стана и сви рамене, гледайки Торн в очите.

— Всичко е наред, господин посланик — каза той. — Нека да смятаме... че сте ми задължен.

От посолството дотича един войник от морската пехота, но видя само последиците от сблъсъка.

— Той счупи камерата ми — обърна се Дженингс към войника. — Посланикът счупи камерата ми.

Хората постояха още малко и после всеки тръгна в своята посока.

В кабинета на Торн цареше объркване. Пътуването в Саудитска Арабия беше в опасност, защото Торн отказваше да замине, без да дава никакви обяснения. Разработката на планове за пътуването беше отнела почти две седмици и сега помощниците му искаха от него обяснение, като смятаха, че ги разиграват и целият им труд е бил напразен.

— Не можете да го отмените — убеждаваше го един от помощниците. — След цялата подготовка не можете просто така да кажете и...

— То не се отменя — възрази Торн, — то се отлага.

— Те ще го възприемат като оскърбление.

— Нека да е така.

— Но защо?

— Не мога да замина сега — каза Торн. — Моментът е неподходящ.

— Разбирате ли какво е поставено на карта? — попита другият помощник.

— Дипломацията — отговори Торн.

— Много повече.

— Ще изпратя някой друг.

— Президентът искаше да заминете вие.

— Ще поговоря с него. Ще му обясня.

— Боже мой, Джереми! Та ние правихме планове две седмици!

— Тогава препланирайте! — извика Торн.

Този внезапен изблик на гняв накара всички да млъкнат. Селекторът зазвъня и Торн протегна ръка към него.

— Да?

— Отец Тасоне иска да ви види — чу се гласът на секретаря.

— Кой?

— Отец Тасоне от Рим. Казва, че идва по спешен личен проблем.

— Никога не съм чувал за него — отговори Торн.

— Той казва, че ще ви отнеме само минута. Нещо за някаква болница.

— Сигурно ще иска пожертвования — промърмори един от помощниците на Торн.

— Или дарения — добави вторият.

— Добре — въздъхна Торн. — Пуснете го.

— Не знаех, че се трогвате така лесно — забеляза един от помощниците.

— Обществени работи — промърмори Торн.

— Недейте да вземате окончателно решение за Саудитска Арабия. Днес сте в лошо настроение. Нека да почакаме.

— Решението вече е взето — уморено отвърна Торн. — Или ще замине някой друг, или ще отложим пътуването.

— Да го отложим? За какъв срок?

— За по-късно — отговори Торн. — Когато почувствам, че мога да замина.

Вратата се отвори и в огромната ѝ рамка се появи дребно човече. Това беше свещеник. Дрехите му бяха в пълен безпорядък и целият му вид говореше за нещо неотложно. Помощниците се спогледаха напрегнато, без да се чувстват убедени, че могат да напуснат стаята.

— Мога ли... да ви помоля — каза свещеникът със силен италиански акцент — да поговоря с вас насаме?

— За болницата ли?

— Да.

Торн кимна и помощниците неохотно се отправиха към вратата. Когато те излязоха, свещеникът затвори вратата зад тях, после се обърна с израз на болка на лицето.

— Да? — попита съчувствено Торн.

— Имаме малко време.

— Какво?

— Трябва да ме изслушате.

Свещеникът стоеше неподвижен, опрял гръб във вратата.

— И за какво ще ми говорите?

— Трябва да повярвате в Христос, нашия спасител. Трябва да повярвате точно сега.

За секунда се възцари мълчание.

— Извинете ме — прекъсна го Торн. — Ако съм ви разбрал правилно, идвате при мен по спешен личен проблем?

— Трябва да повярвате — продължаваше свещеникът, — изпийте кръвта Христова и изяжте тялото му, защото едва тогава той ще бъде вътре във вас и вие ще можете да победите сина на дявола.

Атмосферата в кабинета се нажежаваше. Торн протегна ръка към селектора.

— Той вече е убил веднъж — прошепна свещеникът — и ще убива още. Той ще убива, докато вашето имущество не попадне в ръцете му.

— Ако почакате малко в коридора...

Свещеникът започна да се приближава, вълнението в гласа му нарастваше.

— Само с помощта на Христа ще можете да се борите с него — произнесе той заплашително. — Повярвайте в Христа. Изпийте кръвта му.

Торн напипа копчето на селектора и го натисна.

— Заклучих вратата, мистър Торн — каза свещеникът.

— Да? — разнесе се от селектора гласът на секретаря.

— Повикайте охраната.

— Какво има, сър?

— Умолявам ви, сеньор — възкликна свещеникът, — чуйте това, което ще ви кажа.

— Сър? — повтори секретарката.

— Бях в болницата, мистър Торн — каза свещеникът, — в онази нощ, когато се роди синът ви.

Торн застина. Той не можеше да свали поглед от отец Тасоне.

— Аз бях... акушер — каза свещеникът с прекъсващ глас. — Аз... бях... свидетел на раждането.

Отново се чу гласът на секретарката, този път в него звучеше безпокойство.

— Мистър Торн? — попита тя. — Извинете, не ви чух добре.

— Нищо — отговори Торн. — Просто... си стойте на мястото.

Той пусна копчето, гледайки свещеника с ужас.

— Умолявам ви... — произнесе Тасоне, едва сдържайки сълзите си.

— Какво искате?

— Да ви спася, мистър Торн. За да ми прости Христос.

— Какво знаете за сина ми?

— Всичко.

— Какво знаете? — строго повтори въпроса си Торн.

Свещеникът затрепери, в гласа му се чувстваше неимоверно вълнение.

— Видях майка му — отговори той.

— Жена ми ли сте видели?

— Неговата *майка*, сър!

Лицето на Торн стана твърдо.

— Шантаж ли е това? — попита тихо той.

— Не, сър.

— Тогава какво искате?

— Да ви *разкажа*, сър.

— Какво да ми разкажете?

— Майка му, сър...

— Продължавайте, какво за майка му?

— Неговата майка, сър... беше самка на чакал! — Свещеникът простена. — Той се роди от чакал. Видях го със собствените си очи!

Чу се трясък и вратата се разтвори. В кабинета се втурна войникът, а след него — помощниците на Торн и секретарката. Торн седеше, без да помръдне, смъртноблед. По лицето на свещеника течаха сълзи.

— Какво става тук, сър? — попита войникът.

— Гласът ви беше странен — добави секретарката.

— А се оказа, че вратата е заключена.

— Искам да махнете този човек оттук — каза Торн.

— А ако се появи пак, изпратете го в затвора.

Никой не помръдна. Войникът не знаеше какво да прави със свещеника. Тасоне бавно се обърна и тръгна към вратата. Оттам той се обърна и погледна Торн.

— Повярвайте в Христа. Всеки ден пийте кръвта Христова — тъжно прошепна той и излезе.

— Какво искаше? — попита един от помощниците.

— Не знам — отговори Торн, гледайки след свещеника. — Той е луд.

На улицата пред посолството Хабър Дженингс се беше подпрял на една кола и проверяваше резервния си фотоапарат, като беше оставил счупения настрана. Той видя как войникът изпраща свещеника от посолството и направи две снимки. Войникът забеляза Дженингс и се приближи, гледайки го недоволено.

— Не ви ли стигат неприятностите с това? — попита той, сочейки фотоапарата.

— Неприятностите ли? Те никога не са достатъчни — усмихна се Дженингс, като още веднъж снима дребния свещеник, преди той да изчезне зад ъгъла.

Късно вечерта Дженингс седеше в тъмната си стаичка и разглеждаше снимките. За да се увери в изправността на резервната камера, той беше направил тридесет и шест снимки с различна фокусировка и три от тях излязоха несполучливи. Това беше същият дефект, както и преди няколко месеца, когато снимаше бавачката на рождения ден в имението на Торнови. Сега нещо подобно имаше и на снимките на свещеника. Отново се създаваше впечатлението, че е повредена емулсията, но сега това не беше само на една снимка. Дефектът беше засегнал два негатива, след това имаше два добри кадъра, после — отново точно същия дефект. Най-поразителното беше, че като че ли преследваше един и същ човек: странното мътно петно беше надвиснало над главата на свещеника.

Дженингс извади от проявителя пет снимки и се зае да ги разглежда отблизо. Две снимки на свещеника с войника, две снимки на войника в едър план и още една, с отдалечаващия се свещеник. Както и преди, този дефект напомняше някакво сияние, но за разлика от петното на снимката на бавачката, което приличаше на примка около врата ѝ, тук то беше с продълговата форма и беше надвиснало над свещеника. Петното приличаше на прозрачно копие, готово всеки момент да го прикове към земята.

Дженингс взе опиум и потъна в размисъл. Беше изчислил, че емулсията на фотолентата е много чувствителна към силна топлина, както и към светлина.

Може би топлината, която се отделя при прекомерно вълнение, излиза от човешкото тяло и може да се заснеме на лентата заедно с

човека, намиращ се в състояние на силен стрес?

Всичко това развълнува Дженингс и той започна да се рови в справочниците, търсеше най-чувствителния в света образец фотолента — Три-Х-600. Лентата беше започнала да се произвежда съвсем скоро. Чувствителността ѝ беше толкова висока, че позволяваше да се запечатат предмети, осветени от пламъка на свещ. Явно тя беше също така чувствителна и към топлина.

Следващата сутрин Дженингс купи двадесет и четири ленти Три-Х-600 и набор от съпътстващи филтри, за да изпитва лентата на улицата. Филтрите ще закриват част от светлината, но ще пропускат топлината и по този начин той по-скоро ще открие това, което търси. Трябваше да намери хора в състояние на силен стрес, затова отиде в една болница и снима със скрита камера обречени на смърт болни. Резултатите го разочароваха: от десет използвани ленти нито на един кадър не се появи петно. Тогава стана ясно: каквото и да означаваха тези петна, те не бяха свързани с предчувствието за смърт.

Резултатите от тези снимки донякъде разрушиха теорията на Дженингс, но той не падаше духом, като чувстваше интуитивно, че върви по верен път. Когато се върна в тъмната си стаичка, той още веднъж изкопира няколко снимки с бавачката и свещеника на различна фотохартия и изследва всеки милиметър от тези отпечатаъци. При голямо увеличение се виждаше, че там наистина имаше нещо, невидимо с невъоръжено око.

През цялата следваща седмица мислите и времето на Дженингс бяха заети с това тайнствено явление. А после той реши още веднъж да се срещне с Торн.

Торн говореше на територията на местния университет, на делови закуски, даже във фабрики, и всички можеха да дойдат и да го слушат. Посланикът беше много красноречив, говореше страстно и неизменно завладяваше аудиторията, където и да се изказваше.

— Ние се делим по толкова много начини! — извикваше посланикът. — Стари и млади, богати и бедни... но най-главното деление е на такива, които имат възможности, и такива, които нямат! Демокрацията — това са равни възможности! А без равни възможности думата демокрация се превръща в лъжа!

Торн отговаряше на въпроси и контактуваше с публиката по време на такива изказвания, но най-ценното беше това, че той успяваше да накара хората да повярват.

Тази страстност, на която хората така охотно откликваха, беше породена от отчаяние. Торн бягаше от самия себе си, опитвайки се да запълни живота си с обществена дейност, тъй като беше започнало да го преследва предчувствието за нещо ужасно. Два пъти в тълпата, събираща се на изказванията му, той забелязваше черното расо на свещеника. Торн не придаде сериозно значение на думите на Тасоне: просто човекът, религиозен фанатик, преследващ политически деец, се беше побъркал, а това, че той спомена детето на Торн, би могло да бъде просто съвпадение. И въпреки това думите на свещеника се врязваха в паметта му. През ума му мина мисълта, че свещеникът може би е потенциален убиец, но Торн отхвърли и това предположение. Нима би могъл да излиза когато и да било, ако през цялото време си мисли, че в тълпата може би го очаква смъртта? И въпреки това Тасоне беше хищник, а Торн — жертва. Той се чувстваше като полска мишка, постоянно страхуваща се от ястреб, кръжащ високо в небето над нея.

В Пирфорд всичко изглеждаше спокойно. Но зад външното спокойствие се криеше вълнение. Торн и Катерина се виждаха рядко: заради речите си той постоянно пътуваше. А когато се срещаха, те говореха само за дреболии, като избягваха теми, които биха могли да ги разстроят. Катерина започна да отделя повече време на Деймън. Но това само подчертаваше отчуждението им един от друг: в нейно присъствие детето беше затворено и мълчаливо, очаквайки дълги часове с нетърпение връщането на мисис Бейлък.

С бавачката си Деймън играеше и се смееше, а Катерина неизменно предизвикваше в него вцепенение. Какво ли не опитваше Катерина в стремежа си да пробие най-сетне черупката, в която той се затваряше. Тя му купуваше детски книжки и албуми за оцветяване, конструктори и фабрични играчки, но той възприемаше всичко това с неизменно равнодушие. Наистина веднъж детето прояви интерес към един албум с рисунки на животни и тогава тя реши да отиде с него в зоопарка.

Като се приготвяше за разходка, Катерина изведнъж си помисли за това — колко се различава техният живот от живота на другите хора. Нейният син беше вече на четири години и половина, а нито

веднъж не беше ходил в зоологическата градина. В семейството на посланика всичко се поднасяше на тепсия и те рядко търсеха развлечение извън къщата. Може би тъкмо липсата на пътешествия и преживявания беше лишила Деймън от способността да се весели. Но днес очите му бяха весели и когато той седна до нея в колата, Катерина усети, че най-сетне е направила правилния избор. Той даже заговори с нея: опитваше се да произнесе думата хипопотам и когато тя се получи правилно, се разсмя. Тази дреболия беше достатъчна, за да се почувства Катерина щастлива. По пътя за града бърбореше неспирно, а Деймън я слушаше внимателно... Тигрите приличат на големи котки, а горилите — това са просто големи маймуни, катериците са нещо като мишки, а конете — като магаренца. Детето беше възхитено, опитваше се да запомни всичко и Катерина даже измисли нещо като стихотворение, като го повтаряше по пътя.

„Тигрите са като котки, а конете — като магарета. Катеричките са като мишки, а горилите — маймунки.“ Тя бързо го повтори и Деймън се разсмя. После тя го каза още по-бързо и той се засмя още по-силно. Те се смяха по целия път към зоопарка.

Този зимен неделен ден в Лондон беше слънчев и зоопаркът беше препълнен с посетители. Животните също се наслаждаваха на слънцето. Гласовете им се чуваха навсякъде, даже при входните врати, където Катерина взе под наем играчка количка за Деймън.

Спряха при лебедите и гледаха как децата хранят тези прекрасни птици. Катерина и Деймън се приближиха, но в този момент птиците изведнъж престанаха да ядат и като се обърнаха величествено, бавно отплуваха към средата на езерцето. Там се спряха и с царска надменност гледаха децата, които им хвърляха хляб и ги викаха да се върнат. Но лебедите не помръднаха от мястото си. Когато Катерина и Деймън се отдалечиха, лебедите отново доплуваха до децата.

Наближаваше време за обяд и хората ставаха все повече и повече. Катерина се опита да намери клетка, при която да стоят по-малко зрители. Отдясно висеше плакат „Диви кучета“ и те тръгнаха нататък. По пътя тя разказа на Деймън всичко, което знаеше за дивите кучета. Като се приближи до клетката, Катерина видя, че и тук хората не са по-малко.

Изведнъж животните се изпокриха в дупките си, а тълпата разочаровано зашумя и започна да се разотива. Когато Деймън

протегна шия, за да види кучетата, видя само купчини кал и разочаровано погледна майка си.

— Сигурно те също са отишли да обядват — каза Катерина, като сви рамене.

Те се отдалечиха, купиха си кренвирши и хлебчета и ги изядоха на една пейка.

— Ще отидем да видим маймуните — каза Катерина. — Искаш ли да погледаш маймуните?

Пътят към клетката с маймуните беше отбелязан с табелки с имена на животни и те се приближиха към дълъг ред клетки. Очите на Деймън светнаха от нетърпение, когато видя първото животно. Това беше мечка, унило разхождаща се напред-назад из клетката, равнодушна към бръмчащата тълпа. Но щом Катерина и Деймън се приближиха, мечката трепна. Тя спря, погледна ги и веднага се скри в леговището си. В съседната клетка имаше голяма дива котка; тя застина, без да сваля от тях жълтите си очи. По-нататък имаше един бабуин, който неочаквано се озъби, търсейки ги с поглед сред тълпата, минаващи наоколо хора. Катерина усети въздействието, което упражняваха върху животните, и като минаваше покрай клетките, внимателно наблюдаваше обитателите им. Те не сваляха очи от Деймън. Той също почувства това.

— Сигурно им изглеждаш вкусен — усмихна се Катерина. — Според мен това си е така.

Тя зави по една пътечка. От павилиона се чуваха викове, весел смях и Катерина разбра, че са стигнали до клетката с маймуните. Остави количката до входа и взе Деймън на ръце.

Вътре беше горещо и миришеше неприятно, детските гласове звъняха навсякъде и този звук се засилваше, отразявайки се като ехо от стените. Те стояха до вратата и не виждаха нищо, но по възгласите на посетителите Катерина разбра, че маймуните си играят в най-далечната клетка. Тя се промъкна напред и видя най-сетне какво ставаше в клетката. Там имаше паякообразни маймуни в прекрасно настроение: те се люлееха на обръчи, тичаха из клетката, развличайки публиката с акробатически номера. Това се хареса на Деймън и той се разсмя. Катерина продължаваше да се провира напред, искаше да застане на първия ред. Маймуните не обръщаха внимание на хората, но когато Катерина и Деймън се приближиха, настроението им рязко

се промени. Играта веднага спря, животните започнаха нервно да търсят някого в тълпата. Хората също млъкнаха, учудени защо животните замират така. Всички, усмихнати, чакаха те внезапно да се разиграят отново. Изведнъж от клетката се разнесе вой — сигнал за опасност и тревога. Към него се присъединиха и виковете на други маймуни. Животните се замяха из клетката, опитвайки се да изскочат навън. Те се хвърляха на всички страни, късаха телената мрежа, в безумие се драскаха едно друго, пускайки в ход зъбите и ноктите си, на изранените им тела се появи кръв. Тълпата притихна в ужас, а Деймън се смееше, сочейки маймуните, и с удоволствие наблюдаваше кървавата сцена. Страхът в клетката се разрастваше и една голяма маймуна се хвърли нагоре към телената мрежа на тавана, заклеци се с шията си в телта, тялото ѝ се замяха, а после безсилно увисна. Хората закрепяха ужасени, много от тях се втурнаха към вратата, но виковете им се изгубиха след писъците на животните. Озъбени, с облещени очи, маймуните се мятаха от стена към стена. Една от тях започна да се удря в бетонения под и падна, потрепвайки в конвулсии, останалите скачаха наоколо и крещяха уплашени. Хората, блъскайки се един друг, се втурнаха към изхода. Вместо да избяга от клетките, Катерина продължаваше да стои като вкаменена. Нейното дете се смееше. То сочеше кървящите маймуни и се заливаше от смях. Те се бяха изплашили точно от *него*. Точно *то* беше направило всичко това. И когато кланицата в клетката се засили, Катерина пронизително закрепя.

ШЕСТА ГЛАВА

В Пирфорд я чакаше Джереми. Джереми се надяваше тя да пристигне в добро настроение и помоли да не поднасят обяда до пристигането ѝ. Те седяха до малката масичка, Торн гледаше Катерина, която се опитваше да се храни спокойно, но напрежението я сковаваше.

— Наред ли е всичко, Катерина?

— Да.

— Ти само мълчиш.

— Сигурно просто съм уморена.

— Много впечатления?

— Да.

Тя отговаряше кратко, сякаш не искаше да я разпитват.

— Хареса ли ти?

— Да.

— Ти си развълнувана.

— Така ли?

— Какво е станало?

— Какво би могло да стане?

— Не знам. Но ти си разстроена от нещо.

— Просто съм уморена. Трябва да поспя.

Тя се опита да се усмихне, но не успя. Торн започна да се безпокои.

— Наред ли е всичко с Деймън?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Да.

Той внимателно погледна Катерина.

— Ако нещо не е наред... ти би ми разказала, нали? Искам да кажа... с Деймън.

— Деймън? Какво може да стане с Деймън, Джереми? Какво може да се случи със сина ни? Та ние сме толкова щастливи!

Катерина леко се усмихна, но изражението на лицето ѝ си оставаше тъжно.

— Искам да кажа, че вратите на нашата къща са отворени само за доброто. Тъмните облаци заобикалят дома ни.

— Но какво все пак се е случило?

Катерина наведе глава.

— Струва ми се... — отговори тя, опитвайки се да овладее гласа си — ... че трябва да се обърна към лекар. — В очите ѝ беше застинало отчаяние. — Имам... страхове. При това такива страхове, които един нормален човек просто не може да има.

— Кети — прошепна Торн. — ... Какви страхове?

— Ако ти кажа, ще ме скриеш някъде вдън земя.

— Не — отговори той убедително. — Не... обичам те.

— Тогава ми помогни — помоли се тя. — Намери лекар.

По бузата ѝ потече сълза и Торн я хвана за ръцете.

— Разбира се — каза той. — Разбира се.

И тогава Катерина се разрида. Това, което беше станало през деня, остана да лежи като камък на сърцето ѝ.

В Англия не беше така лесно да се намери психиатър, както в Америка, но въпреки това Торн успя да намери такъв, на когото можеше да се има доверие. Той беше американец, наистина по-млад, отколкото би искал Торн, но с добри препоръки и огромен опит. Казваше се Чарлз Гриър. Беше завършил Принстън и работеше като интернист в Белеву. Особено ценно беше това, че беше живял известно време в Джорджтаун и беше лекувал няколко сенаторски съпруги.

— Обичайният проблем на съпругите на политически дейци е алкохолизмът — каза Гриър, когато Торн се разположи в кабинета му. — Мисля, че това идва от чувството за самота. Чувството за собствена непълноценност. Заради усещането, че не представляват отделна личност.

— Вие естествено разбирате, че разговорът ни е строго поверителен — каза Торн.

— Разбира се — усмихна се психиатърът. — Хората ми се доверяват и, честно казано, не мога да им предложа нищо повече. Те не обсъждат проблемите си с другите, страхувайки се да не би

откровеността да „им се върне тъпкано“. А с мен могат. Не мога да обеща много, но точно това мога.

— Трябва ли тя да дойде при вас?

— Просто ѝ дайте телефона ми. Не я карайте да идва.

— Не, тя сама иска да дойде. Тя ме помоли...

— Добре.

Торн стана и младият лекар се усмихна.

— Ще ми се обадите ли, след като поговорите с нея? — попита

Торн.

— Съмнявам се — просто отговори Гриър.

— Искам да кажа... ако имате какво да ми кажете.

— Всичко, което трябва да кажа, ще го кажа на нея.

— В смисъл, ако се *страхувате* за нея.

— Има ли склонност към самоубийство?

— Не.

— Тогава няма защо да се страхувам за нея. Сигурен съм, че нещата не са чак толкова сериозни, колкото предполагате.

Ободрен, Торн се отправи към изхода.

— Мистър Торн?

— Да?

— Защо вие дойдохте при мен?

— За да ви видя.

— Защо?

Торн сви рамене:

— Сигурно за да видя как изглеждате.

— Искате да съобщите нещо важно?

Торн се почувства неловко. Като помисли малко, той поклати глава.

— Искате да кажете, че на мен самия ми трябва психиатър? Така ли изглеждам?

— А аз? — попита психиатърът.

— Не.

— А аз си имам лекар — усмихна се Гриър. — При моята работа той е просто необходим.

Този разговор разстрои Торн и като се върна в кабинета си, той размишлява над него цял ден. Докато беше при Гриър, почувства, че трябва да му разкаже всичко, всичко, за което не беше казвал на

никого. Но какво добро можеше да се получи от това? Тази лъжа вече беше станала част от живота му.

Денят се точеше бавно и Торн реши да подготви една важна реч. Предстоеше му да я произнесе на следващата вечер пред група известни бизнесмени, там щяха да присъстват и представители на нефтените компании. Торн се стремеше неговото изказване да послужи в крайна сметка на установяването на мир в Близкия изток. Поради продължителния арабско-израелски конфликт Арабският блок все повече и повече се отдалечаваше от САЩ. Торн знаеше, че арабско-израелската вражда беше историческа и водеше началото си от Свещеното писание. Затова реши да прегледа цели три издания на Библията, надявайки се да изясни някои неща за себе си с помощта на вековната мъдрост. Освен всичко друго в това имаше и практическа цел, тъй като в целия свят беше трудно да се намери аудитория, на която няма да направят впечатление цитати от Библията.

В тишината на кабинета Торн чу стон, идващ от горната стая. Той се повтори два пъти и престана. Торн излезе от кабинета и тихо се качи горе, в стаята на Катерина. Тя спеше неспокойно, лицето ѝ беше покрито с пот. Джереми почака дишането ѝ да се изравни, а после излезе от стаята и се отправи към стълбите. Преминавайки по тъмния коридор, той забеляза, че вратата на стаята на мисис Бейлък е открената. Огромната жена, осветена от луната, спеше по гръб. Торн тъкмо смяташе да продължи, но изведнъж застина, поразен от вида ѝ. На лицето ѝ имаше дебел слой бяла пудра, устните ѝ бяха безвкусно намазани с ярко червило. Той изведнъж се почувства зле. Опита се да намери обяснение за това, но нищо не му идваше наум.

Като затвори вратата, Торн се върна в кабинета си и погледна отворените книги. Беше развълнуван, не можеше да се съсредоточи и очите му безцелно блуждаеха по страниците. Малката Библия на Яков беше отворена на книгата на Данаил и той мълчаливо се взря в нея.

„... И на мястото му ще се издигне презреният, и не ще му въздадат царски почести; но той ще дойде без шум и с ласкателство ще завладее царството; всепотопяващите пълчища ще бъдат потопени и съкрушени... И ще постъпва тоя цар по свое щение, ще се въздигне и възвеличи по-

високо от всяко божество, ще вземе да говори хулно за Бога на боговете и ще има успех, докле не се изпълни гневът: защото, което е предопределено, то ще се изпълни.“

Торн се порови в чекмеджето на бюрото си, намери цигари, после си наля чаша вино, като се стремеше да се потопи в разсъждения и да не мисли за видяното горе. Отново се зае да прелиства страниците.

„... Тук е мъдростта. Който има ум, нека пресметне числото на звяра, понеже е число на човек, и числото му е шестстотин шейсет и шест.“

Армагедон. Краят на света.

Торн затвори книгата и угаси настолната лампа. Дълго време остана в тишината, размишлявайки над книгите на Библията, над този, който ги е съчинил, и защо изобщо са били написани, след това полегна на дивана и заспа. Сънува страшен сън. Видя себе си в женски дрехи, макар и да знаеше, че е мъж. Намираще се на шумна улица. Като се приближи до един полицай, се опита да му обясни, че се е загубил и го е страх. Но полицаят не го слушаше, а продължаваше да управлява движението. Когато колите се приближиха към Торн, той почувства внезапен полъх. Вятърът се засили и колите ускориха ход. Стори му се, че е попаднал в буря. Вятърът стана толкова силен, че той започна да се задъхва. Джереми се хвана за полицая, но той не го забелязваше. Джереми извика, ала викът му потъна в бушуващия вятър. Неочаквано една черна кола тръгна към него и Джереми не можеше да помръдне от мястото си. Колата се приближаваше, той видя лицето на шофьора. На това лице нямаше нито една човешка черта, шофьорът започна да се смее, плътта се разтвори там, където би трябвало да бъде устата, оттам бликна кръв и колата го прегази.

В този момент Торн се събуди. Той се задъхваше и беше облян в пот. Всички в къщата още спяха. Торн едва се сдържаше да не се разридае.

СЕДМА ГЛАВА

Торн трябваше да произнесе реч пред бизнесмените в хотел „Майфер“, който към седем часа се препълни с хора. Посланикът заяви на помощниците си, че би искал тази реч да стигне до печата, и вестниците бяха поместили съобщение за събранието в дневните си броеве. Бяха се събрали много хора, имаше и немалко репортьори и даже просто хора от улицата, на които бяха позволили да застанат в задните редове.

Като стигна до мястото си, Торн забеляза в групичка фоторепортери онзи, чиято камера беше счупил пред посолството. Фотографът се усмихна и вдигна нагоре новия си апарат. Торн му се усмихна в отговор, зарадван от този миролюбив жест. После почака тълпата да затихне и започна речта си. Той говореше за световната икономическа структура и за важността на Общия пазар. Във всяко общество, даже и в демократичното, пазарът играеше огромна роля, но той беше като общ знаменател, под който се привеждат различни култури. Когато един иска да продава, а друг — да купува, се появява основа за мирно сътрудничество. А когато един иска да купи, а другият отказва да продава, тогава се прави първата крачка към войната.

— Ние живеем всички заедно — каза той, цитирайки Хенри Бестън — в мрежата на времето. Всички ние сме пленници на великолепието и тежкия труд на земята.

Речта беше завладяваща и публиката внимателно гълтеше всяка дума. После посланикът премина към въпросите на политическия безпорядък и техните последствия за икономиката. Торн забеляза в залата група араби и се обърна непосредствено към тях.

— Лесно е да се разбере какво отношение има безпорядъкът към нищетата — каза той, — но не трябва да се забравя, че цивилизацията може да бъде заплашена от падение и от излишен разкош!

Торн говореше страстно и Дженингс, който стоеше до стената, го хвана в обектива и бързо започна да щрака с апарата.

— Има една тъжна и парадоксална истина — продължаваше Торн, — чиито корени са във времето на цар Соломон. Тези, които са родени за богатство и знатно положение...

— Трябва да знаете някои неща относно това — изведнъж извика някой от задните редове.

Торн замълча, вглеждайки се в публиката. Обадилият се млъкна и Торн продължи:

— Още по времето на фараоните в Египет онези, които са родени за богатство и знатно положение...

— Е, разкажете ни това! — отново се разнесе същият глас и този път тълпата възмутено забръмча. Репликите подхвърляше някакъв млад брадат студент със скъсани джинси.

— Какво знаете вие за бедността, Торн? — продължаваше той. — Та вие никога не сте превивали гръб през живота си!

Тълпата недоволно заподсвирква на студента, някои даже започнаха да се провикват, но Торн вдигна ръце, изисквайки тишина.

— Младежът иска да каже нещо. Нека да го изслушаме.

— Щом толкова се грижите за това, да поделите цялото богатство, защо не делите своето? — силно говореше момчето. — Колко милиона имате, знаете ли? А знаете ли колко хора по света гладуват? Със заплатата, която плащате на шофьора си, бихте могли да изхраните цяло семейство в Индия в течение на месец! А растителността от четиридесетакровата градина пред къщата ви би могла да изхрани половината от населението на Бангладеш! С парите, които изразходвате за устройване на вечеринка за детето си, би могла да се основе болница тук, в Южен Лондон! Ако призовавате хората да делят богатството си, дайте пример! Не стойте тук пред нас в костюм за четиристотин долара, говорейки за бедност! Действайте!

Избликът на студента се хареса на публиката. Момчето явно печелеше рунда. Чуха се даже аплодисменти и изведнъж всички замряха, очаквайки какво ще каже Торн.

— Завършихте ли? — вежливо попита той.

— Какво е вашето богатство, Торн? — извика юношата. — Като на Рокфелер ли?

— Доста по-малко.

— Когато Рокфелер беше избран за вицепрезидент, вестниците съобщиха, че неговото състояние е малко повече от триста милиона.

Знаете ли какво е това „малко повече“? Това са още тридесет и три милиона! Това изобщо не влиза в сметката! Това са джобните му пари, докато половината население на Земята умира от глад! Не е ли оскърбително това? Нима на един човек му трябва толкова пари?

— Аз не съм Рокфелер...

— Виждаме това!

— Ще ми позволите ли да отговоря?

— Едно дете! Едно гладуващо дете! Направете нещо поне за едно гладуващо дете! Тогава ще ви повярваме! Подайте му ръка вместо речите си, само ръка, подайте я на едно гладуващо дете!

— Може би вече съм направил това — спокойно отговори Торн.

— Е, и къде е то? — попита младежът. — Къде е детето? Кого сте спасили, Торн? Кого се опитвате да спасите?

— Някои от нас имат задължения, които излизат далеч извън интересите на едно гладуващо дете.

— Вие не можете да спасите света, Торн, докато не помогнете на едно-единствено гладуващо дете.

Публиката явно беше на страната на студента.

— Аз съм в неизгодно положение — със спокоен глас заяви Торн. — Вие стоите в тъмнината и произнасяте обвиненията си оттам...

— Тогава ми дайте светлина, аз ще заговоря по-силно!

Публиката се разсмя, прожекторите се обърнаха, а фотографите станаха от местата си. Дженингс се прокленаше за това, че не е взел далекофокусни обективи, и насочи апарата към групата хора, сред които се намираше сърдитият студент.

Торн се държеше спокойно, но когато прожекторите осветиха хората на задните редове, поведението му веднага се промени. Той не гледаше младежа, а някого, който беше до него. Държейки шапката си в ръце, там стоеше нисък свещеник. Това беше Тасоне. Торн позна странния си посетител и застина на място.

— Какво става, Торн? — подразни го юношата. — Нямате ли какво да кажете?

Цялата страстност на Торн изчезна, заля го вълна страх, той стоеше мълчалив, вглеждайки се в тъмнината. Дженингс насочи камерата нататък, накъдето беше устремен погледът на Торн, и направи няколко снимки.

— Е, хайде, Торн! — настояваше студентът. — Сега, когато вече ме виждате, какво можете да кажете?

— Мисля... — започна Торн с треперещ глас... — че сте прав. Всички ние трябва да споделяме богатството си. Аз... ще се опитам да направя нещо.

Младежът се усмихна по детски и напрежението в тълпата изчезна. Някой помоли да махнат прожекторите. Торн се опитваше да дойде на себе си, но погледът му постоянно се връщаше в тъмнината, където се мяркаше познатият силует.

Дженингс се прибра вкъщи късно вечерта и зареди лентите във ваната за промиване. Посланикът, както обикновено, му беше направил силно впечатление и го беше заинтересувал още повече. Репортьорът видя в очите му страх, той го почувства, както плъховете усещат сиренето. Това не беше безпричинен страх. Очевидно Торн беше видял някого или нещо в дъното на аудиторията. Светлината беше много слаба, а ъгълът на снимката — твърде голям, но Дженингс се надяваше да види нещо на проявения филм. Докато чакаше лентата да се обработи, той почувства глад и разкъса пакета с храна, който беше купил по обратния път от хотела. Като извади малко печено пиле и бутилка вино, Дженингс ги постави пред себе си и се приготви за пиршество.

Таймерът даде сигнал и той премина в тъмната стая.

Извади с щипци лентите от ваната. Видяното така силно го зарадва, че даже извика от радост, след това постави лентата в увеличителя и на светлината започна да разглежда прекрасните кадри от словесната престрелка на Торн и студента. Нататък имаше серия снимки, запечатали далечната част на залата. Нито едно лице или фигура не се различаваше отчетливо, но на всеки кадър се виждаше подобен на дим копиеобразен израстък.

На снимките беше увековечен някакъв дебелак с пура. Израстъкът спокойно би могъл да бъде просто дим. Като се върна към негативите, Дженингс подбра най-добрите, зареди ги в увеличителя и петнадесет минути разглеждаше лентата с нарастващо внимание. Не. Това не беше дим. Цветът и текстурата бяха други, както и относителното разстояние до камерата. Ако това беше дим от пурата,

то дебелакът би трябвало да пуши твърде много, за да създаде подобен облак. Това би било неприятно за стоящите наблизо. Напротив, те не обръщаха на пушещия никакво внимание и невъзмутимо гледаха напред. Призрачният израстък излизаше някъде от края на залата. Дженингс установи допълнително увеличение и започна да изучава снимките по-подробно. Под дима видя края на свещеническо расо. Репортьорът вдигна ръце и издаде победен вик. Пак онзи дребен свещеник! И той по някакъв начин е свързан с Торн.

— Свещеникът! — извика Дженингс. — Отново дяволският свещеник!

Зарадван, той се върна до масата, откъсна крилете на пилето и ги оглозга до кости.

— Ще го намеря този проклетник! — разкикоти се той. — Ще го проследя!

Следващата сутрин репортьорът взе със себе си една от снимките на свещеника, направени пред посолството. Той го показа в няколко църкви, а после и в регионалната кантора на Лондонския синод. Но никой не позна човека на снимката. Увериха репортьора, че ако свещеникът е служил в града, то сигурно го познават. Той явно не беше оттук. Работата се усложняваше.

Дженингс отиде в Скотланд Ярд и взе книгите със снимки на престъпници, но и там не намери нищо. Оставаше му само едно. За пръв път беше видял свещеника, когато той излизаше от сградата на посолството. Навярно там знаеха нещо за него.

Да влезе в посолството, се оказа доста трудно. Охраната дълго проверяваше документите му, но не искаше да го пусне.

— Бих искал да видя посланика — заяви Дженингс. — Мистър Торн каза, че ще ми възстанови стойността на камерата, която счупи.

Хората от охраната се обадиха горе, а после за удивление на Дженингс го помолиха да влезе във вестибюла, като му казаха, че там ще му се обадят от кабинета. След няколко секунди Дженингс разговаряше със секретарката на Торн, която го питаше каква сума трябва да изпрати посланикът и на какъв адрес.

— Бих искал да му обясня лично — каза Дженингс. — Бих искал да му покажа какво може да се купи с такива пари.

Тя отговори, че това е невъзможно, тъй като посланикът сега има важна среща, и Дженингс реши да мине към работата.

— Честно казано, надявах се, че той може да ми помогне по един личен въпрос. Може би и вие ще можете. Търся един свещеник. Той ми е роднина. Имаше някаква работа в посолството и аз си помислих, че може би тук са го видели и биха могли да ми помогнат в търсенето.

Това беше много странна молба и секретарката замълча.

— Той е нисък — добави Дженингс.

— Италианец ли е? — попита тя.

— Мисля, че е прекарал известно време в Италия — уклончиво отговори Дженингс, очаквайки какво впечатление ще направи това заявление.

— Не се ли казва Тасоне?

— Виждате ли, не съм съвсем сигурен. Търся свой роднина. Разбирате ли, майка ми и нейният брат са били разделени още в детството и той е сменил фамилията си. Майка ми сега е на смъртно легло и иска да го открие. Не знаем фамилията му, имаме само външните му белези. Знаем, че много нисък, както и майка ми, и че е станал свещеник. Един мой познат е видял как от посолството е излязъл примерно преди една седмица свещеник. Приятелят ми твърдеше, че този свещеник много приличал на майка ми.

— Тук дойде един свещеник — каза секретарката. — Той каза, че идва от Рим и се казваше според мен Тасоне.

— Знаете ли къде живее?

— Не.

— По работа ли дойде при посланика?

— Като че ли да.

— Може би посланикът знае къде живее той?

— Не мисля. Едва ли.

— Мога ли да го попитам?

— Аз ще го попитам.

— Кога?

— По-късно.

— Майка ми е много болна. Тя е в болница и, страхувам се, всяка минута е ценна.

В кабинета на Торн звънна селекторът. Гласът на секретарката се осведоми дали той не знае как може да се намери свещеникът, който е идвал при него преди две седмици. Торн изстина.

— Кой пита за това?

— Някакъв човек, който твърди, че сте счупили фотоапарата му. Той мисли, че свещеникът му е роднина.

Като помълча за момент, Торн произнесе:

— Поканете го да влезе при мен.

Дженингс веднага намери кабинета на Торн. Всичко наоколо беше подредено в съвременен стил. Кабинетът се намираше в дъното на дълъг коридор, по двете стени на който бяха окачени портретите на всички американски посланици в Лондон. Като минаваше покрай тях, Дженингс учуден разбра, че Джон Куинси Адамс и Джеймс Монро са заемали този пост, преди да станат президенти на САЩ. Добро начало на кариера! Може би старият Торн също ще стане велик по волята на съдбата.

— Влезте — усмихна се Торн, когато репортьорът отвори вратата на кабинета. — Седнете.

— Извинете, че нахлувам...

— Нищо.

За всички години на работа в ролята на фотоловец Дженингс за пръв път се намираше така близо до жертвата си. Да попадне тук, се беше оказало по-лесно, отколкото си бе представял. Сега го тресеше; коленете му трепереха, сърцето му биеше учестено. Възбудата беше толкова силна, че почти граничеше със сексуална.

— Бих искал още веднъж да ви поднеса извиненията си за счупения апарат — каза Торн.

— Той и без това беше стар.

— Искам да ви възстановя щетите.

— Не, не...

— Много бих искал. И вие трябва да ми помогнете.

Дженингс сви рамене и кимна.

— Кажете коя е най-добрата камера и ще ви я доставят.

— Е... вие сте твърде великодушен.

— Просто ми назовете най-добрата.

— Немско производство. „Пентафлекс-300“.

— Разбрахме се. Кажете на секретарката ми къде може да ви намерим.

Торн изучаваше репортьора, разглеждаше всеки детайл, от различните чорапи на краката до конците, висящи от яката на якето му. Дженингс обичаше да се облича предизвикателно. Той знаеше, че

външността му кара хората да се чувстват неловко. В някакъв извратен смисъл това даваше необходимия тласък на работата му.

— Видях ви на събранието — каза Торн.

— Винаги се стремя да бъда на нужното място и навреме.

— Много сте усърден.

— Благодаря.

Торн стана от бюрото, приближи се до бара и отвори бутилка бренди. Дженингс гледаше как той налива напитката, после взе предложената му чаша.

— Много добре отговорихте на онзи младеж снощи — каза Дженингс.

— Така ли мислите?

— Да.

— А аз не съм сигурен.

Те протакаха. И двамата чувстваха това, чакайки събеседникът пръв да заговори по същество.

— Аз съм съгласен с него — добави Торн. — Много скоро вестниците ще ме нарекат комунист.

— Е, знаете цената на печата.

— Да.

— И те трябва да живеят от нещо.

— Така е.

Пиеха бренди на малки глътки. Торн се приближи до прозореца и като погледна през него, каза:

— Свой роднина ли търсите?

— Да, сър.

— Това свещеникът на име Тасоне ли е?

— Той е свещеник, но не съм сигурен как точно се казва. Брат е на майка ми. Разделени са още като деца.

Торн погледна Дженингс и репортьорът почувства в погледа му разочарование.

— И така, вие всъщност не го познавате? — попита посланикът.

— Не, сър. Просто се опитвам да го намеря.

Торн се намръщи и се отпусна на един стол.

— Може ли да попитам?... — започна Дженингс. — Ако знаех по каква работа е идвал при вас, бих могъл...

— Това беше молба за една болница. Той искаше... пожертвование.

— За каква болница?

— В Рим. Не си спомням точно.

— Остави ли ви адреса си?

— Не. Виждате ли, самият аз съм малко разстроен, защото обещах да изпратя чек, а не знам къде.

Дженингс кимна:

— Излиза, че ние с вас вървим по една следа.

— Явно е така — отговори Торн.

— Той просто дойде и си отиде?

— Да.

— И повече не сте го виждали?

Лицето на Торн придоби напрегнат израз. Дженингс забеляза това и реши, че посланикът крие нещо.

— Не.

— Помислих си... може би той е идвал на речите ви?

Погледите им се срещнаха и Торн разбра, че репортърът играе някаква игра с него.

— Как се казвате? — попита той.

— Дженингс. Хабър Дженингс.

— Мистър Дженингс...

— Хабър.

— Хабър. — Торн изучаваше лицето му, после отмести очи и отново погледна през прозореца. — За мен също е много важно да намеря този човек. Този свещеник, който беше тук. Струва ми се, че бях твърде рязък с него и бих искал да се извиня.

— В какъв смисъл рязък?

— Изпратих го твърде грубо, без дори да изслушам това, което той искаше да ми каже.

— Сигурен съм, че е свикнал с това. Когато се налага да молиш за пожертвования...

— Бих искал да го намеря. Това е много важно за мен.

Като погледне Торн, човек лесно би могъл да се увери, че това е така. Дженингс разбра, че е на верен път, но не знаеше докъде ще го доведе този път. Всичко, което можеше да направи сега, беше да играе с открити карти.

— Ако го намеря, ще ви уведомя — каза той.

— Бъдете така добър.

— Разбира се.

Торн кимна. Дженингс стана, приближи се до Торн и му стисна ръката.

— Развълнуван ли сте от нещо, господин посланик? Надявам се, че мирът няма да бъде нарушен?

— О, не — отговори Торн, като се усмихна.

— Аз съм ваш поклонник. Затова ви преследвам.

— Благодаря.

Дженингс се отпрати към вратата, но Торн го спря.

— Мистър Дженингс?

— Да, сър.

— Бих искал да знам... нали никога не сте виждали този свещеник?

— Не.

— Вие казахте, че той би могъл да дойде на някоя от речите ми. Помислих си, че може би...

— Какво?

— Не... Няма значение.

— Може ли да направя ваши снимки в дома ви? — изведнъж попита Дженингс. — Така да се каже, в семеен кръг?

— Сега не е най-подходящото време за това.

— Може ли да ви се обадя след няколко дни?

— Да. Моля ви.

— Добре, ще ви се обадя.

Репортьорът излезе и Торн внимателно погледна след него. Този човек определено знае нещо, но какво може да знае той за свещеника? Дали беше просто съвпадение, че човекът, с когото той се беше запознал съвсем случайно, търси точно същия свещеник, който го преследва денонощно? Торн дълго мисли, но не можа да реши нищо. Както и много други неотдавнашни събития в живота му, и това изглеждаше просто съвпадение, зад което обаче се криеше нещо повече.

ОСМА ГЛАВА

За Едгаро Емилио Тасоне животът на Земята не беше по-хубав от живота в Чистилището. Затова той, както и много други, се беше присъединил към обществото на сатанистите в Рим. Самият Тасоне беше португалец, син на рибар, който беше загинал близо до бреговете на Нюфаундленд, ловейки треска. От детските му спомени беше останала само миризмата на риба. Тасоне осиротя на осем години и беше взет в един манастир, където монасите го биеха ден и нощ, за да признае всичките си смъртни грехове. На десет години беше вече спасен и можа да се прилепи към Христа, но затова пък имаше болки в гръбначния стълб — точно там, където му бяха набивали вярата.

Заради страха си от Бога посвети живота си на църквата, учи осем години в семинарията, където денонощно изучаваше Библията. Той четеше за любовта и гнева на Бога и на двадесет и пет годишна възраст тръгна да спасява грешните хора от пламъците на Ада. Стана мисионер, замина първо за Испания, после в Мароко, проповядвайки словото Божие. От Мароко се отправи на югоизток през Африка и там намери племена, които трябваше да вкара в правата вяра. Той започна да бие нещастниците, както някога бяха постъпвали с него, и скоро разбра, че мъченията им му доставят почти физическа наслада.

Смъртта го преследваше, вървеше по петите му и всеки път му се струваше, че ще стане нейна жертва. В Найроби се запозна с един друг свещеник, отец Спилето, и му призна греховете си. Спилето обеща да го защити и го взе със себе си в Рим. Там, на едно събрание, беше запознат с догмите на поклонниците на Ада. Сатанистите осигуряваха убежище на онези, които се криеха от Божия гняв. Те живееха, наслаждавайки се на телесните удоволствия, и Тасоне споделяше тялото си с онези, които му харесваха. Това беше група изгнаници, които, обединени, можеха да противостоят на останалите. Почитаха дявола, оскърбявайки Бога.

По това време в разцвета на успехите на сатанистите библейските символи сочеха приближаването на момента, когато

Земята ще бъде внезапно и невъзвратимо променена. За трети път през съществуването на планетата Нечестивият ще успее да изпрати свой потомък и да довери неговото възпитание до постигане на зрелост на своите ученици на Земята. Преди това два пъти са били предприемани такива опити и двата пъти — неуспешни; стражите на Христа откриваха Звяра и го убиваха още като дете. Този път не трябваше да има провал. Планът беше премислен в подробности.

Не беше чудно, че Спилето избра Тасоне за един от тримата изпълнители на плана. Този дребен свещеник беше кучешки предан и изпълняваше заповедите без ни най-малко колебание. Затова той беше определен да изпълни най-жестоката част от плана: убийството на невинното дете, което за негово нещастие също беше част от плана. Спилето трябваше да намери приемно семейство и да се погрижи детето да бъде прието в него. Сестра Мария-Тереза трябваше да наблюдава бременността и да помага при раждането. Тасоне трябваше да внимава да не останат никакви улики и да погребете телата в гробището.

Тасоне с радост встъпи в заговора, защото разбираше, че вече не е нов в сектата. Ще го помнят и почитат: той, който някога беше нещастно сираче изгнаник, сега принадлежи към Избраните, беше встъпил в съюз със самия дявол! Но няколко дни преди събитието нещо стана с Тасоне. Силите го напуснаха. Белезите на гърба му се обаждаха. Всяка нощ, лежейки в леглото, той напразно се опитваше да заспи, болките се усилваха. Пет нощи се въртя в леглото, отпъждайки ужасните видения, които го спхождаха.

Той виждаше Тоба, африканското момченце, което го молеше за помощ. Виждаше човека без кожа, очните му ябълки бяха насочени към свещеника, всички мускули на лицето бяха оголени, устата без устни крещеше, молейки за милост. Тасоне се видя като момче: стои на брега и чака да се върне баща му. Когато сънят отново го обори, фигурата на Христа застана до леглото му. Той застана на колене до леглото и каза, че пътят към царството Божие още не е затворен за него, че още може да бъде опростен. Трябва само да се покае.

Тези кошмари така потресоха Тасоне, че Спилето забеляза напрежението му. Но Тасоне вече беше отишъл твърде далеч и знаеше, че животът му би бил в опасност, ако покаже съмненията си. Тасоне обясни, че го мъчат болки в гърба и Спилето му даде флаконче с

болкоуспокояващи таблетки. До последния момент Тасоне беше в състояние на наркотичен транс и виденията на Христос престанаха да го преследват.

Настъпи нощта на шести юни. Шести месец, шесто число, шести час. Станаха събитията, които щяха да измъчват Тасоне до края на дните му. Контракциите на майката на Антихриста започнаха и тя започна да вие. Сестра Мария-Тереза я успокои с етер и гигантският плод се изтръгна от матката. Тасоне свърши с родилката с един камък, който му даде Спилето. Той размаза главата ѝ и така се подготви за онова, което трябваше да извърши и с човешкото дете. Но когато му донесоха детето, той се стресна, защото то беше необикновено красиво. Той ги погледна: двете бебета лежаха едно до друго. Едното — покрито с гъста козина, обляно в кръв, и до него — нежното, розово, прекрасно дете, гледащо Тасоне с безгранично доверие. Тасоне знаеше какво трябва да извърши и го направи, но неудачно. Трябваше да го повтори и той заплака. За момент Тасоне усети неудържимо желание да грабне детето и да бяга с него, да бяга, да отиде някъде, където ще са в безопасност. Но той видя, че детето вече беше полумъртво и камъкът още веднъж се стовари върху главата му. И още веднъж. И още веднъж. Докато плачът спря и тялото застина неподвижно.

В тъмнината на онази нощ никой не видя сълзите, стичащи се по лицето на Тасоне; освен това оттогава никой вече не го видя в сектата. На следващата сутрин той напусна Рим и живя четири години като в тъмнина. Замина в Белгия и работи сред бедняци, после се промъкна в една клиника и доби достъп до наркотици. Сега те му бяха нужни не само заради болките в гърба, но и заради ужасните спомени, които го преследваха. Силите постепенно напускаха Тасоне. Когато най-сетне отиде в болница, диагнозата му бързо се потвърди. Болките в гърба бяха предизвикани от злокачествен тумор. Операцията беше невъзможна.

Тасоне умираше и искаше да получи опрощение от Бога.

Като събра остатъците от силите си, той замина за Израел, носейки със себе си осем флакона морфин, за да успокоява пулсиращите болки в гърба си. Трябваше му човек на име Бухенхаген. Това име е свързано със Сатаната от самото начало на историята на Земята. Точно Бухенхаген през 1092 г. открил първия потомък на

Сатаната и изобретил средство да го унищожи. И през 1710 г. друг Бухенхаген откри втория потомък и го лиши от възможности да прояви властта си на Земята. Това бяха религиозни фанатици, истински кучета пазачи на Христа. Тяхна задача беше да не допускат Дявола на Земята.

Седем месеца трябваша на Тасоне, за да открие последния потомък на Бухенхагенови, укрил се в една крепост под земята. Тук той, както и Тасоне, чакаше смъртта си, измъчван от това, че не е изпълнил мисията си. Той знаеше, че му остава малко време, но беше безпомощен и не можеше да възпрепятства раждането на сина на Сатаната на Земята.

Тасоне намери стареца и му разказа цялата история, дори спомена и за своето участие в раждането на Звяра. Бухенхаген слушаше с отчаяние, но не можеше да се намеси в хода на събитията, не се осмеляваше да излезе от подземния си затвор. При него трябваше да дойде човек, непосредствено свързан с детето.

Като се страхуваше да не загуби ценно време, Тасоне отиде в Лондон, за да намери Торн и да го убеди да посети Бухенхаген.

Той нае едностаен апартамент в Сохо и го превърна в крепост, надеждна като църква. Главното му оръжие беше Свещеното писание. Той облепи стените и прозорците със страници от Библията. За това му бяха нужни седемдесет Библии. Навсякъде висяха кръстове, той не излизаше на улицата, ако на кръста, осеян с отломки от огледало, който висеше на шията му, не се отразяваше слънчевата светлина. Болките в гърба му се усилваха, срещата в кабинета на Торн се оказа неуспешна. Сега Тасоне вървеше по петите на посланика и отчаянието му растеше. Тази сутрин той наблюдаваше Торн, който с група високопоставени чиновници предаваше в дар на обществото бъдещ жилищен дом в бедния район „Челси“.

— Щастлив съм да започна осъществяването на този проект — силно говореше Торн, превъзможвайки шума на вятъра и обръщайки се към наблюдаващата го тълпа, — тъй като това представлява волята на самото общество за повишаване на жизненото равнище.

При тези думи той заби лопатата в земята и направи първата копка. Ансамбълът от акордеонисти засвири полка и Торн се отправи към желязната ограда, за да стисне ръцете на зрителите, промъкнали се през решетките. Той се стремеше да стисне всяка протегната ръка.

Изведнъж Торн застина: нечии ръце с необикновена сила го хванаха за реверите на сакото и го притиснаха към оградата.

— Утре — тежко задиша Тасоне в лицето на изплашения посланик. — В един следобед в Кю Гардънс...

— Пуснете ме! — задъхваше се Торн.

— Пет минути и никога вече няма да ме видите.

— Махнете си ръцете...

— Жена ви е в опасност. Тя ще умре, ако не дойдете.

Торн се дръпна и свещеникът изчезна също така неочаквано.

Торн дълго мисли как да постъпи. Би могъл да изпрати на срещата полицията, но го безпокоеше обвинението, което трябва да предяви. Свещеникът ще бъде разпитан, всичко ще стане достояние на обществеността. Не, това не е изход. Във всеки случай изобщо не разбираше какво иска да му каже свещеникът. Той говореше нещо за раждането на детето: страшното съвпадение беше в това, че точно по този въпрос Торн беше принуден да крие тайната си. Може би вместо полицията ще може да изпрати на срещата някой човек, който или ще наплаши свещеника, или ще му плати толкова, че да изчезне. Но в такъв случай ще трябва да забърка и друг.

Той си спомни за Дженингс, фотографа, и почувства непреодолимо желание да му се обади и да му съобщи, че е намерил онзи, когото той търси. Но този вариант също не беше подходящ. Беше опасно да забърква представител на печата. И все пак му се искаше с него да има още някой. Беше истински изплашен, страхуваше се от това, КОЕТО можеше да му каже свещеникът.

На следващата сутрин Торн взе колата си, като каза на Хортън, че иска да кара сам, и прекара цялата сутрин зад кормилото, без да отиде в офиса си. Мина му през ума дали просто да не игнорира срещата. Но разбра, че тя му беше необходима. Свещеникът беше казал, че Катерина е в опасност. Трябваше да се срещне лице в лице с този човек и да изслуша онова, което той има да му каже.

Торн пристигна в дванадесет и тридесет, паркира колата зад ъгъла и зачака с напрежение.

Точно в един бавно тръгна към парка. Сложи си шлифер и тъмни очила, за да не го познаят, но опитът да промени външността си само усилваше възбудата му. Торн затърси с поглед свещеника. Видя го седнал на една пейка с гръб към него. Тръгна напред и се приближи.

Тасоне трепна от неочакваната поява на Торн. Лицето му се напрегна и се покри с червенина, като че ли страдаше от непоносима болка. Дълго време мълчаха.

— Трябваше да дойда тук с полицията — кратко подхвърли Торн.

— Те няма да ви помогнат.

— Говорете. Какво искате да ми съобщите?

Ръцете на Тасоне затрепериха. Той беше под властта на силно напрежение, едновременно борейки се с болката.

— Когато евреинът дойде в Сион... — прошепна той.

— Какво?

— Когато евреинът дойде в Сион. И небесата изпратят комета. И Рим познае възход. Вече няма да видим светлина...

Сърцето на Торн трепна. Този човек определено беше луд! Той рецитираше, лицето му беше неподвижно като в транс, а гласът му постепенно се повишаваше.

— От вечното море ще излезе Звярът. И войската ще дойде, за да се бие до смърт. Брат брата ще убива и няма да остави меча. Докато не замлъкне и последното сърце!

Торн наблюдаваше свещеника, който, изпаднал в екстаз, едва можеше да изговаря думите.

— Книгата Откровение е предсказала всичко това! — извика той накрая.

— Не съм тук, за да слушам религиозни проповеди — сухо каза Торн.

— Само чрез човек, намиращ се изцяло под властта му, Сатаната ще съумее да извърши последното си и най-страшно престъпление. Евангелие от Данаил, евангелие от Лука...

— Казахте, че жена ми е в опасност.

— Идете в града Мехидо — произнесе Тасоне. — В стария град Джебрил ще намерите стария Бухенхаген. Само той може да ви каже как трябва да умре детето на Сатаната.

— Виждате ли...

— Този, който не бъде спасен от Агнеца, ще бъде разкъсан от Звяра!

— Престанете!

Тасоне млъкна и с трепереща ръка изтри потта, обилно избила по челото му.

— Дойдох тук — тихо каза Торн, — защото вие ми казахте, че жена ми е в опасност.

— Имах видение, мистър Торн.

— Вие казахте, че жена ми...

— Тя е бременна!

Торн млъкна и направи крачка назад.

— Грешите.

— Не. Тя наистина е бременна.

— Не е така.

— *ТОЙ* няма да позволи на това дете да се роди. *ТОЙ* ще го убие още в утробата.

Свещеникът застана от болка.

— Какво говорите? — попита Торн. Беше му трудно да диша.

— Синът ви, мистър Торн! Той е *СИН НА САТАНАТА*! Той ще убие нероденото дете, а после — и жена ви! А когато се убеди, че цялото ви богатство му принадлежи, тогава, мистър Торн, той ще убие и *ВАС*!

— Достатъчно!

— Като притежава вашето богатство и власт, той ще създаде страшното си царство на земята, получавайки заповеди непосредствено от Сатаната.

— Вие сте луд — изхриптя Торн.

— Той *ТРЯБВА* да умре, мистър Торн! — Свещеникът започна да се задушаваше и от очите му потекоха сълзи. — Моля ви, мистър Торн...

— Казахте — само за пет минути...

— Идете в град Мехидо — умоляваше го Тасоне. — Намерете Бухенхаген, докато не е късно!

Торн поклати глава, като посочи свещеника с треперещ пръст.

— Изслушах ви — каза той с предупредителна нотка в гласа си, — сега искам вие да ме изслушате. Ако ви видя още веднъж, ще бъдете арестуван.

Като се обърна рязко, Торн се отдалечи. Тасоне извика след него през сълзи:

— Ще се срещнем в Ада, мистър Торн! Там заедно ще излежаваме наказанието си!

След няколко секунди Торн изчезна, а Тасоне остана сам. Всичко беше свършено, беше загубил.

Като стана бавно, свещеникът се огледа. Наоколо цареше зловеща тишина. И тогава Тасоне чу някакъв звук. Това беше звукът „ОХМ!“. Звукът се носеше отдалеч, като че ли се зараждаше в собствения му мозък, и постепенно нарастваше, докато не запълни всичко наоколо. И когато стана силен до болка, Тасоне се хвана с две ръце за разпятието и в страх огледа парка.

Облаците на небето се сгъстяваха, излезе вятър, който постепенно набираше сила, и короните на дърветата застрашително се раздвижиха.

Като стисна кръста с двете си ръце, Тасоне тръгна напред, търсейки безопасно местенце на улицата. На другата страна той видя църква, но вятърът неочаквано се усили и се нахвърли върху него с ураганна сила. Сега звукът „ОХМ!“ звънеше в ушите му, смесвайки се със стона на усиливащия се вятър. Тасоне се промъкваше напред. Прашен облак не му позволяваше да вижда пътя. Той не видя как пред него спря един камион, не чу шума на огромните колела на няколко дюйма от себе си. Автомобилът зави към постройката на един паркинг и рязко замря. Чу се звук на разбито стъкло.

Вятърът неочаквано стихна и хората, крещейки, затичаха покрай Тасоне към разбития камион. Тялото на шофьора беше безсилно притиснато към волана, стъклото беше опръскано с кръв. Тасоне стоеше по средата на улицата и плачеше от страх. В небето прогърмя гръм; внезапна мълния освети църквата и Тасоне, като се обърна, отново затича към парка. Ридайки от ужас, той се подхлъзна и падна в калта. В момента, когато Тасоне се опитваше да се вдигне на крака, ярка мълния просветна наблизо и превърна една пейка в куп димящи трески. Като се обърна, той се промъкна през храсталака и излезе на улицата.

Хлипайки и залитайки, дребничкият свещеник тръгна напред, гледайки мрачното небе. Дъждът заваля по-силно, градът се разтвори в потока прозрачна вода. Из целия Лондон хората се разбягаха, търсейки убежище, затваряха прозорците и на шест квартала от парка една учителка все не можеше да се справи със старомодния прът за затваряне на прозорци, а малките й ученици я наблюдаваха. Тя никога не беше чувала за свещеника Тасоне и не знаеше, че съдбата ще я

свърже с него. А в това време по мокрите и хлъзгави улици Тасоне неотвратимо се приближаваше към сградата на училището. Задъхан, той бродеше по тесните улички, тичаше без определена цел, чувствайки върху себе си неотстъпния гняв. Силите му бяха на привършване, сърцето отчаяно биеше. Той заобиколи сградата и спря да си почине, отворил уста, жадно гълтайки въздух. Дребният свещеник и не помисли да хвърли поглед нагоре, където в този момент неочаквано стана нещо. Точно над главата му, на третия етаж, един железен прът за затваряне на прозорци се изплъзна от ръцете на една жена, която напразно се опитваше да го задържи. Краят му разсичаше въздуха с точността на копие, хвърлено от небесата на земята.

Прътът проби главата на свещеника, премина през цялото му тяло и прикова човека към земята.

И в този момент дъждът неочаквано спря. От прозореца на третия етаж на училището погледна учителката и закрещя. От другата страна на парка хората носеха мъртвия шофьор на разбития камион, на челото на който се беше отпечатала кървава следа от кормилото.

Облаците се разсеяха и слънчевите лъчи докоснаха земята. Група деца се събраха около свещеника, висящ на пръта. Капки вода се стичаха по лицето му, на което беше застинало изражение на крайно удивление. Устата на онзи, който се казваше Тасоне, беше отворена. Наблизо избръмча муха и кацна на разтворените му устни.

На следващата сутрин Хортън извади вестниците от пощенската кутия и ги занесе в стаята, където закусваха Торн и Катерина. На излизане Хортън забеляза, че лицето на Катерина беше уморено и напрегнато. Тя изглеждаше така вече няколко седмици и той предполагаше, че това е свързано с посещенията ѝ при лекаря. Отначало мислеше, че страда от някаква телесна болест, но после във вестибюла на болницата на една табелка прочете, че нейният лекар мистър Гриър е специалист по психиатрия. Хортън беше забелязал, че колкото и жизнерадостна да изглеждаше Катерина по пътя за Лондон, по обратния път винаги мълчеше и изглеждаше много зле.

Откакто започнаха тези визити, настроението ѝ се влоши и сега тя живееше в постоянно напрежение.

Отношенията ѝ със слугите се изразяваха в резки заповеди, а в отношенията ѝ с детето имаше всичко, освен майчински чувства. Най-ужасното беше в това, че сега детето само търсеше контакт с нея. Дългите седмици, през които тя се беше опитвала да си върне любовта му, не бяха минали напразно. Но сега, когато Деймън търсеше майка си, нея я нямаше никъде.

За самата Катерина психотерапията действаше плашещо: под външните си страхове тя откри бездънна пропаст от вълнения и отчаяние. Тя не разбираше коя е всъщност. Помнеше каква е била ПРЕДИ, помнеше желанията си, но сега всичко беше минало и тя не виждаше бъдеще за себе си. Всичко я привеждаше в състояние на страх: звънът на телефон, сигналът на таймера на котлона, свиренето на чайника... Всичко наоколо като че ли изискваше внимание. Тя се намираще в такова състояние, че да се общува с нея стана почти невъзможно, а в този ден беше особено трудно, тъй като тя беше открила нещо, изискващо незабавно действие. Трябваше да поговори сериозно с мъжа си, но все не се решаваше да го направи, а сега на всичко отгоре ѝ пречеше детето. То се залепваше към нея всяка сутрин, опитвайки се да привлече вниманието ѝ. Днес Деймън шумно караше автомобилче с педали по паркета, като постоянно се блъскаше в стола ѝ и пицеше по време на играта като локомотивна свирка.

— Мисис Бейлък! — извика Катерина.

Торн, който седеше срещу жена си, тъкмо смяташе да отвори вестника, беше поразен от яростните нотки в гласа ѝ.

— Случило ли се е нещо?

— Деймън е виновен. Не понасям такъв шум!

— Според мен не е чак толкова лошо.

— Мисис Бейлък! — отново извика тя.

На вратата се показва тромавата жена.

— Мадам?

— Махнете го оттук — изкомандва Катерина.

— Но той просто си играе — възпротиви се Торн.

— Казах да го махнете оттук!

— Да, мадам — отговори мисис Бейлък.

Тя хвана Деймън за ръка и го изведе от стаята. Детето погледна майка си, в очите му се четеше обида. Торн забеляза това и с досада се обърна към Катерина. Тя продължаваше да яде, избягвайки погледа му.

— Защо решихме да имаме дете, Катерина?
— Нашият начин на живот... — отговори тя.
— ... Какво?
— А как можехме да минем без дете, Джереми? Къде си виждал прекрасно семейство без прекрасно дете?
Торн, поразен от думите ѝ, не отговори.
— Катерина...
— Така е, нали? Ние просто не помислихме какво означава да възпитаваш дете. Просто пресмятахме как ще изглеждат снимките ни във вестниците.
Торн я погледна удивен, тя спокойно издържа погледа му.
— Така ли е? — попита тя.
— Лекарят ли ти каза това?
— Да.
— Тогава и аз трябва да поговоря с него.
— Да, и той иска да се срещне с теб.
Катерина говореше открито и студено. И Торн изведнъж се изплаши от това, което ще му каже тя сега.
— И какво ще ми каже той? — попита.
— Имаме проблем, Джереми — каза тя.
— Да?...
— Не искам повече да имам деца. Никога.
Торн внимателно я погледна.
— Става ли?
— Щом така искаш... — отговори той.
— Тогава дай съгласие за аборт.
Торн застина. Беше поразен.
— Бременна съм, Джереми. Разбрах вчера сутринта.
Настъпи тишина. На Торн му се зави свят.
— Чуваш ли ме? — попита Катерина.
— Как е могло да стане? — попита Торн.
— Спиралата. Понякога не помага.
— Бременна ли си?
— Да.
Торн пребледня. Взря се в една точка, ръцете му затрепериха.
— Казвала ли си на някого?
— Само на доктор Гриър.

— Сигурна ли си?

— Че не искам да имам повече деца ли?

— Че си бременна...

— Да.

Телефонът звънна и Торн автоматично вдигна слушалката.

— Да? — Той мълчеше, без да може да познае гласа. — Да, аз съм. — После учудено погледна Катерина. — Какво? Кой е? Ало, ало!

В слушалката се чу сигнал. Торн не помръдваше, очите му се изпълниха с тревога.

— Кой беше? — попита Катерина.

— Вестниците...

— И какво за вестниците?

— Някой се обади току-що и каза: „Прочетете вестниците.“

Той погледна сгънатия вестник, бавно го отвори и се сви, като видя снимката на първа страница.

— Какво има? — попита Катерина. — Какво се е случило? — Тя взе вестника от ръцете му и погледна снимката. Беше снимка на свещеник, пронизан с железен прът. Заглавието под нея: „За смъртта на свещеника е виновна само случайността.“

Катерина погледна мъжа си и видя, че той трепери. Тя смутена го хвана за ръката. Ръката му беше ледена.

— Джери...

Торн бавно стана.

— Познаваше ли го? — попита Катерина.

Но той не отговори. Катерина отново погледна снимката и докато четеше статията за произшествието, чу как колата на Торн запали и се отдалечи от къщата. В статията се казваше:

„За мисис Джейн Акюйън, учителка в трети клас в Бишопс Индъстриъл Скул, денят започнал както обикновено. Било петък и когато завалял дъжд, тя подготвяла класа за четене на глас. Макар че дъждовните капки не падали в стаята, тя решила да затвори прозорците, за да не е толкова шумно. Тя и преди се е оплаквала от старите прозорци, тъй като не можела да стигне дръжките им, и винаги се качвала на табуретка, дори и да държи

железния прът. Без да успее този път да улучи металната халка на прозореца с кукичката на пръта, тя извадила пръта навън, като смятала да достигне външната част на рамката и да я притегли към себе си. Прътът се изплъзнал от ръцете ѝ и пронизал един случаен минувач, спрял пред сградата, явно за да потърси убежище от дъжда. Личността на загиналия се установява в полицията, с цел да бъдат издирени роднините му.“

Катерина не разбираше нищо. Тя се обади в кабинета на Торн и помоли да му предадат да я потърси. После Катерина позвъни на доктор Гриър, но той беше толкова зает, че даже не можа да се обади. След това тя се свърза с болницата, за да уреди аборта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Като видя снимката на свещеника, Торн веднага тръгна за Лондон, трескаво разсъждавайки върху всичко, което би могло да му помогне да разбере цялата тази история. Катерина БЕШЕ бременна, свещеникът се оказа прав. И сега Торн вече не можеше да игнорира останалите думи на Тасоне. Той се опита да си припомни срещата в парка: имената, местата, където трябваше да отиде по настояване на Тасоне. Опита се да се успокои, да си спомни всички неотдавнашни събития: разговора с Катерина, анонимното телефонно обаждане. „Прочетете вестниците“ — беше казал познат глас, но Торн все не можеше да си спомни кой би могъл да бъде. Кой изобщо знаеше, че той е свързан със свещеника? Фотографът! Това беше неговият глас! Хабър Дженингс!

Като стигна до посолството, Торн се заключи в кабинета си. Свърза се със секретарката по селектора и я помоли да се обади на Дженингс. Дженингс не си беше въщи. Тя съобщи това на Торн и добави, че се е обаждала Катерина, но той реши да ѝ се обади покъсно. Тя ще иска да говори за аборта, а той още не беше готов да ѝ отговори определено.

„Той ще го убие“ — спомни си Торн думите на свещеника. „Ще го убие още в утробата.“

Торн бързо намери телефона на Чарлз Гриър и му обясни, че трябва спешно да го види.

Посещението на Торн не учуди Гриър. Между безпокойството и отчаянието на Катерина вече почти нямаше граница и лекарят видя как тя вече няколко пъти престъпи тази линия. Страховете на жената растяха и той се страхуваше да не би Катерина да се реши на самоубийство.

— Никога не може да се предположи колко далеч могат да стигнат тези страхове — каза лекарят на Торн в кабинета. — Но, честно казано, струва ми се, че тя се подготвя за силно емоционално сътресение.

Торн напрегнато седеше на твърдия стол, а младият психиатър силно всмукваше тютюнев дим, стараяйки се да поддържа огънчето в лулата си, и се разхождаше из стаята.

— По-зле ли е? — попита Торн с треперещ глас.

— Може да се каже така: болестта прогресира.

— Можете ли да помогнете с нещо?

— Виждам я два пъти в седмицата и смятам, че са й нужни почести консултации.

— Искате да кажете, че е луда?

— Тя живее в свой фантастичен свят. Тези фантазии са много страшни и тя реагира на този кошмар.

— Що за фантазии са това? — попита Торн.

Гриър замълча, размишлявайки дали си струва да разказва всичко или не. Той тежко се отпусна на един стол и погледна Торн право в очите.

— Първо, тя си мисли, че всъщност детето не е нейно.

Тази фраза порази Торн като гръм от ясно небе. Той застина и не можеше да отговори нищо.

— Честно казано, аз разглеждам това не като страх, а като желание. Тя подсъзнателно иска да бъде бездетна. Така мисля.

Торн седеше потресен и продължаваше да мълчи.

— Разбира се, не смятам, че детето няма значение за нея — продължаваше Гриър. — Напротив, това е единственото и най-важното нещо на света за нея. Но, кой знае защо, тя мисли, че детето е заплаха за нея. Не знам откъде идва този страх: от майчинско чувство, емоционална привързаност или просто от мисълта, че е непълноценна. Че не може да се справи.

— Но нали самата тя искаше дете... — промълви най-сетне Торн.

— Заради вас.

— Не...

— Подсъзнателно. Стремляла се е да докаже, че е достойна за вас. А как да докаже по-добре това, освен като ви роди дете?

Торн гледаше право пред себе си, в очите му гореше отчаяние.

— А сега вижда, че не може да се справи с реалния живот — продължаваше Гриър. — И се опитва да си намери причина, за да не се

смята за непълноценна. Тя мисли, че детето не е нейно, че детето е някакво зло...

— Какво?

— Че тя не може да го обикне — обясни Гриър. — Затова си търси причина, която да го направи недостойно за нейната любов.

— Катерина мисли, че детето е зло?

Торн беше потресен, на лицето му се беше изписал страх.

— Сега й е необходимо да чувства това — обясни Гриър. — Но работата е там, че другото дете би било гибел за нея.

— Все пак, в какъв смисъл детето е зло?

— Това си го е измислила тя. Както и това, че детето не е нейно.

Дишането на Торн се затрудни, в гърлото му заседна буца.

— Не се отчайвайте — ободри го Гриър.

— Докторе...

— Да?

Торн не можеше да продължи.

— Искате да кажете нещо ли? — попита Гриър. На лицето на лекаря се появи загриженост. Човекът, който седеше пред него, просто се страхуваше да говори.

— Мистър Торн, добре ли сте?

— Страх ме е — прошепна Торн.

— Разбира се, страх ви е.

— Искам да кажа... че се страхувам.

— Това е естествено.

— Става... нещо ужасно.

— Да. Но и двамата ще го преживеете.

— Вие не разбирате.

— Разбирам.

— Не.

— Повярвайте ми, всичко разбирам.

Почти плачейки, Торн обхвана главата си с ръце.

— Вие също сте преуморен, мистър Торн. Очевидно повече, отколкото предполагате.

— Не знам какво да правя — простена Торн.

— Първо, трябва да дадете съгласие за аборта.

Торн вдигна очи към Гриър.

— Не — каза той.

— Но вие трябва да разберете...

— Няма да дам съгласието си — твърдо каза Торн.

— Трябва да го направите.

— Не!

Гриър се отпусна на стола и погледна с ужас посланика.

— Бих искал да знам причината — тихо произнесе той.

Торн го гледаше, без да помръдне.

— Предказаха ми, че тази бременност ще бъде прекъсната.

Искам да докажа, че това няма да стане.

Докторът се вгледа в него с крайно изумление.

— Знаем, звучи нелепо. Може би... съм луд.

— Защо говорите така?

Торн го погледна и заговори, като с мъка изговаряше думите.

— Защото тази бременност трябва да продължи, за да не започна и самият аз да вярвам...

— Да вярвате?

— Както и жена ми. Че детето е зло.

Думите заседнаха в гърлото му, той стана и почувства безпокойство. Лошо предчувствие го обхвана. Торн почувства, че сега ще се случи нещо.

— Мистър Торн?

— Извинете ме...

— Моля ви, седнете.

Като тръсна рязко глава, Торн излезе от кабинета и бързо тръгна по стълбата, водеща към улицата. Докато се приближаваше към колата, чувството му на панически страх се засилваше. Трябваше колкото може по-бързо да се върне вкъщи. Като запали мотора, Торн потегли така рязко, че спирачките изскърцаха, и се отправи към шосето. До Пирфорд можеше да се стигне с кола за половин час и той, който знае защо, се страхуваше, че няма да стигне навреме. Улиците на Лондон бяха препълнени с транспорт, той постоянно натискаше клаксона, изпреварваше коли, минаваше на червена светлина, а чувството на безпокойство го обхващаше все по-силно...

Катерина също почувства гнетящо безпокойство и реши да се заеме с домакинска работа, за да потисне страха си. Тя стоеше на площадката на стълбите на третия етаж с кана в ръка и се чудеше как да полее цветята, подредени над перилата. Не искаше да разлее водата

на паркета. В детската стая зад гърба ѝ Деймън се взе на колата си и този звук се засилваше, докато той набираше скорост. Незабелязано от Катерина мисис Бейлък застана в един далечен ъгъл на стаята и затвори очи, като че ли се молеше...

По шосето с огромна скорост се носеше Торн. Лицето му беше напрегнато, ръцете му стискаха кормилото с всички сили. Той постоянно натискаше клаксона и всички коли го пускаха напред. Той помисли за полицията и погледна в огледалото за задно виждане. Видяното го потресе: по петите го следваше грамаден черен автомобил — катафалка. Катафалката се приближаваше към колата, и лицето на Торн се вкамени...

В Пирфорд Деймън все повече се засилваше със своята кола играчка, подскачайки, като че ли яздеше кон. В коридора Катерина се качи на една табуретка. В стаята на Деймън мисис Бейлък неотклонно гледаше детето, направлявайки действията му с усилие на волята и го караше да кара все по-бързо и по-бързо. Момчето се засилваше, очите и лицето му имаха безумен израз.

В колата си Торн застана от напрежение. Стрелката на спидометъра показваше деветдесет мили, после сто и десет, но катафалката не изоставаше, преследвайки го настойчиво. Торн вече не можеше да спре, не можеше да допусне да го изпреварят. Двигателят на колата ревеше на границата на мощността си, но катафалката се приближаваше и най-сетне се изравни с бежовия автомобил на Торн.

— Не... — простена Торн. — Не!

Известно време те вървяха успоредно, после катафалката започна бавно да се откъсва напред. Торн се облегна на кормилото, като че ли заповядваше на колата да върви по-бързо, но катафалката продължаваше да се отдалечава. Ковчегът, поставен в нея, бавно се поклащаше...

В къщата на Торнови Деймън се засилваше все повече и повече, колата му се накланяше, докато той се носеше бясно из стаята, а в коридора Катерина залитна и протегна ръце напред, опитвайки се да се задържи на табуретката.

На шосето катафалката неочаквано рязко даде газ и се втурна напред. Торн нададе страшен вик.

В този момент Деймън излетя като куршум от стаята си и се сблъска с Катерина. Тя падна от табуретката, като трескаво се мъчеше

да се хване за нещо, събори с ръка кръглия аквариум със златни рибки, който полетя след нея. Чу се глух удар. След миг аквариумът падна и се разби на малки парченца.

Катерина лежеше неподвижно. До нея на паркета се мяташе златна рибка...

Когато Торн пристигна в болницата, там вече се бяха събрали репортьорите. Те го засипаха с въпроси и го заслепяваха със светкавиците на фотокамерите си, а той отчаяно се опитваше да мине през тълпата до вратата с табелка „Интензивна терапия“. Като пристигна вкъщи, намери мисис Бейлък в състояние на истерия: тя успя само да му каже, че Катерина е паднала и „Бърза помощ“ я е откарала в градската болница.

— Кажете нещо за състоянието на жена си, мистър Торн! — извика един от репортьорите.

— Махайте се оттук!

— Казват, че е паднала.

— Добре ли е?

Вестникарите се опитваха да спрат Торн, но той премина през двойната врата и затича по коридорите, като остави репортьорите зад себе си.

Срещу него бързо вървеше един лекар.

— Казвам се Бекер — каза той.

— Добре ли е тя?

— Ще се оправи. Има сътресение на мозъка, счупване на ключицата и малък вътрешен кръвоизлив.

— Тя е бременна.

— Страхувам се, че вече не е.

— Спонтанен аборт? — задъхваше се той.

— Да, на пода, когато е паднала. Искях да направя изследвания, но вашата прислужничка беше прибрала всичко, преди да дойдем.

Торн потръпна и се подпря на стената.

— Естествено — продължаваше лекарят, — няма да съобщаваме подробности. Колкото по-малко хора разберат за това, толкова по-добре.

Торн се вгледа в него и лекарят разбра, че той не знае нищо.

— Нали ЗНАЕТЕ, че тя сама се е хвърлила долу — каза той.

— Хвърлила се е?

— От третия етаж. Пред очите на детето и бавачката му.

Торн го погледна тъпо, носле се обърна към стената. Раменете му затрепериха и лекарят разбра, че Торн плаче.

— При подобно падане — добави лекарят — обикновено най-много страда главата. В някакъв смисъл може да се смята, че ви е провървяло.

Торн кимна, опитвайки се да сдържи сълзите си.

— Въобще, за много неща ви е провървяло — каза лекарят. — Тя е жива и при правилно лечение никога няма да повтори това. Жената на брат ми също имаше склонност към самоубийство. Веднъж влязла във ваната и взела със себе си тостера. Решила да го включи и да се самоубие с електричество.

Торн се обърна към лекаря.

— Но тя успя да оживее и вече не е правила нищо подобно. Минаха вече четири години и с нея всичко е наред.

— Къде е тя? — попита Торн.

— Живее в Швейцария.

— Жена ми!

— Стая 44. Скоро ще дойде на себе си.

В стаята на Катерина беше тихо и тъмно. В ъгъла седеше сестра със списание в ръце. Торн влезе и спря, потресен от видяното. Катерина изглеждаше страшно: бледо, подпухнало лице, системи с плазма. Ръката ѝ беше гипсирана и причудливо извита. Застиналото лице не даваше признаци на живот.

— Тя спи — каза сестрата.

Торн бавно се приближи до леглото. Като че ли почувствала присъствието му, Катерина застана и бавно обърна глава.

— Боли ли я? — с треперещ глас попита Торн.

— Сега тя е на седмото небе — отговори сестрата. — Пентотал натриум.

Торн седна до леглото, опря чело в таблата му и заплака. След известно време усети как ръката на Катерина докосва главата му.

— Джери... — прошепна тя.

Той я погледна. Катерина с мъка отвори очи.

— Кети... — промълви топ през сълзи.

— Не му позволявай да ме убие. — После тя затвори очи и потъна в сън.

Торн се върна вкъщи след полунощ и дълго стоя в тъмното преддверие, гледайки мястото на паркета, където беше паднала Катерина. Беше уморен, напрежението му не спадаше и Торн много искаше да заспи, за да забрави поне за известно време за станалата трагедия.

Торн не запали лампите и известно време остана в тъмнината, гледайки нагоре, към площадката на третия етаж. Опита се да си представи Катерина, стояща горе и обмисляща скока си. Защо тя, щом сериозно е решила да свърши с живота си, не е скочила от покрива? В къщата имаше много таблетки, бръсначи, десетки други вещи, подпомагащи свършването на живота със самоубийство. Защо точно така? И защо пред Деймън и мисис Бейлък?

Той отново си спомни свещеника и неговите предупреждения. „Той ще убие нероденото дете още в утробата. После ще убие жена ви. После, когато се убеди, че наследява всичко, което ви принадлежи...“ Торн затвори очи, опитвайки се да зачеркне тези думи от паметта си. Помисли си за Тасоне, пронизан с пръта, за телефонното обаждане на Дженингс, за безумната паника, обхванала го при вида на преследващата го катафалка. Психиатърът беше прав. Той беше преуморен и такова поведение само потвърждава това. Страховете на Катерина започнаха да се разпростират и върху него, нейните фантазии се бяха оказали заразни. Но той повече няма да допусне това! Сега, повече от всякога, трябваше да прояви здрав разум. Чувствайки физическа слабост, Торн се качи по стълбата, напипвайки стъпалата в тъмнината. Ще се наспи и на сутринта ще се събуди свеж, пълен с енергия и способен да действа.

Като се приближи към вратата на стаята си, Торн спря, загледан във вратата на спалнята на Деймън. Бледата светлина на нощна лампа. Подчинявайки се на желанието си да види момчето, той бавно се приближи към стаята на Деймън, убеждавайки се, че няма от какво да се страхува. Но като отвори вратата, той видя нещо, което го накара да потръпне. Детето спеше, но не беше само. От едната страна на леглото седеше мисис Бейлък, скръстила ръце и взряна в една точка, от другата се виждаше силуетът на кучето. Това беше същият огромен пес, от който той искаше да се отърве. Сега кучето седеше тук, охранявайки

съня на сина му. Затаил дишането си, Торн тихо притвори вратата, върна се в коридора и отиде в стаята си. Тук се опита да успокои дишането си и разбра, че го тресе. Неочаквано тишината се взриви от телефонен звън и Торн се хвърли към слушалката.

— Ало!

— Обажда се Дженингс — разнесе се глас. — Спомняте ли си онзи, на когото счупихте фотокамерата.

— Да.

— Живея на ъгъла на Гросверн и Пета в Челен и мисля, че е най-добре да дойдете веднага.

— Какво искате?

— Нещо става, мистър Торн. Става нещо, за което трябва да знаете.

Апартаментът на Дженингс беше в евтин, объркан район и Торн дълго го търси. Валеше, видимостта беше лоша и той вече се беше отчаял, когато видя червената светлина в куличката горе. Там видя Дженингс, който му махна. Когато посланикът се появи на вратата, задъхан от изкачването на стълбите, Дженингс предложи:

— Имам бренди.

— Ако може.

— Разбира се, не е такова, с каквото сте свикнал.

След малко Дженингс се върна с двете чаши и бутилката.

— Да пийнем малко и да се захващаме за работа.

Торн взе чашата от него и Дженингс наля бренди.

След това Дженингс седна на леглото и посочи един стол, но Торн продължаваше да стои прав.

— Не искате ли цигара?

Торн поклати глава, фамилиарният безгрижен тон на Дженингс започваше да го дразни.

— Казахте, че нещо става.

— Така е.

— Бих искал да знам какво имате предвид.

Дженингс внимателно погледна Торн.

— Още ли не сте разбрал?

— Не.

— Тогава защо сте тук?

— Защото вие не искахте да ми давате обяснения по телефона.

Дженингс кимна и остави чашата си.

— Не мога да обясня, защото трябва да видите някои неща.

— И какви са те?

— Снимки. — Той стана и отиде в тъмната стая, като покани с жест Торн да го последва. — Мислех, че ще искате да се запознаете с мен по-отблизо.

— Много съм уморен.

— Добре, сега ще усетите сили.

Той светна една малка лампа, която освети серия снимки. Торн влезе и седна на една табуретка до Дженингс.

— Познавате ли ги?

Това бяха снимки от онзи рожден ден, когато Деймън беше навършил четири години. Деца на въртележките, Катерина, която ги гледа.

— Да — отговори Торн.

— Сега вижте това.

Дженингс махна останалите снимки и показа снимката на Чейса, първата бавачка на Деймън. Тя стоеше сама в клоунския си костюм на фона на къщата.

— Виждате ли нещо необикновено? — попита Дженингс.

Дженингс докосна фотографията, като ограда с пръст едва забележимата мъгла, надвиснала над главата и шията ѝ.

— Отначало си помислих, че е дефект на лентата — каза Дженингс. — Но вижте по-нататък.

Той извади снимката на Чейса, висяща на въжето.

— Не разбирам — каза Торн.

— Следете хода на мисълта ми.

Дженингс отмести купчинката снимки и взе друга. Отгоре беше снимката на дребния свещеник Тасоне, излизащ от посолството.

— А тази?

Торн го погледна с ужас.

— Откъде я имате?

— Сам я направих.

— Мислех, че търсите този човек. Казахте, че ви е роднина.

— Излъгах ви. Вижте снимката.

Дженингс докосна снимката, показвайки мъглявия щрих, мерзелеец се над главата на свещеника.

— Тази сянка над главата ли? — попита Торн.

— Да. А сега вижте тук. Тази снимка е направена десет дни след първата.

Той извади друга снимка и я сложи под лампата. Това беше едър план на група хора, стоящи в задните редове на аудиторията. Лицето на Тасоне не се виждаше, само контурите на расото му, но над мястото, където трябваше да бъде главата му, беше надвиснал същият продълговат щрих.

— Струва ми се, че това е същият човек. Лицето не се вижда, но затова пък се вижда ясно това, което виси над него.

Торн изучаваше снимката, очите му изразяваха недоумение.

— Сега той виси по-ниско — продължаваше Дженингс. — Ако мислено очертаете лицето му, ще стане ясно, че мъглявият предмет почти докосва главата му. Каквото и да е било това, то е паднало.

Торн мълчаливо се взря в снимката. Дженингс я махна и извади на масата изрезка от вестник, където беше запечатан свещеникът, пронизан с копиеобразния прът.

— Започвате ли да улавяте връзката? — попита Дженингс.

Торн го гледаше развълнуван.

— Аз също не мога да го обясня — каза Дженингс. — Затова и започнах да се ровя.

Той продължи:

— Имам познати в полицията. Те ми дадоха няколко негатива, с които направих снимки. По заключението на патологоанатома, Тасоне е бил болен от рак. Почти през цялото време е употребявал морфин, правил си е по две-три инжекции на ден.

Торн погледна снимките. На тях беше голото мъртво тяло на свещеника в различни пози.

— Външно тялото му е съвършено здраво и няма нищо странно — продължаваше Дженингс — освен един мъничък знак от вътрешната страна на левия крак.

Той даде лупата на Торн и насочи ръката му към последната снимка. Торн внимателно се вгледа и видя знак, подобен на татуировка.

— Какво е това?

— Три шестици. Шестстотин шейсет и шест.

— Концлагер?

— И аз си помислих така, но биопсията показва, че знакът е буквално гравирен в него. Това не е направено в концлагер. Мисля, че го е направил сам.

Торн и Дженингс се спогледаха.

— Вижте това — каза Дженингс и поднесе към светлината още една снимка. — Ето стаята, където е живял. В Сохо няма топла вода. Беше пълно с плъхове, когато влязохме. Той беше оставил на масата парче недоядено солено месо.

Торн разгледа снимката. Мъничка стая, в която имаше само маса, шкафче и легло. Стените бяха покрити с някакви хартии, навсякъде висяха големи разпятия.

— Листчетата на стената са страници от Библията. Хиляди страници. Всеки дюйм на стената бил облепен, даже и прозорците. Като че ли се е пазел от нещо.

Торн седеше поразен, взрян в странната снимка.

— И кръстове. Само на вратата имаше четиридесет и седем.

— Той... луд ли е бил? — прошепна Торн.

Дженингс го погледна право в очите.

— Вие знаете по-добре.

Като се обърна, Дженингс извади от чекмеджето на масата една смачкана папка.

— Полицията го взе за луд — каза той. — Затова ми разрешиха да се поровя във вещите му и да взема всичко, което ми се стори нужно. Така намерих това.

Дженингс и Торн преминаха в другата стая. Фотографът отвори папката и изсипа съдържанието ѝ.

— Първо, има дневник — каза той, като извади от купа хартии овехтяла тетрадка. — Но в него не се говори за свещеника, а за ВАС, за ВАШИТЕ придвижвания: кога сте излезли от кабинета си, в какви ресторанти се храните, къде сте произнасял речи...

— Мога ли да погледна?

— Разбира се.

Торн взе дневника с треперещи ръце и го прелисти.

— В последната записка се казва, че е трябвало да се срещнете с него — продължаваше Дженингс.

— В Кю Гардънс. В същия ден той е заминал.

Торн вдигна очи и срещна погледа на Дженингс.

— Той беше луд — каза Торн.

— Нима?

В тона на Дженингс прозвуча скрита заплаха и Торн замря под погледа му.

— Какво искате?

— Срецнахте ли се с него?

— Н-не...

— Имам още нещо, господин посланик, но няма да кажа нищо, ако не ми казвате истината.

— Какво ви интересува всичко това? — пресипнало попита Торн.

— Аз съм ваш приятел и искам да ви помогна — отговори Дженингс.

Торн продължаваше да го гледа с напрежение.

— Най-важното е тук — продължаваше Дженингс, сочейки масата. — Ще говорите ли или си отивате?

Торн стисна зъби.

— Какво искате да знаете?

— Видяхте ли се с него в парка?

— Да.

— Какво ви каза той?

— Той ме предупреди.

— За какво?

— Каза, че животът ми е в опасност.

— В каква опасност?

— Не можах да разбера.

— Не ме занасяйте.

— Говоря сериозно. Той се изразяваше непонятно.

Дженингс се отмести и погледна Торн с недоверие.

— Беше нещо от Библията — добави Торн. — Някакви стихове. Не ги помня. Помислих го за ненормален. Не помня стиховете и не ги разбирам!

Дженингс го погледна скептично.

— Мисля, че си струва да им се доверите — каза той.

— Казахте, че имате още нещо.

— Но още не съм чул всичко от вас.

— Нямам какво повече да кажа.

Дженингс кимна в знак, че това е достатъчно, извади една изрезка от вестник и я подаде на Торн.

— Това е списанието „Астролъджърс Мънтли“. Забележка на един астролог за необикновено явление. Комета, която се е превърнала в сияеща звезда. Както звездата Бетелхайзе преди две хиляди години.

Изтривайки потта от челото си, Торн изучаваше изрезката.

— Но **ТОВА** е станало на **ДРУГОТО** полукълбо — продължаваше Дженингс. — В Европа. Преди малко повече от четири години. По-точно на шести юни. Говори ли ви нещо тази дата?

— Да — изхриптя Торн.

— Тогава ще познаете втората изрезка — отвърна Дженингс, като вдигна още една хартийка от масата — от последната страница на един римски вестник.

Торн взе бележката и веднага си я спомни. Точно такава държеше и Катерина в тефтерчето си.

— Това е съобщение за раждането на вашия син. Това **СЪЩО** е станало на шести юни, преди четири години. Аз бих казал, че това е съвпадение. А вие?

Ръцете на Торн трепереха, хартийката така се тресеше, че той едва успя да я прочете.

— Вашият син в шест часа сутринта ли се е родил?

Торн се обърна към него, в очите му светеше непоносима болка.

— Искам да изясня що за знак е този на крака на свещеника. Три шестици. Мисля, че това е свързано по някакъв начин със сина ви. Шести месец, шести ден...

— **МОЯТ** син **УМРЯ!** — извика Торн. — **МОЯТ** син **УМРЯ**. Не знам кого възпитavam.

Той закри лицето си с ръце, обърна се и задиша тежко. Дженингс не сваляше очи от него.

— Ако нямате нищо против — тихо произнесе той, — бих могъл да ви помогна да изясним това.

— Не — простена Торн. — Това е моя работа.

— Тук грешите, сър. Сега това е и **МОЯ** работа.

Торн се обърна към него и очите им се срещнаха.

Дженингс бавно отиде в тъмната стая и се върна оттам със снимка. Той я подаде на Торн.

— В ъгъла на стаичката на свещеника имаше малко огледало — с мъка произнесе Дженингс. — Случайно в него съм се отразил самият аз, докато съм правил снимки. Твърде необикновен ефект, не намирате ли?

Той приближи лампата, за да се вижда добре. На снимката Торн видя малко огледало в далечния ъгъл на стаята, където живееше Тасоне. В огледалото се беше отразил Дженингс с вдигната към лицето фотокамера. Нямахте нищо необикновено в това, че фотографът беше хванал своето изображение. Но на тази снимка явно нещо не достигаше. Дженингс нямаше шия. Главата му бе отделена от тялото с тъмно нетно, напомнящо кълбо дим.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като вестта за Нещастieto с Катерина се разчу, на Торн му беше лесно да обясни отсъствието си от посолството в течение на няколко дни. Тон каза, че отива в Рим за травматолог, въпреки че всъщност целта на пътуването беше друга. Дженингс го убеди, че трябва да започне от самото начало, тоест да отиде в същата болница, в която се е родил Деймън. И там, троха по троха, ще започнат да възстановяват истината.

Всичко беше уредено бързо и без излишен шум. Торн нае частен самолет, за да замине от Лондон, без да привлича вниманието на публиката. Часове преди излитането Дженингс подбра най-важните материали за изследване: няколко варианта на Библията, три книги по окултните науки. Торн се върна в Пирфорд, за да подготви багажа си и да вземе една голяма шапка, която го правеше неузнаваем.

В Пирфорд беше необичайно тихо, колите стояха в гаража, като че ли вече никой нямаше да пътува в тях. Хортънови ги нямаше.

— Тръгнаха си — поясни мисис Бейлък, когато той влезе в кухнята.

Жената стоеше до умивалника и режеше зеленчуци, точно както правеше преди мисис Хортън.

— Как така си тръгнаха? — попита Торн.

— Завинаги. Пригответе си багажа и си тръгнаха. Оставиха един адрес, за да им изпратите там заплатите за последния месец.

Торн беше поразен.

— Не обясниха ли причината? — попита той.

— Няма значение, сър. Ще се справя и сама.

— Трябваше да обяснят...

— На мен във всеки случай нищо не ми казаха. Макар че те почти не разговаряха с мен. Мистър Хортън настояваше да заминат. Стори ми се, че мисис Хортън искаше да остане.

Торн погледна обезпокоен мисис Бейлък. Страхуваше се да я остави с Деймън. Но нямаше друг изход. Трябваше бързо да замине.

— Ще се справите ли сама, ако замина за няколко дни?

— Мисля, че да, сър. Продуктите ще ни стигнат за няколко седмици, а тишината в къщата няма да попречи на момчето.

Торн кимна и тръгна към вратата, но изведнъж спря:

— Мисис Бейлък...

— Сър?

— Онова куче.

— Да, знам. До довечера вече няма да е тук.

— Защо е още тук?

— Заведохме го в гората и го пуснахме там, но то само е намерило обратния път. То седеше на улицата вчера след... след нещастieto, а момчето беше толкова потресено и помоли кучето да остане с него в стаята му. Казах на Деймън, че това няма да ви хареса, но при тези обстоятелства си помислих...

— Искам да го махнете оттук.

— Още днес, сър, ще се обадя да го вземат.

Торн тръгна към изхода.

— Мистър Торн?

— Да?

— Как е жена ви?

— Оправя се.

— Докато ви няма, можем ли да ѝ отидем на посещение с момчето?

Торн се замисли, наблюдавайки жената, изтриваща ръцете си с кухненска кърпа. Тя беше истинско олицетворение на домакиня и той се учуди защо го дразни толкова.

— По-добре недейте. Ще отида сам с него, когато се върна.

— Добре, сър.

Те се сбогуваха и Торн отиде в болницата. Там се консултира с доктор Бекер, който му съобщи, че Катерина не спи и се чувства по-добре. Лекарят попита дали да покани психиатър при нея и Торн му даде телефона на Чарлз Гриър. После отиде при Катерина. Като го видя, тя се усмихна слабо.

— Здравей — каза той.

— Здравей — прошепна тя.

— По-добре ли си?

— Малко.

— Казват, че скоро ще се оправяш.

— Знам.

Торн сложи един стол до леглото и седна. Беше удивен от това, колко красива изглежда даже в такова състояние. Слънчевата светлина влизаше през прозореца, нежно осветявайки косите ѝ.

— Изглеждаш добре — каза тя.

— Мислех за теб — отговори той.

— Представям си как изглеждам — усмихна се насила тя.

Торн взе ръката ѝ и те се гледаха мълчаливо.

— Странни времена — тихо каза тя.

— Да.

— Нали все някога всичко ще се оправя?

— Мисля, че да.

Тя се усмихна тъжно и той протегна ръка, оправяйки кичур коси, паднали над очите ѝ.

— Ние сме добри хора, нали, Джереми?

— Мисля, че да.

— Тогава защо всичко е против нас?

Той поклати глава, без да може да отговори.

— Ако бяхме лоши — тихо каза Катерина, — бих смятала, че всичко е наред. Може би бихме си го заслужили. Но какво неправилно сме направили?

— Не знам — отговори той с мъка.

Тя изглеждаше така нещастна, че чувствата го препълваха.

— Тук си в безопасност — прошепна Торн. — А аз заминавам за няколко дни.

Тя не отговори. Даже не го попита къде заминава.

— По работа. Неотложно е.

— Задълго ли?

— За три дни. Ще ти се обаждам всеки ден.

Катерина кимна, той бавно стана, носле се наведе и нежно целуна издрасканата ѝ бледа буза.

— Джери?

— Да?

— Казаха ми, че сама съм скочила. — Тя го погледна с детско учудване и наивност. — И на ТЕБ ли така ти казаха?

— Да.

— Защо ми е трябвало да го правя?

— Не знам — прошепна Торн. — Но ще го изясним.

— Луда ли съм? — просто попита тя.

Торн я погледна и бавно поклати глава.

— Може би всички ние сме луди — отговори той.

Тя се привдигна и той отново се наведе, притискайки лице към нейното.

— Не съм скачала — прошепна тя. — Деймън ме блъсна.

Настъпи дълго мълчание и Торн бавно излезе от стаята.

Шестместният самолет „Лир“ взе само Торн и Дженингс. Той се носеше в посока към Рим през нощта и в него беше тихо и напрегнато. Дженингс беше подредил книги около себе си и караше Торн да си спомни какво му беше казал Тасоне.

— Не мога — измъчено произнесе Торн. — Всичко ми е като в мъгла.

— Започнете отначало. Разкажете ми какво си спомняте.

Торн повтори разказа за първата си среща със свещеника, за последвалото преследване, най-сетне, за срещата в парка. По време на тази среща свещеникът рецитираше стихове.

— Нещо... за някакво излизане от морето... — мърмореше Торн, опитвайки се да си спомни. — За смърт... и армии... и Рим...

— Опитайте се да си спомните по-добре.

— Бях много разстроен и го помислих за луд! Общо взето, не го слушах.

— Но вие сте чули всичко. Значи можете да си спомните. Хайде!

— Не мога!

— Опитайте пак!

Лицето на Торн изразяваше отчаяние. Той затвори очи и се опитваше да се накара да си спомни, но това никак не му се удаваше.

— Спомням си... той ме молеше да приема вярата. „Пий кръвта Христова.“ Така каза той: „Пий кръвта Христова...“

— Защо?

— За да победиш сина на дявола. Той казва: „Пип кръвта Христова, за да победиш сина на дявола.“

— Какво друго? — не се отказваше Дженингс.

— Старец. Нещо за някакъв старец.

— Какъв старец?

- Каза ми, че трябва да се срещна с някакъв старец.
- Продължавайте...
- Не мога да си спомня!
- Каза ли му името?
- М... Махдо. Махда. Мехидо. Не, това е името на града.
- Какъв град? — не отстъпваше Дженингс.
- Града, където по неговите думи трябваше да отида. МЕХИДО.

Сигурен съм в това. Трябва да отида в Мехидо.

Дженингс възбудено започна да се рови в чантата си, търсейки картата.

- Мехидо... — мърмореше той. — Мехидо...
- Чувал ли сте за него? — попита Торн.
- Хващам се на бас, че е в Италия.

Но го нямаше в нито една европейска страна. Дженингс разглежда картата половин час, а после я сгъна, поклащайки глава в отчаяние. Той погледна посланика, видя, че е заспал, не го събуди, а се зае с книгите си по окултизъм. Малкият самолет бръмчеше в нощното небе, а Дженингс се потопи в предсказания за второто пришествие. То беше свързано с пришествието на Антихриста, сина на Нечестивия, Звяра, Дивия Месия.

„... и ще дойде на земята див Месия, потомък на сатаната в човешки облик. Родителката му ще бъде изнасилено четириноско животно. Както младият Христос носеше по света любов и доброта, така Антихристът ще донесе омраза и страх... получавайки заповеди направо от Ада...“

Самолетът кацна и Дженингс се хвърли да събира разпилените навсякъде книги.

В Рим валеше дъжд. Като минаха бързо през пустото летище, те излязоха до колонката за таксите. Докато колата ги караше на другия край на града, Дженингс леко задряма, а Торн, гледайки осветените статуи по Виа Венто, си спомни, как той и Катерина, още млади и пълни с надежди, бродеха по тези улици, държейки се за ръце. Те бяха невинни и се обичаха. Той си спомни аромата на парфюма ѝ, заразителния ѝ смях. Влюбените откриваха за себе си Рим, както Колумб някога беше открил Америка. Те смятаха града за своя собственост. Тук за пръв път се отдадоха един на друг. Като се

вглеждаше в нощта, Торн си помисли, дали изобщо някога пак ще правят любов...

— Болницата Женерале — каза шофьорът на таксито и рязко спря.

Дженингс се събуди. Торн погледна през прозореца.

— Не е тази — каза той.

— Да. Болницата Женерале.

— Не, онази беше стара. Тухлена. Помня я.

— Верен ли е адресът?

— Болницата Женерале е тук — повтори шофьорът.

— Това е друго място — настояваше Торн.

— Пожар — отвърна шофьорът. — Преди около три години.

— Какъв пожар? — попита Дженингс.

— Явно старата болница е изгоряла. А сега са я построили отново.

— Преди три години. Загинаха много хора.

Те платиха на шофьора и го помолиха да почака. Той отначало отказа, но като видя колко са му дали, охотно се съгласи. На развален италиански Торн му обясни, че биха искали да използват услугите му, докато не заминат от Рим.

В болницата ги чакаше разочарование. Беше късно, началниците отсъстваха. Дженингс реши да намери някого, а Торн през това време срещна една монахиня, говореща английски, която потвърди, че пожарът преди три години е разрушил болницата до основи.

— Но той не може да е унищожил всичко — настояваше Торн. — Записките... Трябва да са се запазили...

— По това време не съм била тук — обясни тя на развален английски. — Но хората казват, че огънят е изгорил всичко.

— Но може би някакви документи са се пазели на друго място?

— Не знам.

Торн беше отчаян, а монахинята сви рамене, показвайки, че няма какво повече да му каже.

— Слушайте — каза Торн. — Това е много важно за мен. Осинових дете отук и ми трябва сведения за неговото раждане.

— Тук няма осиновявания.

— Имаше ЕДНО. Тоест това не беше точно осиновяване...

— Грешите. Всички осиновявания при нас стават в Агентството по делата за освобождаване от отговорност и оказване на помощ.

— Пазят ли се записки за ражданията? Пазите ли документи за децата, които са родени тук?

— Да, разбира се.

— Може би, ако кажа датата...

— Няма смисъл — прекъсна го Дженингс. Приблужи се към Торн и той веднага видя на лицето му изражение на крайно разочарование.

— Пожарът е започнал точно в залата с документацията. В мазето, където са били всички документи. После огънят се е разпрострял нагоре по стълбите и третият етаж се е превърнал в ад.

— Третият етаж?

— Родилното отделение — кимна Дженингс. — Останала е само пепел.

Торн залитна и се опря в стената.

— Извинете ме... — каза монахинята.

— Почакайте — помоли я Торн. — А служителите? Сигурно ВСЕ НЯКОЙ е оживял.

— Да. Не са много.

— Тук имаше един висок мъж. Свещеник. Истински великан.

— Спилето ли се казваше?

— Да — отговори възбудено Торн. — Спилето.

— Той беше главен тук.

— Да, главен. Той...

— Той е оживял.

В сърцето на Торн проблесна надежда.

— Тук ли е?

— Не.

— А къде е?

— В един манастир в Субяко. Много от пострадалите отидоха там. Много починаха там, но той оживя. Спомням СИ, казваха, че това е просто чудо, нали по време на пожара той е бил на третия етаж.

— В Субяко ли? — попита Дженингс.

Монахинята кимна.

— В манастира „Сан Бенедето“.

Като се хвърлиха към колата, те веднага започнаха да се ровят в картите. Градчето Субяко се намираше на южната граница на Италия и за да стигнат дотам, би трябвало да пътуват с кола цялата нощ. Нарисуваха маршрута на таксиметровия шофьор с червен молив върху картата, за да може спокойно да кара, докато те спят.

Манастирът „Сан Бенедето“ беше полуразрушен, но огромната крепост беше запазила мощта и величието си. Тя беше стояла от векове тук, в Южна Италия, и беше издържала не една обсада. По време на Втората световна война немците, превзели манастира за щаб, бяха избили всички монаси в него. През 1946 г. самите италианци са го обстрелвали с минохвъргачки, като отмъщение за злото, криещо се между стените му.

Въпреки тези изпитания „Сан Бенедето“ си оставаше свещено място, възвисявайки се величествено на хълма, и ехото на молитви в продължение на векове се беше пропило в стените му.

Малкото, опръскано с кал такси се приближи до стените на манастира. Шофьорът трябваше да буди заспалите пътници.

— Сеньори?

Торн помръдна. Дженингс свали стъклото и вдъхна утринния въздух, оглеждайки се на всички страни.

— „Сан Бенедето“ — измърмори умореният шофьор.

Торн потърка очите си и видя величествения силует на манастира на фона на червеникавото утринно небе.

— Гледай... — прошепна Дженингс в благоговеен страх.

— Не можем ли да отидем по-наблизо? — попита Торн.

Шофьорът поклати отрицателно глава.

Като му предложиха да поспи, Торн и Дженингс тръгнаха натам пеш и скоро се оказаха до кръста в трева, която ги измокри до кости. Стана трудно да се върви, облеклото им не подходеше за такава разходка: то постоянно лепнеше към тялото, докато си пробиваха път напред през полето. Дишайки тежко, Дженингс спря за момент, взе камерата и засне половин лента кадри.

— Невероятно — прошепна той. — Невероятно, дявол да го вземе.

Торн се огледа нетърпеливо и Дженингс бързо го догони. Тръгнаха заедно, вслушвайки се в собственото си дишане и в далечното ехо от пеене, като стон, носещо се откъм манастира.

— Колко тъга има тук — каза Дженингс, когато стигнаха до входа.

Звукът внушаваше трепет, монотонното пеене излизаше като че ли от самите стени, от каменните коридори и арки. Те бавно се придвижваха напред, оглеждайки околното пространство и опитвайки се да открият източника на звука.

— Мисля, че е тук — каза Дженингс, сочейки един дълъг коридор. — Гледай каква кал.

Пред тях се виждаше кафява пътека. Хората, стъпвали на това място векове наред, бяха изтрили с крака улей в камъка и при дъждовете тук се стичаше вода. Пътеката водеше към огромна каменна ротонда със затворена дървена врата. Те се приближиха и пеенето се засили. Като открянаха вратата, Торн и Дженингс с благоговение се възряха в ставащото в ротондата. Сякаш изведнъж се бяха пренесли в средновековието, така силно се усещаха присъствието на Бога и духовната святост. Видяха просторна древна зала. Каменни стъпала водеха към олтара, на който се извисяваше дървен кръст с фигурата на разпнатия Христос, изсечена от камък. Самата ротонда беше построена от каменни блокове, украсени с лози и събиращи се в центъра на купола. Сега от върха на купола влизаше слънчева светлина и осветяваше фигурата на Христос.

— Свещено място — прошепна Дженингс.

Торн кимна и продължи да оглежда помещението. Погледът му падна върху група монаси с качулки, стоящи на колене и молещи се. Пеенето им беше много емоционално, то ту затихваше, ту се засилваше. Дженингс взе експонометъра и в тъмнината се зае да проверява показанията му.

— Махни го — прошепна Торн.

— Трябваше да взема светкавица.

— Казах ти да го махнеш.

Дженингс погледна удивено Торн, но се подчини. Торн изглеждаше много разстроен, коленете му трепереха, като че ли тялото му заповядваше да се отпусне на тях и да вземе участие в молитвата.

— Добре ли си? — прошепна Дженингс.

— Аз съм католик — тихо отговори Торн. Изведнъж погледът му застина, устремен някъде в тъмнината.

Дженингс видя инвалиден стол и седящ в него човек. За разлика от останалите, застанали на колене с наведени глави, този в количката седеше прав, главата му беше като вкаменена, ръцете му бяха огънати като на парализиран.

— Това той ли е? — прошепна Дженингс.

Торн кимна, очите му бяха широко отворени, като че ли от лошо предчувствие. Те се приближиха и Дженингс се намръщи, щом видя лицето на инвалида. Половината от него беше сякаш разтопена, мътните очи гледаха сяпко нагоре. Вместо дясна ръка от ръкава стърчеше обезобразен чукан.

— Не знаем дали той вижда и чува — каза монахът, който стоеше до Спилето във вътрешния двор на манастира. — След пожара не е казал нито дума.

Бяха в запусната градина, затрупана с парчета от статуи. След края на службата монахът изкара стола на Спилето от ротондата и двамата пътешественици ги последваха.

— Братята се грижат за него — продължаваше монахът — и ще се молим за оздравяването му, когато свърши епитимията.

— Епитимия ли? — попита Торн.

Монахът кимна.

— „Горко на пастира, който напусне овцете си. Нека дясната му ръка изсъхне, а дясното му око ослепее.“

— Съгрешил ли е? — попита Торн.

— Да.

— Мога ли да попитам в какво?

— Напуснал е Христа.

Торн и Дженингс се спогледаха учудено.

— Откъде знаете, че е напуснал Христа?

— Изповед.

— Но той не говори.

— Беше писмена изповед. Той може да движи лявата си ръка.

— И що за признание беше това? — не отстъпваше Торн.

— Мога ли да разбера причината за вашия разпит?

— Това е жизненоважно — искрено призна Торн. — Моля ви за помощ. Животът ми е поставен на карта.

Монахът внимателно погледна Торн и кимна.

— Елате с мен.

Килията на Спилето беше празна: имаше само сламеник и каменна маса. От вчерашния дъжд на пода беше останала локва вода. Торн забеляза, че и сламеникът беше влажен. Нима, помисли си той, всички търпят подобни лишения, или това е било част от епитимията на Спилето?

— Рисунката е на масата — каза монахът, когато влязоха. — Той я нарисува с въглен.

Инвалидният стол скърцаше, придвижвайки се по грапавите камъни. Те се събраха около малка масичка, разглеждайки странния символ, нарисуван от свещеника.

— Той го направи, когато за пръв път дойде тук — продължаваше монахът, — ние оставихме въгленчето на масата, но той не нарисува нищо повече.

На масата беше надраскана грозна фигурка. Тя беше прегърбена и обезобразена, главата ѝ беше обградена с кръг. Вниманието на Дженингс веднага беше привлечено от три цифри, написани над главата на прегърбената фигура. Това бяха шестици. Бяха три. Както и белегът на крака на Тасоне.

— Виждате ли тази линия на главата? — каза монахът. — Тя значи монашеска качулка.

— Автопортрет ли е това? — попита Дженингс.

— Така смятаме.

— А за какво са тези шестици?

— Шест — това е знакът на дявола — отговори монахът. — Седем е идеалното число, числото на Христа. А шест е числото на Сатаната.

— А защо са три? — попита Дженингс.

— Смятаме, че това означава дяволската троица. Дяволът, антихристът и лъжепророкът.

— Отец, Син и Светият дух — забеляза Торн.

Монахът кимна.

— Всяко свято нещо има и своето нечестиво съответствие. В това е същността на изкушението.

— Но защо мислите, че това е изповед? — попита Дженингс.

— Вие нарекохте рисунката автопортрет или нещо подобно. Той е символично обкръжен с адската Троица.

— Но вие не знаете какво точно е искал да каже.

— Подробностите нямат значение — каза монахът. — Най-важното е, че той се разкайва.

Дженингс и Торн внимателно се спогледаха. Торн беше обхванат от отчаяние.

— Мога ли да поговоря с него? — попита той.

— Това няма да ви помогне.

Торн погледна Спилето и потръпна при вида на застиналото му, обезобразено лице.

— Отец Спилето — твърдо каза той. — Казвам се Торн.

Свещеникът гледаше нагоре. Той не помръдваше и не чуваше Джереми.

— Безполезно е — каза монахът.

Но вече беше невъзможно да се спре Торн.

— Отец Спилето — повтори Торн. — Помните ли онова ДЕТЕ? Искам да знам откъде е то.

— Моля ви, сеньор — предупредително произнесе монахът.

— Вие сте признали на НЕГО — извика Торн, — сега признайте и на МЕН! Искам да знам откъде е това дете!

— Ще трябва да ви помоля...

Монахът искаше да хване стола на Спилето, но Дженингс му прегради пътя.

— Отец Спилето! — закрещя Торн към нямото, неподвижно лице. — Моля ви! КЪДЕ Е ТЯ? КОЯ Е ТЯ? Моля ви! Отговорете!

Изведнъж всичко затрептя. Започнаха да звънят камбаните на църквата. Звукът беше непоносим, Торн и Дженингс потръпнаха при страшния звън, отразяващ се от каменните манастирски стени. Торн погледна надолу и видя как ръката на свещеника започна да се повдига.

— Въглен! — извика Торн. — Дайте му въглен!

Дженингс моментално се хвърли напред, взе парчето въглен от масата и го пхна в треперещата ръка. Камбаните продължаваха да звънят, ръката на свещеника, треперейки, пишеше по масата криви букви, като всеки път потръпваше при звука на камбаната.

— Това е някаква дума — възбудено викаше Дженингс. — Ч... Е...Р...

Цялото тяло на свещеника се разтрепери, мъчейки се да продължи да пише, беше изпълнен с болка и напрежение, устата му

беше отворена и оттам се чу някакъв животински стон.

— Продължавайте! — настояваше Торн.

— В... — четеше Дженингс. — Е...Т...

Внезапно камбанният звън спря. Свещеникът изпусна въглена от конвулсивно свитите си пръсти и главата му падна на облегалката на стола. Измъчените му очи се насочиха към небето, лицето му беше покрито с пот.

Всички стояха в тишина, вглеждайки се в думата, надраскана на масата.

— Червет? — попита Торн.

— Червет — отзова се Дженингс.

— На италиански ли е това?

Те се обърнаха към монаха, който също гледаше думата.

— Говори ли ви нещо тази дума? — попита Торн.

— Черветери — отговори монахът. — Мисля, че е Черветери.

— Какво е това? — попита Дженингс.

— Старо гробище. Етруско. Гробището ди Сантаджело.

Тялото на свещеника отново затрепери, той застана, опитвайки се да каже нещо, но после внезапно затихна.

Торн и Дженингс погледнаха монаха, той поклати глава и произнесе с отвращение:

— Черветери — това са само развалини. Останки от гробницата на Течалка.

— Течалка ли? — попита Дженингс.

— Етруски дяволобог. Самите те са били почитатели на дявола.

Мястото на неговото погребение се е смятало за свещено.

— Защо той го написа? — попита Торн.

— Не знам.

— Къде се намира?

— Там няма нищо, сър, освен гробове и... подивели кучета.

— Къде е то? — нетърпеливо попита Дженингс.

— Вашият шофьор сигурно знае. На петдесет километра на север от Рим.

Бурята от Рим се беше разпростряла извън града, силният дъжд забавяше движението им, особено след като слязоха от главното шосе на един по-стар път, кален и осеян с дупки. Веднъж колата заседна,

като затъна с лявото си задно колело в канавката и те всички трябваше да слязат и да я избутат оттам.

Утрото приближаваше, небето вече просветляваше. Дженингс запремива, опитвайки се да разбере къде се намират. Постепенно до разсъдъка му стигна, че това вече е Черветери. Пред него се извисяваше желязна ограда, а зад нея на фона на светлеещото небе се виждаха силуетите на надгробни камъни.

Дженингс се върна при колата, отвори багажника, намери аппарата си и го зареди с нова лента. Погледът му падна на парче желязо, търкалящо се между омаслените парцали. Дженингс го взе, огледа го и го пъкна в колана си, после внимателно затвори багажника и тръгна към ръждивата желязна ограда. Земята беше мокра, Дженингс замръзна и започна да трепери, движейки се покрай оградата, като търсеше врата. Но такава нямаше. Той провери още веднъж фотоапарата си и се качи с помощта на едно дърво на оградата, загуби за момент равновесие и скъса палтото си, после се приземи неумело от другата страна. Като оправи камерата си и стана, Дженингс се отправи към вътрешността на гробището. Небето ставаше все по-светло и сега той можеше да огледа гробовете и разбитите статуи около себе си. Те бяха направени твърде изкусно, макар и да бяха подложени на силно разрушение. Обезобразените каменни лица студено и отнесено се визираха в пълзящите под тях гризачи.

Въпреки студа Дженингс усети, че се е изпотил. Той се оглеждаше нервно, продължавайки по-нататък. Не го напускаше усещането, че е наблюдаван. Празните очи на статуите сякаш го следяха, когато минаваше покрай тях. Дженингс спря, за да се успокои, и погледна нагоре. Точно пред него се извисяваше огромна фигура на идол, взряна в Дженингс от горе на долу, лицето на истукана беше застинало от гняв. Дишането на Дженингс спря, опулените очи на идола като че ли му заповядваха да изчезва оттук. Обрасло с коса чело, месест нос, яростно отворена уста с дебели устни. Дженингс пребори чувството на страх в себе си, вдигна аппарата и направи три снимки със светкавица, която освети като мълния каменното лице на идола...

Торн отвори очи и видя, че Дженингс е изчезнал. Той излезе от колата и видя пред себе си гробището, изпочупените статуи бяха осветени от първите слънчеви лъчи.

— Дженингс?!

Отговор не последва. Торн се приближи до оградата и отново повика Дженингс. Отдалеч се чу някакъв звук. Торн се хвана за хлъзгавите прътове и с мъка прескочи оградата.

— Дженингс?...

Звуците затихнаха. Торн търсеше Дженингс в лабиринта от полуразрушени статуи. Той бавно си проправяше път напред. Обувките му шляпаха в калта. Полуразрушената скулптура на горгоната изведнъж изникна пред Торн и косите му настръхнаха. Гробищната тишина го потискаше. Всичко наоколо като че ли внезапно беше застинало. Торн беше изпитвал същото чувство и по-рано. Тогава, в Пирфорд, той беше забелязал две блестящи очи, следящи къщата. Торн спря, като реши, че и сега може да го следят. Той огледа статуята и видя до нея голям кръст, забит в земята. Джереми замря. Някъде иззад храста се чу шум. Звук от бързо приближаващи се крачки. Торн хукна да бяга, но краката му не го слушаха, и той спря като вкопан, с разширени от ужас очи.

— Торн!

Това беше Дженингс. Задъхан, с див поглед, тон се провираше през храстите и бързо се приближи към Торн, стискайки парчето желязо в ръце.

— Намерих! — успя да каже той. — Намерих!

— Какво си намерил?

— Елате! Елате с мен!

Те тръгнаха напред. Дженингс леко прескачаше надгробните камъни, Торн с последни сили се опитваше да не изостава от него.

— Ето! Виж! Това са те! — възкликна Дженингс и спря на празната площадка до два гроба, изровени наблизко. За разлика от всички останали, тези гробове бяха изкопани сравнително скоро, един от тях беше с обикновен размер, а другият — малък. Надгробните плочи бяха скромни: на тях бяха написани само датите и имената.

— Виждате ли датата? — попита възбудено Дженингс. — Шести юни. Шести юни! Преди четири години. Майка и дете...

Торн бавно се приближи към гробовете и застана, вгледан в хълмчетата.

— Това са единствените пресни на цялото гробище — гордо заяви Дженингс. — Другите са толкова древни, че даже надписите не се разбират.

Торн не отговори. Той застана на колене и изтри изсъхналата кал от камъка, за да прочете надписите.

— Мария Аведичи Сантоя... Малкият Сантоя... Има и някаква епитафия...

— Каква е?

— На латински е.

— Какво пише?

— В смъртта... и раждането... поколенията се обединяват.

— Доста находчиво!

Дженингс застана на колене до Торн и удивен, откри, че приятелят му плаче. Торн, навел глава, ридаше. Дженингс го почака да се успокои.

— Ето го — простена Торн. — Сега знам. Тук е погребано моето дете.

— И сигурно жената, която е родила детето, което вие сега възпитавате.

Торн погледна Дженингс.

— Мария Сантоя — каза Дженингс, сочейки надгробните плочи.
— Майка и дете.

Торн поклати глава, опитвайки се да вникне в смисъла на думите.

— Слушай — каза Дженингс. — Нали искахме Спилето да ни каже къде е майката. Ето я майката. А това може би е вашето дете.

— Но защо тук? Защо на такова място?

— Не знам.

— Защо на това ужасно място?

Дженингс погледна Торн. Самият той не разбираше нищо.

— Има само един начин да разберем. Главното е, че ги намерихме, сега можем да разберем и останалото.

Той вдигна една лопата и я заби дълбоко в земята. Лопатата влезе до дръжката и спря с глух звук.

— Не е толкова трудно. Те трябва да са само на около един фут под земята.

Той разрохка земята с лопатата, а после се зае да я разгребва с ръце.

— Не искаш ли да ми помогнеш? — попита той Торн и посланикът без особено желание се зае да помага с вдървени от студ пръсти.

След половин час, окаляни и мокри от пот, те очистваха последния слой почва от бетонните плочи. Като свършиха с изтребването, Торн и Дженингс се взряха в надгробните плочи.

— Усещате ли миризмата? — попита Дженингс.

— Да.

— Сигурно всичко е направено набързо, правилата не са спазени. Торн не отговори, измъчвайки се страхотно.

— Кой да бъде първо? — попита Дженингс.

— Може би не трябва да го правим?

— Трябва.

— Но това не е човешко.

— Ако искате, ще повикам шофьора.

Торн стисна зъби и поклати глава.

— Тогава да започваме — каза Дженингс. — Първо големият.

Дженингс пъкна дръжката на лопатата под плочата. После, използвайки я като лост, отмести плочата точно толкова, че човек можеше да пъкне пръсти под нея.

— Хайде, по дяволите! — извика той и Торн дойде на помощ. Ръцете му трепереха от напрежение, додето заедно с Дженингс повдигаше тежкия капак.

— Тежи не по-малко от тон! — изръмжа Дженингс. Като натисна плочата с цялото тяло, той успя да я повдигне и да я задържи, докато очите му изучаваха тъмната яма.

— Боже мой! — изтръгна се от Дженингс.

В ковчега лежеше трупът на чакал.

Личинки и насекоми го бяха облепили от всички страни, пълзейки по останките от плът и кожа, запазили се все още на скелета.

Торн потръпна и отстъпи назад. Плочата се изплъзна от ръцете му и с грохот падна в ямата, като се строши на парчета. Облак мухи изригна нагоре. Дженингс в ужас се хвърли към Торн, подхлъзна се в калта и като го сграбчи, се опита да го завлече по-далеч от гроба.

— Не! — закрепця Торн.

— Да тръгваме!

— Не! — продължаваше да крещи Торн. — ВТОРИЯТ!

— Защо? Видяхме всичко, което ни трябваше.

— Не, другият — в отчаяние простена Торн. — Може би там също има звяр!

— И какво от това?

— Тогава може би моето дете е живо!

Дженингс спря пред обезумелия поглед на Торн и се опита да вдигне с лопатата малката плоча. Торн се приближи към него, пъхна пръсти под плочата. След секунда тя се отмести и лицето на Торн се изкриви от болка. В мъничкия ковчег лежах останките на дете, мъничкият му череп беше разбит на парчета.

— Главата му... — хлипаше Торн.

— Боже...

— Те са го убили!

— Да се махаме оттук.

— Те са убили сина ми! — извика Торн с всички сили.

Капакът падна и двамата го погледнаха в див ужас.

— Те са го убили! — ридаеше Торн. — Те са убили сина ми!

Дженингс вдигна Торн на крака и със сила го повлече навън. Но неочаквано той спря, като потръпна от страх.

— Торн, виж.

Торн погледна в посоката, към която сочеше Дженингс, и видя пред себе си главата на черна немска овчарка. Тя имаше близко поставени светещи очи, от полуотворената ѝ пасть течеше слюнка. Някъде наблизко се чу злобно ръмжене. Торн и Дженингс не помръдваха, звярът бавно излезе от храстите и най-после започна да се вижда изцяло. Беше изпосталял, целият в белези, на хълбока му зееше прясна рана. Съседните храсти се раздвижиха и се показа още една кучешка муцуна, сива и уродлива. После се появи друга и още една, цялото гробище се раздвижи. Отвсякъде изникваха тъмни силуети, сега те бяха не по-малко от десет — бесни, гладни кучета. От муцуните им течеше слюнка.

Дженингс и Торн замряха на място, страхувайки се даже да се погледнат. Виещата глутница засега се държеше на разстояние.

— Те са подушили... трупите... — прошепна Дженингс. — Трябва... да се връщаме...

Сдържайки дишането си, те започнаха бавно да отстъпват, в този момент кучетата тръгнаха към тях, навели ниско глави, като че ли гонейки дивеч. Торн се спъна и неволно извика, Дженингс веднага се вкопчи в него и опитвайки се да запази спокойствие, прошепна:

— Не бягай... те искат... само трупите...

Но като подминаха разтворените гробове, кучетата не спряха, следейки с очи само живите хора. Разстоянието между хората и кучетата намаляваше, зверовете се приближаваха все повече и повече. Торн отстъпи и се хвана за Дженингс. И двамата трепереха. Те продължаваха да отстъпват; гърбовете им се опряха в нещо твърдо. Като потръпна, Торн се обърна. Те стояха в подножието на каменния идол, бяха попаднали в капан. Кучетата ги обкръжиха, като прерязаха всички пътища за бягство. За миг и хищниците, и жертвите им, стоящи в кръга от озъбени муцуни, застинаха. Слънцето вече беше изгряло и осветяваше с червеникави отблясъци надгробните камъни. Секундите се нижеха, хората все по-тясно и по-тясно се притискаха един към друг, кучетата се навеждаха, готвейки се за скок.

Като наддаде боен вик, Дженингс замахна с железния прът към водача на глутницата и кучетата веднага се нахвърлиха върху тях. Те събориха Дженингс на земята, кучетата се мъчеха да се доберат до шията му. Репортьорът се търкаляше по земята, каишът на фотоапарата плътно прилягаше до шията му, а зверовете сновяха наоколо, опитвайки се да се доберат до плътта му. Отбранявайки се безпомощно от тях, Дженингс почувства камерата пред брадичката си. В кучешките зъби захрущяха лещите, зверовете я дърпаха, опитвайки се да я откъснат от Дженингс.

Торн успя да стигне до оградата, в този момент едно огромно куче се хвърли към него и челюстите се затвориха на гърба му. Джереми падна на колене и другите кучета веднага се нахвърлиха върху него. Щракаха челюсти, пръскаше слюнка. Торн се отбраняваше, опитвайки се да допълзи до оградата. Той се сви на кълбо, чувствайки върху себе си яростните, парещи ухапвания. За част от секундата успя да види Дженингс, който се търкаляше по земята, а изпадналите в бяс кучета се опитваха да се доберат до шията му. Торн не чувстваше болката, в него кипеше само едно страстно желание — да избяга! Джереми застана на четири крака — кучешки зъби се впираха в гърба му — и така продължи да се движи към оградата. Ръката му напипа нещо студено. Това беше желязото, хвърлено от Дженингс. Той го стисна и замахна с него назад, където бяха зверовете. Разнесе се страшен писък и той разбра, че е улучил. Кръв заля раменете му и като се обърна, Торн видя, че окото на единия пес е извадено. Това му даде

храброст, той започна да размахва пръта наляво и надясно и скоро успя да се изправи на крака.

Дженингс се беше изтъркалял до едно дърво. Кучетата продължаваха яростно да се нахвърлят върху него, късайки със зъби каишите на фотоапарата. По време на схватката внезапно се включи светкавицата и зверовете отскочиха в ужас. Торн вече беше на крака и яростно размахваше железния прът, отстъпвайки към оградата. Дженингс, залитайки, се движеше, поставил светкавицата пред себе си, и всеки път, когато кучетата се приближаваха твърде много, натискаше бутона. В крайна сметка успя да се добере до оградата.

Той бързо се приближи до Торн, задържайки кучетата със светкавицата. Торн се качи на оградата и там, като се извърна неумело, се натъкна с подмишницата си на един от ръждивите прътове. Извика от болка и се дръпна, залитна напред и рухна на земята от другата страна на оградата. Дженингс го последва, като от време на време натискаше спусъка на светкавицата, а после, докато скачаше от оградата, запрати камерата по кучетата. Торн го тресеше. Дженингс с мъка го завлече до колата. Шофьорът, вцепенен от ужас, ги гледаше. Той се опита да запали мотора, но ключовете не бяха на мястото си. Тогава изскочи от колата, помогна на Дженингс да настани Торн на задната седалка. Дженингс се затича към багажника, за да вземе ключа, и тогава погледът му падна върху кучетата. Те се хвърляха върху оградата и виеха от злоба, едно от тях се мъчеше да я прескочи и почти преодоля височината, но един от прътовете прониза гърлото му, от раната бликна кръв като фонтан. Останалите кучета, усетили кръвта, се хвърлиха върху него и още живо го разкъсаха на парчета.

Колата изръмжа и тръгна. Затропа незатворената врата, шофьорът със страх гледаше пътниците си в огледалото. В този момент телата им представляваха неразделима смес от кръв и парцали. Плътно притиснати един към друг, Торн и Дженингс ридяха като деца.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шофьорът на таксито ги докара до отделението за неотложна помощ, извади багажа им от колата и тръгна. Торн беше толкова потресен от случилото се, че на всички въпроси отговаряше Дженингс. Той назова измислени имена и разказа една история, която напълно удовлетвори болничните власти. Каза, че са си пийнали доста и са се загубили в някакви частни владения, където имало предупредителна табела за това, че територията се охранявала от кучета пазачи. Това е станало в някакво предградие, но къде точно — той не помнел, там имало висока желязна ограда, от която паднал приятелят му. Обработиха им раните, биха им инжекции против бяс и им казаха след седмица да се върнат за анализ на кръвта, за да проверят дали лекарството е подействало. Те се преоблякоха и си тръгнаха, после намериха малък хотел и се подписаха там с измислени имена. Служителят на рецепцията поиска да платят предварително и едва след това им даде ключа.

Торн веднага започна да се обажда по телефона и докато Дженингс се мяташе из стаята, безуспешно се опитваше да се свърже с Катерина.

— Те можеха да те убият, но не го направиха — изплашено говореше Дженингс. — Те преследваха МЕН, опитвах се да се доберам до шията ми.

Торн вдигна ръка, умолявайки Дженингс да мълчи, през ризата му беше избило тъмно кърваво петно.

— Чуваш ли какво ти казвам, Торн?! Те искаха шията ми!

— Болницата ли е? Да, тя е в стая 4А.

— Боже мой, ако не беше камерата ми... — продължаваше Дженингс.

— Моля те, почакай, трябва спешно да се обадя.

— Трябва да направим нещо, Торн. Чуваш ли?

Торн се обърна към Дженингс и се взря в раните по шията му.

— Само да намеря град Мехидо — тихо каза той.

— Как по дяволите ще го намерим?

— Не знам. Иди в някоя библиотека.

— В библиотека ли? Господи!

— Ало? — каза Торн в слушалката. — Катерина?

Катерина, почувствала загрижеността в гласа на мъжа си, се привдигна и седна в болничното легло. Тя държеше слушалката със здравата си ръка, другата, гипсирана, лежеше неподвижно.

— Добре ли си? — попита Торн в отчаяние.

— Да. А ти?

— Да. Просто исках да се убедя...

— Къде си?

— В Рим. В хотел „Императоре“.

— Какво е станало?

— Нищо.

— Не си ли болен?

— Не, страхувах се...

— Върни се, Джери.

— Не мога да се върна сега.

— Страх ме е.

— Няма от какво да се страхуваш.

— Обадох се вкъщи, но никой не вдига слушалката.

Торн погледна Дженингс. Той сменяше ризата си и се готвеше да излиза.

— Джери — каза Катерина. — Мисля, че е по-добре да се върна вкъщи.

— Остани в болницата — помоли я Торн.

— Страхувам се за Деймън.

— Не се приближавай до къщата, Катерина!

— Аз ТРЯБВА...

— Чуй ме, Катерина. Не се приближавай до къщата! Катерина замълча, разтревожена от тона му.

— Ако се страхуваш за мен — каза тя, — няма смисъл. Говорих с психиатъра и започнах да разбирам някои неща. Това не е заради Деймън, всичко е заради мен самата.

— Катерина...

— Чуй ме. Сега вземам литиум. Това е против депресията. И ми помага. Искам да се върна вкъщи. Искам ти да се върнеш. — Тя

замълча, гласът ѝ внезапно преградна. — И искам всичко да е наред.

— Кой ти даде това лекарство?

— Доктор Гриър.

— Остани в болницата, Катерина. Не излизай оттам, докато не се върна.

— Искам да се прибера вкъщи, Джери.

— За Бога...

— Чувствам се добре!

— Не, не си добре!

— Не се безпокой.

— Катерина!

— Връщам се вкъщи, Джери.

— Не! Ще се върна аз.

— Кога?

— Утре сутринта.

— Ами ако се е случило нещо? Обадох се там...

— Да, вкъщи се е случило НЕЩО, Катерина.

Тя отново млъкна, от тези думи я затресе.

— Джери? — попита тихо тя. — Какво е станало?

— Не мога да ти кажа по телефона — умоляващо произнесе

Торн.

— Какво е станало? Какво се е случило в дома ни?

— Чакай ме там. Не излизай от болницата. Ще се прибера сутринта и ще ти обясня всичко.

— Моля те, недей...

— Не е заради ТЕБ, Катерина. С теб всичко е наред.

— Какво говориш?

Дженингс погледна Торн и мрачно поклати глава.

— Джери?

— Това дете не е наше, Катерина. Деймън не ни принадлежи.

— Какво?

— Не се прибирай вкъщи — предупреди я Торн. — Чакай ме.

Тон остави слушалката. Потресената Катерина седеше, без да помръдне. Изведнъж тя усети как паническият ужас я напуска. Лекарството започваше да действа и главата ѝ се проясняваше. Катерина вдигна слушалката и набра номера на дома си. Никой не

отговори. Тогава тя се обърна към селектора и с усилие натисна копчето.

— Да, мадам? — отговори някакъв глас.

— Трябва да изляза от болницата. С кого трябва да говоря по този повод?

— Трябва да получите разрешение от лекаря.

— Моля ви, повикайте го.

— Ще опитам.

Гласът замълча и Катерина отново се оказа в пълна тишина. Сестрата донесе обяд, но тя нямаше апетит.

На стотици мили от болницата, на гробището Черветери всичко беше спокойно, небето беше намръщено, безмълвието се нарушаваше само от тих звук, като че ли някой копаеше земята. До разровените гробове две кучета човъркаха земята, работейки механично с лапи и затрупвайки откритите ями. Земята меко падаше върху останките на чакала и детето. Отзад, на желязната ограда, безжизнено висеше обезобразеното тяло. Един от песовете дигна муцуна и нададе нисък скръбен вой. Този кучешки стон зазвуча из цялото гробище, постепенно набирайки сила, и другите зверове се присъединиха към него, докато всичко наоколо не се изпълни с техния нестроен виещ хор.

В болничната стая Катерина отново протегна ръка към селектора, в гласа ѝ звучеше нетърпение.

— Има ли някой? — попита тя.

— Слушам ви — отговори гласът.

— Помолих ви да повикате лекаря.

— Страхувам се, че е невъзможно. Той е в операционната.

На лицето на Катерина се появи раздразнение.

— Не бихте ли могли да дойдете тук и да ми помогнете?

— Ще изпратя някого.

— По-бързо, моля ви.

— Ще се постарая.

Катерина с мъка стана от леглото и се приближи до шкафа, където веднага намери дрехите си. Роклята ѝ беше с копчета отпред и беше лесна за обличане, но нощницата ѝ беше закопчана до шията и като се погледна в огледалото, Катерина си помисли, че с гипсираната си ръка едва ли ще успее да свали нощницата, ушита от пурпурна

копринена материя. Тя дръпна копчетата, те се разкопчаха от само себе си и Катерина, опитвайки се да съблече нощницата през главата, съвсем се обърка в тази пурпурна примка. Тя се сражаваше с копринената материя, която все по-плътно се увиваше около шията ѝ, и чувстваше как я обхваща паника. Внезапно вратата се отвори и жената въздъхна с облекчение — най-после идваше помощ.

— Ей — произнесе Катерина, опитвайки се да разгледа влезлия през тънката коприна.

Но никой не отговори.

— Има ли някой?

И тогава тя застина.

Пред нея стоеше мисис Бейлък. Лицето ѝ беше силно напудрено, на устните с алено червило беше нарисувана страшна усмивка. Катерина мълчаливо наблюдаваше как мисис Бейлък бавно преминава покрай нея, отваря прозореца и поглежда към улицата.

— Бихте ли ми помогнали... — прошепна Катерина. — Мисля... че се оплетох малко.

Мисис Бейлък само се усмихна и от тази усмивка сърцето на Катерина изстина.

— Прекрасен ден, Катерина — каза жената. — Хубав ден за летене.

Тя направи крачка напред, като здраво хвана Катерина за нощницата.

— Моля ви — примоли се Катерина. Очите им се срещнаха за последен път.

— Толкова сте красива — каза мисис Бейлък. — Изпратете ни въздушна целувка.

Тя се хвърли към Катерина и като я притисна към перваза, с мощни ръце я блъсна навън.

Към приемното отделение се приближи кола на „Бърза помощ“ с въртяща се червена лампичка и виеща сирена. В този момент от прозореца на седмия етаж изпадна една жена, лицето ѝ беше обвито в пурпурна коприна. Тя падаше много дълго, но никой не успя да я забележи, докато не се удари в покрива на колата на „Бърза помощ“. След това тялото ѝ само потръпна още веднъж и се успокои завинаги.

В този момент на Черветерското гробище настъпи тишина. Гробовете бяха засипани и кучетата се върнаха в храстите...

Торн беше ужасно уморен и заспа веднага. Събуди го телефонът. Беше тъмно, Дженингс още не се беше върнал.

— Да? — обади се Торн със сънен глас. Обаждаше се доктор Бекер, тревожният глас издаваше състоянието му.

— Радвам се, че ви намерих — каза той. — Името на хотела беше написано на нощното шкафче на Катерина, но едва успях да се свържа...

— Какво се е случило?

— Катерина се е хвърлила от прозореца на болницата.

— Какво? — едва успя да каже Торн.

— Тя е мъртва, мистър Торн. Направихме всичко възможно.

В гърлото на Торн беше заседнала буца, той не можеше да говори.

— Не знаем какво точно е станало. Тя искаше да излезе от болницата, а после я намерихме на улицата.

— Мъртва ли е?

— Умряла е веднага. Черепът ѝ беше счупен.

Торн застана и притисна слушалката към гърдите си.

— Мистър Торн...

Но Торн вече беше затворил. Той плачеше.

В полунощ се върна Дженингс, тромавата му фигура беше прегърбена от умора. Той погледна Торн, който лежеше на леглото.

— Торн?

— Да — прошепна Торн.

— Бях в библиотеката, в автоклуба, а после отидох в Кралското географско общество.

Торн не отговори и Дженингс тежко се отпусна на леглото. Той забеляза, че кървавото петно на ризата на Торн се е уголемило.

— Изясних тази работа с града Мехидо. Това име е взето от словото „Армагедон“. „Крайт на света“.

— Къде е той? — безучастно попита Торн.

— Страхувам се, че е на около петдесет фута под земята. В едно предградие на Ерусалим. Сега там се правят разкопки. Според мен с тях се занимава някакъв американски университет.

Отговор не последва. Дженингс легна и се отпусна. Той изглеждаше много уморен.

— Искам да отида там — прошепна Торн.

Дженингс кимна и продължително въздъхна.

— Ако можете да си спомните името на стареца...

— Бухенхаген.

— Бухенхаген?

— Да. Спомних си и стиховете.

Дженингс погледна Торн с недоумение.

— Човекът, с когото трябва да се срещнете, Бухенхаген ли се казва?

— Да.

— Бухенхаген — това е човек, който изгонвал дявола от хората. Той е живял през седемнадесети век и се споменава в една от нашите книги.

— Точно това е името — безучастно отвърна Торн. — Спомних си всичко. Всичко, което той ми каза.

— Алилуя! — промълви Дженингс.

— „Когато евреинът дойде в Сион... — почти шепнешком започна Торн. — И небесата изпратят комета... И Рим познае своя възход... Повече няма да видим светлина.“

Дженингс напрегнато го слушаше в тъмнината. После, завладян от безжизнения тон на Торн, той разбра, че нещо в него рязко и безвъзвратно се беше променило.

— „От вечното Море ще въстане този Звяр — продължаваше Торн. — И войската ще дойде, за да се бие до смърт... Брат брата ще убива и няма да положи меч... Докато не замлъкне и последното сърце.“

Той млъкна. Дженингс почака да заглъхне сирената на полицейска кола, минаваща отдолу, и се приближи до прозореца.

— Какво е станало? — попита той.

— Катерина е загинала — безразлично отговори Торн. — И аз искам детето също да умре.

Те се вслушваха в звуците на улицата, без да могат да заспят до самия изгрев. В осем часа Торн се обади на авиокомпанията EI-AI и поръча билети за полета до Израел.

Торн често пътуваше, но никога не беше ходил в Израел. Всичките му знания за тази страна се свеждаха до новините от вестниците, а също така и от неотдавнашните му търсения на цитати от Библията. Той беше удивен, тъй като Израел се оказа съвременна

държава. Страната, съществувала още по времето на фараоните, но родена отново едва сега, във века на асфалта и бетона, приличаше на огромен къс мазилка, захвърлен сред сухата пустиня. Това небе някога е било свидетел на бягството на евреите от Египет; а сега то беше пронизано от извисяващи се сгради и хотели.

Отвсякъде се носеше шум от строежи. Огромни кранове настъпваха като механични слонове, пренасяйки товари в „хоботите“ си. Градът като че ли се стремеше да се разраства колкото може по-бързо във всички посоки. Асфалтът на много места беше разбит и пътищата, построени съвсем неотдавна, но вече остарели, сега се строяха наново. Навсякъде висяха обяви, предлагащи екскурзии до Свещената земя. Полицията също си имаше много работа: те проверяваха чантите и куфарите, търсейки потенциални диверсанти.

Торн и Дженингс бяха задържани на летището, техните драскотини и синини предизвикаха подозрение. Торн представи гражданския си паспорт, за да скрие принадлежността си към американската администрация.

С едно такси те се добраха до хотел „Хилтън“, после си купиха леки костюми от един магазин за мъжко облекло. Горещината се засилваше. Пот проникваше в раната на Торн и му причиняваше силна болка. Раната и досега кървеше и Дженингс, като забеляза това, предложи на Торн да се обърне към лекар. Но Торн беше обзет от едно-единствено желание — да намери стария Бухенхаген.

Торн и Дженингс се отправиха към пазара, питайки всички наред, дали някой е чувал името Бухенхаген. Това име не говореше нищо на никого и те продължаваха търсенето. Торн беше на края на силите си, той едва движеше краката си. Дженингс, напротив, беше бодър и се носеше из града, влизайки в магазините, в заводите, проверявайки телефонните указатели, и даже веднъж отиде в полицията.

— Може да си е сменил името — с въздишка каза Дженингс на следващата сутрин, когато те с Торн седнаха на една пейка в парка. — Може сега да е Джордж Бухен. Или Джим Хаген. Или Ййзи Хагенберг.

След един ден те се преместиха в Ерусалим и наеха там стая в малък хотел. Отново и отново се промъкваха през тълпите хора в търсене на някой, който поне веднъж да е чувал това странно име. Но всичко беше напразно.

— Може би вече е време да се предадем — каза Дженингс, гледайки от прозореца на хотелската стая.

В помещението беше горещо. Торн, облян в пот, лежеше на леглото.

— Ако тук има един-единствен Бухенхаген, то нямаме и най-малък шанс да го открием. А засега стоим пред факта, че той изобщо не съществува.

Той започна да търси цигари.

— Дявол да го вземе, онзи дребен свещеник през цялото време е вземал морфин, а ние приемаме всичките му думи на вяра. Слава Богу, че не те е посъветвал да отидеш на Луната, иначе вече щяха да са ни замръзнали задниците.

Той тежко се отпусна на леглото и погледна Торн.

— Не разбирам, Торн. Само преди няколко дни бях сигурен в необходимостта от нашите търсения, а сега всичко това ми се струва безумие.

Торн кимна и като се намръщи от болка, седна в леглото. Свали бинта и Дженингс се сви, като видя отворената рана.

— Това никак не ми харесва.

— Всичко е наред.

— Като че ли започва възпаление.

— Всичко е наред — повтори Торн.

— Защо не искаш да ти намеря лекар?

— По-добре намери стареца — измърмори Торн. — Той е единственият, когото искам да намеря.

Дженингс тъкмо смяташе да отговори на Торн, но го спря тихо чукане на вратата. Като я отвори, той видя един бедняк. Това беше нисък възрастен арабин, гол до кръста. Арабинът се усмихна и при това оголи един златен зъб, после твърде вежливо се поклони.

— Какво искате? — попита Дженингс.

— Вие ли търсите стареца?

Дженингс и Торн бързо се спогледаха.

— Какъв старец? — предпазливо попита Дженингс.

— На пазара ми казаха, че търсите стареца.

— Да, търсим един човек.

— Ще ви заведе при него.

Торн с мъка се привдигна и многозначително погледна Дженингс.

— Хайде, по-бързо — подкани го арабинът. — Той казва, че идвате тъкмо навреме.

Те тръгнаха пеш по улиците на Ерусалим. Вървяха бързо и мълчаливо. Дребният арабин им сочеше пътя. Той беше удивително пъргав за възрастта си. Торн и Дженингс се мъчеха да не го изпускат от погледа си, а той ловко се гмуркаше в кривите завои. Арабинът се усмихваше като Чеширския котарак, когато Торн и Дженингс, задъхани, най-сетне го настигнаха. Явно, тук беше краят на пътешествието им, но пред тях се извисяваше тухлена стена. Дженингс и Торн внезапно стигнаха до мисълта, че просто са ги преметнали.

— Долу — каза арабинът, приповдигна една решетка и с жест им показва къде да влязат.

— Що за дяволия е това? — възмути се Дженингс.

— Хайде, по-живо. — Арабинът отново се ухили.

Торн и Дженингс се спогледаха и мълчаливо се подчиниха. Арабинът слезе след тях. Долу беше тъмно и арабинът запали факел. Той бързо ситнеше отпред, увличайки ги все по-навътре и по-навътре в подземието. На слабата светлина пътешествениците успяха да видят една хлъзгава стълба от груб камък. Наблизо минаваше канализационна система и всичко наоколо беше покрито с хлъзгави кафяви растения, които миришеха отвратително и пречеа да се върви. Слизаха бавно и внимателно, но когато стъпалата свършиха, арабинът отново хукна почти тичешком напред. Торн и Дженингс се опитаха да тичат, но не можаха да се задържат на хлъзгавите камъни. Арабинът се отдалечаваше и факелът му заприлича на мъничка светеща точка. Спътниците му бяха обкръжени от полумрак, тунелът пред тях се стесняваше и те едва се побираха в тесния проход. Този тунел приличаше на част от иригационна система и Дженингс изведнъж си помисли, че те може би пътешестват по онези „сложни и объркани системи от канали“, за които говореха археолозите в пустинята. Провираха се опипом, обкръжени от тъмнина и камъни. Крачките им силно отекваха в напрегнатата тишина. Светещата точка на факела изчезна окончателно и като забавиха крачка, те изведнъж осъзнаха самотата си, усещайки взаимното си присъствие само по тежкото дишане.

— Дженингс — задъхвайки се, произнесе Торн.

— Тук съм.

— Не виждам...

— Този негодник...

— Чакай ме.

— Няма смисъл — отсече Дженингс. — Стигнахме до стена.

Торн пристъпи напред, опря се в Дженингс и докосна стената. Тунелът беше задънен. Арабинът беше изчезнал.

— Той не може да се е измъкнал отникъде — промърмори Дженингс. — Сигурен съм.

Той запали клечка кибрит и освети малкото пространство около тях, подобно на ковчег: каменният свод почти ги притискаше, влажните пукнатини гъмжаха от хлебарки.

— Какво е това — отточна тръба ли? — попита Торн.

— Тук е влажно — забеляза Дженингс. — Защо по дяволите тук е влажно?

Клечката угасна и те отново се оказаха в тъмнина.

— Това е суха пустиня. Откъде, по дяволите, се е взела тази вода?

— Сигурно има подземен извор — размишляваше Торн.

— Или резервоари. Няма да се учудя, ако се окаже, че сме близо до някой водопровод.

Торн не отговаряше, той не можеше да се справи с дишането си.

— Да тръгваме — едва успя да каже той.

— През стената ли?

— Обратно. Да се махаме оттук.

Те се връщаха опипом, плъзгайки длани по влажните грапави стени. Пътешествениците едва се придвижваха в тъмнината и всеки дюйм им изглеждаше по-дълъг от цяла миля. Внезапно ръката на Дженингс увисна във въздуха: той усети празно пространство.

— Торн?

Дженингс хвана Торн за ръката и го притегли по-близо до себе си. До тях под прав ъгъл с тунела имаше проход. Явно, те не го бяха забелязали в тъмнината и го бяха пропуснали.

— Там долу има светлина — прошепна Торн.

— Сигурно е нашият остроумен водач.

Торн и Дженингс бавно се препъваха по прохода. След известно време той се вля в една пещера; подът ѝ беше покрит с чакъл, стените не стигаха до тавана, а приличаха повече на възвишения. Успяха да видят, че пространството пред тях не се осветяваше само от факел. Това беше светла каменна зала, в центъра на която стояха двама души, които ги наблюдаваха, и очевидно чакаха появата им. Един от тях беше същият онзи беден арабин. Неговият загасен факел се търкаляше, захвърлен настрани. Вторият беше възрастен човек, облечен в шорти цвят каки и риза с къси ръкави. Той беше сериозен, лицето му изглеждаше измъчено, ризата му, пропита с пот, прилепваше към тялото. Зад стареца Торн и Дженингс видяха дървена маса, на която се търкаляха купища хартии и свитъци.

Дженингс и Торн влязоха в пещерата. Те стояха мълчаливо, примижавайки от неочаквано ярката светлина. Залата се осветяваше от десетки висящи светилници, на стените се бяха отпечатали мъглявите контури на сгради, стълби, като че ли вградени в скалата. Под краката им имаше обикновена земя, но на някои места се виждаха елементи от паваж, които свидетелстваха, че в древността оттук е преминавала улица.

— Двеста драхми — каза арабинът и протегна ръка.

— Можете ли да му платите? — попита човекът с шортите и сви рамене, сякаш се извиняваше.

— Вие... — Дженингс се запъна, тъй като старецът кимна утвърдително. — Вие ли сте... Бухенхаген?

— Да.

Дженингс го изгледа подозрително.

— Бухенхаген — това е човек, прогонващ дявола, който е живял през седемнадесети век.

— Това е било преди девет поколения.

— Но вие...

— Аз съм последният — отново го прекъсна старецът — и най-неуспелият от тях.

Той премина зад масата си и с мъка седна зад нея. Светлината от лампата озари лицето му: то беше толкова бледо, че изглеждаше прозрачно, през кожата прозираха вени.

— Що за място е това? — попита Торн.

— Джебрил, градът Мехидо — безучастно отговори той. — Моята крепост, моят затвор. Тук е започнало Християнството.

— Вашият затвор?... — попита Торн.

— От гледна точка на географията това е сърцето на Християнството. Затова, когато се намирам тук, нищо не може да ми навреди.

Той млъкна, явно очаквайки реакцията им. На лицата на Торн и Дженингс се отрази крайно удивление.

— Бихте ли могли да платите на моя водач? — попита старецът.

Торн пхна ръка в джоба си и извади оттам няколко банкноти. Арабинът взе парите и веднага изчезна, като ги остави насаме. В стаята беше студено и влажно. Торн и Дженингс, оглеждайки се наоколо, трепереха.

— По този градски площад — продължаваше Бухенхаген — някога е марширвала римската войска, а старците, седящи на каменните пейки, са говорили за раждането на Христа. Това, за което са говорили те, е записано тук — показва той стените, — в тази сграда, много щателно, и е било събрано в книгите, които са ни известни под името Библии.

Дженингс се взря в тъмната пещера зад тях и Бухенхаген улови погледа му.

— Тук се намира целият град. Тридесет и пет километра от север на юг. По-голямата част засега е проходима. Там, горе, правят разкопки и от това стават срутвания. Когато те стигнат дотук, ще са останали само развалини. Но това така подхожда на човека, който си мисли, че всичко видимо трябва да бъде на повърхността...

Торн и Дженингс стояха мълчаливо, опитвайки се да разберат всичко видяно и чуто тук.

— А онзи дребен свещеник? — попита Бухенхаген. — Той умря ли вече?

Торн се обърна към него, като с ужас си спомни за Тасоне.

— Да — отговори той.

— Тогава седнете, мистър Торн. По-добре да пристъпим вече по същество.

Торн не помръдваше, старецът премести поглед върху Дженингс.

— Извинете ни. Но това трябва да знае само мистър Торн.

— В цялата тази работа ние с него сме ЗАЕДНО — отговори Дженингс.

— Страхувам се, че не е така.

— Аз го доведох тук.

— Сигурен съм, че той ви е благодарен за това.

— Торн...

— Прави, каквото ти казва той — отсече Торн.

Мускулите на лицето на Дженингс се стегнаха от обида.

— И къде, по дяволите, да го чакам?

— Вземете една лампа — каза Бухенхаген. Дженингс трябваше да се подчини. Като хвърли злобен поглед към Торн, той взе една лампа и се отправи към тъмнината.

Последва неловка пауза. Старецът стана иззад масата и почака да затихнат отдалечаващите се стъпки на Дженингс.

— Вярвате ли му? — попита Бухенхаген.

— Да.

— Не вярвайте на никого.

Той се обърна и започна да се рови в един шкаф, издълбан в скалата, после извади оттам солиден пакет.

— А трябва ли да вярвам на вас? — попита Торн.

Старецът се върна до масата и разви пакета. Там имаше седем ками, които студено пробляснаха на светлината. Те бяха много тесни, дръжките им бяха изрязани от слонова кост и всяка от тях представляваше фигура на разпнатия Христос.

— Вярвайте на тях — каза той. — Само те могат да ви спасят.

В пещерата цареше гробна тишина. Дженингс, наведен, се промъкваше напред. Над него беше надвиснал неравният скалист таван. Дженингс със страх се вглеждаше в пространството, осветено от лампата, която носеше в ръце. Той виждаше стените на сградите, вградени в камъка, затрупаните в скалите скелети, изглеждаше, че те всеки миг могат да излязат от отточните канавки, някога заобикаляли древната улица. Дженингс продължаваше по-нататък и коридорът пред него започна да се стеснява...

Лампите в квадратната зала вече бяха помръкнали, Торн с ужас гледаше масата. Седемте ками бяха подредени под формата на кръст.

— Това трябва да се направи на свещена земя — шепнеше старецът. — На църковна земя. А с кръвта му трябва да се ороси

божият олтар.

Думите отчетливо се чуваха в тишината, но старецът внимателно наблюдаваше Торн, за да се убеди дали той го разбира правилно.

— Всеки нож трябва да се забива до дръжката. До краката на Христос на всяка дръжка... и така, че да образуват кръст. Първият кинжал е най-важен. Той отнема физическия живот и образува центъра на кръста. Следващите ножове отнемат духовния живот и те трябва да се забиват в такъв ред...

Той млъкна и отново погледна Торн.

— Трябва да бъдете безжалостен — поясни той. — Това не е човешки син.

Торн се опита да заговори. Когато гласът му се възвърна, той беше някак чужд, груб и треперещ, издавайки състоянието на Джереми.

— Ами ако грешите? — попита той. — Ами ако той не е...

— Не може да има грешка.

— Трябва някакво доказателство...

— Той има петно по рождение. Три шестици.

Дишането на Торн спря.

— Не — прошепна той.

— Така е казано в Библията, с този знак са отбелязани всички апостоли на Сатаната.

— Но той няма знак.

— Псалом Дванадесети, стих шести. „Онзи, който има разум, ще изброи числото на Звяра, носещо смърт. Числото винаги съвпада с човека. То е шест стотици, шест десетки и шест.“

— Казвам ви, той няма този знак.

— ТРЯБВА да има знак.

— Аз съм го КЪПАЛ. Познавам всеки сантиметър от кожата му.

— Той не се вижда на тялото. Ще намерите знака под косата. Нали момчето се е родило с буйна коса?

Торн си спомни момента, когато видя детето за пръв път, и удивлението си при вида на гъстата и дълга коса.

— Избръснете косата — посъветва го Бухенхаген. — И ще видите под нея този знак.

Торн затвори очи и отпусна глава върху ръцете си.

— От самото начало трябва да изключите и най-малкото колебание. Съмнявате ли се в моите думи?

— Не знам — отговори Торн, като въздъхна. Старецът се отпусна назад и го погледна.

— Нероденото дете беше убито, както беше предсказано. Жена ви загина.

— Това е ДЕТЕ!

— Още доказателства ли са ви нужни?

— Да.

— Тогава ги изчакайте — каза Бухенхаген. — Но знайте, че ви е необходима вяра. Иначе няма да се справите. Ако се съмнявате, те ще ви надвият.

— Те?

— Вие казахте, че в къщата има и една жена. Бавачката, която се грижи за детето.

— Мисис Бейлък...

Старецът кимна, като че ли си спомни нещо.

— Истинското ѝ име е Баалок. Тя е регент на дявола. Тя е готова да умре, но да не ви позволи да извършите необходимото.

Те замълчаха. В пещерата се чува стъпки. От тъмнината бавно се появи Дженингс, на лицето му беше изписано крайно удивление.

— Хиляди скелети... — прошепна той.

— Седем хиляди — уточни Бухенхаген.

— Какво се е случило тук?

— Мехидо — това е мястото на Армагедон. Краят на света.

Дженингс пристъпи напред; и досега го тресеше от видяното.

— Искате да кажете... че вече е имало Армагедон?

— О, да — отговори старецът. — И ще има още много пъти.

С тези думи той предаде пакета с ножовете на Торн. Торн се опита да откаже, но Бухенхаген буквално пхна пакета в ръцете му. Очите им се срещнаха.

— Живях много дълго — каза Бухенхаген с треперещ глас. — И се моля животът ми да не се окаже напразен.

Торн последва Дженингс в тъмнината, откъдето бяха дошли. Той се обърна само веднъж, но стаята вече беше изчезнала. Светлината не се виждаше, всичко се беше разтворило в тъмнината.

Те вървяха из Ерусалим мълчаливо. Торн стискаше здраво пакета в ръце. Настроението му беше потиснато, той вървеше като автомат, без да обръща внимание на нищо, гледайки право пред себе си. Дженингс му зададе няколко въпроса, но Торн не отговори. Те влязоха в една тясна пресечка, където имаше строеж и фотографът се приближи плътно до Торн, опитвайки се да надвика шума на работещите кранове.

— Слушай! Искам само да разбера какво каза старецът. Имам право на това, нали?

Но Торн упорито вървеше напред, като че ли се опитваше да се отърве от случаен натрапник.

— Торн! Искам да знам какво каза той!

Дженингс се хвърли напред и хвана Торн за ръкава.

— Ей! Аз не съм страничен наблюдател! Нали АЗ ГО НАМЕРИХ!

Торн спря и погледна Дженингс право в очите.

— Да. Така е. Ти намери ВСИЧКИ НАС.

— Какво искаш да кажеш?

— Уверяваш ме, че всичко това е истина. Ти ми наби тези щуротии в главата!

— Почакай...

— Ти направи всички тези снимки!

— Торн...

— Ти ме доведе тук!

— Какво ти е?

— А аз даже не зная кой си ТИ всъщност!

Торн се изтръгна от ръцете на Дженингс, но Дженингс отново го привлече към себе си.

— А сега почакай за момент и ме изслушай.

— Вече достатъчно те слушах.

— Опитвам се да ти помогна!

— Стига толкова!

Те се гледаха в упор. Торн трепереше от ярост.

— Само като си помисли човек, че съм могъл да повярвам в това!
ДА ПОВЯРВАМ!

— Торн...

— Този твой старец е само поредният факир, търгуващ с евтини ножове!

— За какво говориш? Торн размаха пакета.

— Това са **НОЖОВЕ!** **ОРЪЖИЕ!** Той иска да го заколя! Той мисли, че аз трябва да убия това дете!

— Това не е дете!

— Това е **ДЕТЕ!**

— За Бога, какво доказателство още...

— За какъв ме вземаш?

— Успокой се...

— Не! — извика Торн. — Няма да направя това! Аз повече не участвам в това! Да убия дете! За **КАКЪВ** ме вземате всички вие?

Торн в ярост замахна с пакета и го хвърли надалеч. Той се удари в стената на къщата и изчезна. Дженингс млъкна и се обърна, за да си тръгне, но Торн го спря.

— Дженингс...

— Сър?

— Не искам повече да ви виждам. Аз повече не участвам в това.

Като стисна зъби, Дженингс бързо пресече улицата, опитвайки се да намери ножовете до стената. Земята беше осеяна с боклук. Във въздуха се носеше ревят на работещите кранове и коли. Дженингс разхвърляше с крака боклука с надеждата да намери пакета. Той го забеляза до една мръсна кофа и се наведе, за да вземе пакета в ръце, без да обърне внимание на стрелата на крана, движеща се точно над главата му. Тя като че ли се спъна за част от секундата и от удара от огромната прозоречна, рамка излетя стъкло.

Стъклото сработи с точността на гилотина.

То отсече главата на Дженингс точно по линията на яката и се разлетя на милиони парченца.

Торн чу звъна, после викове, видя хора, хвърлили се към улицата, където се беше скрил Дженингс. Той тръгна след тях и се промъкна през тълпата.

На земята лежеше обезглавеното тяло, кръвта изтичаше на тласъци от гърлото, като че сърцето продължаваше да работи. Една жена, която стоеше на един балкон над тях, истерично се кикотеше и сочеше надолу. В кофата за боклук лежеше отсечената глава и гледаше в небето с невиждащи очи.

Като се насили, Торн пристъпи напред и вдигна пакета с ножовете, който беше до безжизнената ръка на Дженингс. Без да вижда нищо пред себе си, той се измъкна от пресечката и тръгна към хотела.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обратният път със самолет до Лондон продължи осем часа. Торн седеше и тъпо мълчеше — мозъкът му отказваше да работи. Вече нямаше нито страх, нито мъка, нито колебания — само автоматично осъзнаване на това, което трябваше да направи.

На летището в Лондон стюардесата му върна пакета с ножовете, които му бяха взели при излитането с цел осигуряване на безопасност. Тя забеляза, че те са много красиви, и попита Торн откъде е намерил ножовете. Той промърмори нещо несвързано, пъхна ги в джоба на сакото си и продължи. Вече беше минало полунощ, затваряха летището — това беше последният полет, разрешен по стандартите за видимост. Градът беше потънал в гъста мъгла и даже таксиметровите шофьори отказваха да го закарат в Пирфорд. Торн почувства, че го обхваща мъчителна самота.

Най-сетне се качи в едно такси, колата като че ли беше увиснала в мъглата. Това, кой знае защо, помагаше на Торн да не мисли какво го очаква в бъдеще. Миналото си беше отишло завинаги, а да се предскаже бъдещето, беше невъзможно. Съществуваха само настоящият момент, сегашната минута, която продължаваше цяла вечност. Колата влезе в Пирфорд. Торн излезе от таксито и спря, гледайки вцепенено къщата, където съвсем неотдавна живееше безметежно и щастливо, и пред очите му започнаха да минават видения от миналото. Той виждаше в градината Катерина, която си играеше с Деймън, смеещата се Чейса, гостите на верандата. Изведнъж виденията изчезнаха и Джереми почувства как бие собственото му сърце и как пулсира кръвта в жилите му.

Като събра цялото си мъжество, Торн пристъпи към входната врата и с ледени ръце пъхна ключа в ключалката. Отзад се чу някакъв звук. Стори му се, че някой изскочи от Пирфордската гора. Дишането на Джереми секна: след като влезе в къщата, той затвори вратата и постоя известно време в тъмнината, вслушвайки се в звуците в къщата. Мина през гостната и се добра до кухнята, отвори вратата на гаража,

приблужи се до мерцедеса и пъкна ключа в ключалката на запалването. Резервоарът беше пълен до половината, този бензин беше напълно достатъчен, за да се добере до Лондон. После се върна в кухнята, затвори вратата и се вслуша.

В кухнята всичко си беше както преди, като че ли стопанинът се е прибрал вкъщи след обикновен работен ден. На котлона в термостат имаше тенджерка с каша за сутринта. Това потресе Торн.

Като се приближи към закачалката, Джереми извади пакета от джоба на самото си и подреди съдържанието му пред себе си. Всички ножове си бяха на мястото. Разглеждайки ги отгоре, Торн видя в наточените остриета отражението на очите си — студени и решителни. Джереми отново зави ножовете и с треперещи ръце пъкна пакета в джоба на палтото си.

Влезе в килера и се отправи нагоре по тясната дървена стълба.

Торн стигна до площадката, водеща на втория етаж, и влезе в тъмния коридор. Той се молеше Деймън да не е в детската стая, мисис Бейлък вече да е успяла да го изведе от къщата. Но Джереми вече чуваше дишането им и сърцето му силно заби от отчаяние. Хъркането на жената заглушаваше лекото дишане на детето. Преди Торн често имаше чувството, че в съня техните същества като че ли се обединяваха в едно. Той се притисна към стената и се заслуша, после бързо отиде в своята стая и запали лампата.

Леглото беше оправено, сякаш го чакаха. Той се приближи и тежко се отпусна в него. Погледът му падна върху снимката, поставена в рамка, на нощното шкафче. Колко млади и щастливи изглеждаха Джереми и Катерина. Торн легна и почувства, че очите му се изпълват със сълзи.

Долу часовникът удари два пъти. Торн стана, отиде в банята, светна лампата и отстъпи ужасен. Тоалетката на Катерина беше преобърната, цялата ѝ козметика беше разхвърляна наоколо, като че ли тук бе имало дива оргия. Бурканчетата с крем и пудра бяха стъпкани на пода, стените бяха омазани с червило, тоалетната чиния беше натъпкана с четки за коса и ролки. Цялата картина говореше за страшен гняв и макар че Торн не разбираше нищо, ясно виждаше, че този гняв е бил насочен срещу Катерина. Този вертеп можеше да бъде устроен само от възрастен човек: бурканчетата бяха смачкани със страшна сила, а следите от червило бяха твърде високо. Тук беше

вилнял луд. При това — луд, преизпълнен с омраза. Торн се вцепени и погледна отражението си в счупеното огледало. Чертите на лицето му се бяха изострили още повече. Джереми се наведе и отвори шкафчето. Той се рови в него, докато не намери електрическата самобръсначка. Изведнъж му се стори, че чува някакъв шум. Скърцане на паркет над главата му. Торн замря и се вслуша, затаил дишането си. Звукът не се повтори повече.

На горната устна на Торн избиха капчици пот, той ги изтри с трепереща ръка, после излезе от банята и отново тръгна по тъмния коридор. Спалнята на детето се намираше след стаята на мисис Бейлък и като минаваше покрай вратата ѝ, Торн спря. Вратата беше открената и Джереми видя жената. Тя лежеше по гръб, едната ѝ ръка висеше надолу, ноктите ѝ бяха намазани с яркочервен лак, лицето ѝ беше размазано като на проститутка. Тя хъркаше и огромният ѝ корем ту се издигаше, ту се спускаше.

С треперещи пръсти Торн притвори вратата и се застави да продължи нататък към спалнята на осиновения си син. Деймън спеше, лицето му беше спокойно и невинно. Торн отмести очи, стегна се, въздъхна дълбоко и пристъпи напред, стискайки здраво самобръсначката в ръка; тя забръмча и звукът се разнесе из стаята. Торн се наведе и ръцете му затрепериха. Той вдигна бръмчащата самобръсначка и докосна с нея косата на детето. Кичур коси падна, и Торн потръпна: белият скалп приличаше на отвратителен белег сред гъстите тъмни коси. Той отново притисна бръсначката и тя мина по главата още веднъж, оставяйки ивица оголена кожа. Косите меко падаха на възглавницата. Детето застана насън и се размърда. Задъхвайки се от страх и отчаяние, Торн заработи още по-бързо с бръсначката; още няколко кичура паднаха от главата, клепачите на детето затрепериха, то започна да върти глава, инстинктивно опитвайки се да се измъкне. Деймън се събуждаше. Торн почувства пристъп на панически страх и започна да притиска главата му към възглавницата. Изплашеното дете се опита да се освободи, но Торн го притисна още по-силно и застана от напрежение, продължавайки да остригва все повече и повече коса. Сега Деймън се въртеше и се мяташе в ръцете му и приглушените му викове ставаха все по-отчаяни. Но Торн успяваше да го удържи. Вече почти целият череп на момчето беше оголен. Торн се задъхваше, опитвайки се да задържи извиващото

се и треперещо телце — на момченцето също не му достигаше въздух. Торн прокара бръсначката по тила на Деймън. Ето го. Рожденото петно. Бръсначката се вряза в него, то започна да кърви, но въпреки това бенката ясно се виждаше на фона на бялата кожа. Шестици! Три шестици, съединени в средата.

Торн отстъпи. Момчето плачеше и се задъхваше, гледайки баща си с ужас. Ръцете му опипваха обръснатата, глава. Като видя кръвта по ръцете си, Деймън завика. Той се хвърли към баща си и се разрида. Торн се вцепени, защото забеляза безпомощния страх в очите му. Самият той се разплака, като видя как окървавените ръчички на детето се протягат към него, молейки за помощ.

— Деймън!

В този момент вратата зад него се разтвори и в стаята се втурна мисис Бейлък. Ярочервените ѝ устни бяха разтегнати в яростен вик. Торн искаше да хване детето, но жената го отблъсна и той се строполи до вратата. Деймън изпищя от страх и скочи от леглото. Жената се нахвърли върху Торн, а той се опитваше да я хване за ръцете, с които тя искаше да се вкопчи в очите и гърлото му. Жената беше твърде тежка за него, месестите ѝ ръце вече напипаха шията и започнаха да се свиват на гърлото му, дори очите му изскочиха от орбитите. Торн успя да се изтръгне, но мисис Бейлък успя да забие зъби в ръката му. До него от шкафчето падна нощна лампа. Торн се добра до нея и удари с всички сили мисис Бейлък по главата. Поставката на лампата се пропука и жената безсилно се строполи. Торн я удари още веднъж. Черепът се пропука и по белите напудрени бузи потече кръв. Торн скочи на крака, залитайки, приближи се до стената, до която стоеше детето, наблюдаващо с ужас всичко, хвана го, избута го от стаята и го повлече по коридора. Деймън се хвана за дръжката на вратата и Торн изви насила ръцете му. Тогава детето се вкопчи с нокти в лицето му и те едва не паднаха по стълбите. Опитвайки се да запази равновесие, детето се хвана за един кабел. Торн с всички сили се опита да разтвори ръцете му и тогава ги удари ток...

Като дойде на себе си на пода на килера, Торн застана на колене и се огледа. Детето лежеше до него в безсъзнание. Торн се опита да го вдигне, но не успя. Той залитна, падна на една страна и изведнъж чу скърцането на кухненската врата. Торн с мъка обърна глава. Пред него стоеше мисис Бейлък. От главата ѝ течеше кръв. Тя хвана Торн за

палтото и го повали. В отчаяние той се опита да се хване за чекмеджетата на шкафа, но те се извадиха и съдържанието им се разсипа по пода. Жената се нахвърли върху него, протягайки окървавените си ръце към шията му. Лицето на мисис Бейлък беше покрито с розова каша от пудра и кръв. Устата ѝ беше полуотворена, тя ръмжеше от напрежение.

Торн се задъхваше. Той виждаше безумните очи на мисис Бейлък и нейното приближаващо се страшно лице; още малко и устните ѝ щяха да докоснат неговите. Наоколо се търкаляха кухненски съдове. Торн безпомощно опипваше пода с ръце. Изведнъж той напипа две вилици, стисна ги в ръце и със сила ги заби в слепоочията на мисис Бейлък. Тя изпищя и се дръпна. Торн с мъка се изправи на крака. Жената се мятеше с вой из стаята, опитвайки се да извади стърчащите от главата ѝ вилици.

Торн се хвърли към килера, вдигна детето, което още не беше дошло на себе си, и се хвърли през кухненската врата към гаража. Вратата на колата беше отворена, но неочаквано той чу точно до себе си заплашително ръмжене. Черна фигура се мярна във въздуха и го събори с удар в рамото. Торн падна в колата. Огромният пес яростно дърпаше ръката му със зъби, опитвайки се да го измъкне от колата. Детето лежеше на седалката. Със свободната си ръка Торн удари с всички сили кучето в муцуната. Потече кръв, песът изви от болка и пусна ръката му. Вратата се затвори.

Торн трескаво търсеше ключовете, а отвън беснееше кучето. То скачаше на задните си лапи и с огромна сила се удряше в страничното стъкло. То тревожно звънеше. С трепереца ръка Торн напипа най-сетне ключовете. Детето помръдна и застана, а песът продължаваше да се хвърля към стъклото, което вече се беше пропукало. Торн погледна напред и застина от ужас. Той видя мисис Бейлък. Тя беше жива и събрала остатъците от силите си, пълзеше към колата, влачейки огромен чук. Торн включи запалването и в момента, в който колата тръгваше, мисис Бейлък хвърли чука, който проби огромна дупка в страничното стъкло. Тогава в дупката се показа главата на кучето. То щракаше със зъби, от пастта му течеше слюнка. Торн се отпусна на облегалката и се сви; зъбите на кучето се затваряха на няколко дюйма от него. С едната си ръка Торн извади от джоба една от камите и я заби в кучешката глава между близко поставените очи. Кучето изръмжа и

отстъпи. Предсмъртният му вой изпълни гаража. Торн включи на задна скорост и натисна педала на газта. Мисис Бейлък, залитайки, стоеше до прозореца и гледаше с ужас.

— Мъничкият ми... — хлипаше тя. — Мъничкият ми...

Колата тръгна, жената изскочи на пътя и в отчаяние се опита да ѝ прегради пътя. Торн можеше да я заобиколи, но не го направи. Като стисна зъби, той натисна педала докрай и колата се вряза в мисис Бейлък. Когато отмина, Джереми погледна в огледалото за задно виждане. Той видя тялото на жената — безжизнена огромна маса, застинала на асфалта. До нея на бледата лунна светлина се виждаше лежащото куче, треперещо в предсмъртни конвулсии.

Торн отново даде пълен ход на колата и излезе на шосето. До него лежеше детето, все още в безсъзнание. Торн изскочи на шосето, водещо към Лондон. Наближаваше изгревът, мъглата беше започнала да се разсейва.

Момчето започна да идва на себе си, размърда се и застана от болка. Торн насочи цялото си внимание към пътя, опитвайки се да не мисли за това, че детето е до него.

— Това не е човешко дете! — шепнеше той през стиснатите си зъби. — Това не е човешко дете!

Колата се носеше напред, а момчето, което така и не беше успяло да дойде напълно на себе си, продължаваше да стене.

На един остър завой детето падна на пода. Сега те се отправяха към църквата „Вси Светии“. Торн вече виждаше в далечината нейните извисяващи се кули, но детето беше дошло на себе си и гледаше Торн с изплашени очи.

— Не ме гледай... — изръмжа Торн.

— Ударих се... — заплака детето.

— Не ме гледай!

Детето послушно наведе очи. Вече се приближаваха към църквата и изведнъж Торн, като погледна нагоре, остана поразен от внезапно потъмнялото небе. Мракът се сгъсти, като че ли нощта се връщаше. Почернялото небе беше пронизано от мълнии, които стигаха до земята.

— Татко... — хленчеше Деймън.

— Млъкни!

— Лошо ми е.

Детето започна да повръща. Торн завика силно, за да не чува Деймън. Разрази се ужасна буря, вятърът хвърляше боклуци в предното стъкло. Торн спря пред църквата и отвори вратата. Като хвана Деймън за яката на пижамата, той го измъкна навън. Детето закрепця, ритайки Торн в корема, докато не го отхвърли от колата. Торн отново се нахвърли върху него, хвана го за пижамата и го хвърли на асфалта. В небето изгърмя силна гръмотевица, една мълния падна точно до колата, а Деймън се извъртя, опитвайки се да изпълзи от ръцете на Торн. Джереми здраво го обхвана. Деймън продължаваше да рита и пици, докато Торн го влачеше към църквата.

На отсрещната страна на улицата се отвори прозорец и някакъв мъж силно извика Торн, но Джереми се провираше през дъждовната завеса, без да обръща внимание на нищо. Лицето му приличаше на страшна маска. Вятърът удряше Торн в лицето, той едва се държеше на краката си, бавно вървейки напред. Детето се извиваше в ръцете му, заби зъби в шията му, Торн закрепця от болка, но продължи да върви. През гръмотевиците се чу вой на полицейска сирена, а мъжът от отсрещната страна на улицата отчаяно крещеше на Торн да пусне детето. Но Джереми не чуваше нищо, той се приближаваше към вратата на църквата. Вятърът изрева и Деймън се вкопчи в лицето на Торн. Един пръст попадна в окото му, Джереми падна на колене и почти сляпо продължи да влачи Деймън към вратата. Мълния падна наблизко, но Торн беше вече на прага и събираше последни сили, влачейки детето по стъпалата.

Деймън продължаваше настървено да драска с нокти по лицето му и да го рита в корема. С нечовешко усилие Торн успя да повали детето, той пхна ръка в джоба си и затърси ножовете. Деймън диво закрепця и изби пакета от ръката му. Камите се разсипаха по стъпалата. Торн хвана една от тях, опитвайки се с другата си ръка да удържи Деймън. Полицейската сирена изви още веднъж и замлъкна. Торн замахна с камата.

— Стой! — Откъм улицата долетя глас и от дъжда изплуваха двама полицаи. Един от тях извади револвера си от кобура. Торн погледна първо тях, после детето и като извика от ярост, стремително насочи надолу ръката си с камата. Викът на детето и пистолетният изстрел се разнесоха едновременно.

Настъпи тишина — полицаите стояха като вкаменени. Торн застина на стъпалата, тялото на детето беше проснато пред него. После вратата на църквата се отвори и оттам излезе свещеникът, който гледаше през дъждовната завеса. Той в ужас се взря в страшната неподвижна картина.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вестта за трагедията се разнесе из целия Лондон. Разказът беше доукрасяван с причудливи подробности, противоречащи си една с друга и четиридесет и осем часа репортьорите обсаждаха приемната на градската болница, опитвайки се да разберат от лекарите какво все пак е станало. На следващата сутрин в една от стаите се събраха лекарите и преди да направят изявлението, телевизионните камери вече досадно бръмчаха. Специалният хирург Грут Шур, дошъл по спешност със самолет от една южноафриканска болница, излезе със заключително съобщение.

— Искам да кажа, че смъртта настъпи в осем часа и тридесет минути сутринта. Направихме всичко възможно, за да спасим живота му, но раната не оставяше надежди за оздравяване.

Горестни въздишки преминаха из тълпата репортьори и лекарят изчака да затихнат.

— Повече съобщения няма да има. Службата ще бъде в църквата „Вси Светии“. После тялото ще бъде пренесено в Съединените щати за погребение.

... В Ню Йорк на една катафалка, зад която се беше строила дълга редица лимузини, стояха два ковчега. Отпред на мотоциклет пътуваше един полицаи. Когато погребалната процесия стигна до гробищата, там вече се бяха събрали много хора. Охрана от отдела за безопасност задържаше любопитните, а групата от официални лица се приближи до прясно изровените гробове. Един свещеник в дълго бяло расо стоеше до един стълб с американското знаме. Зазвуча музика и ковчезите бяха поставени пред свещеника. Един работник проверяваше механизмите, с които ковчезите трябваше да бъдат спуснати в гробовете.

— Днес ние скърбим — започна напевно свещеникът — за безвременната смърт на двама от нас. В своя път към вечността те взеха със себе си частица от нашите души. Нека да скърбим не за тях, намерили своя покой, а за нас самите. Колкото и кратък да беше

животът им, той завърши и ние трябва да им бъдем благодарни за краткото време, което те поделиха с нас.

Днес ние казваме „сбогом“ на сина на един велик човек..., който беше роден в богатство и благополучие, който не беше лишен от всички земни блага, за които човек може само да мечтае. Но от неговия пример виждаме, че само земните блага не са достатъчни...

Отвън, пред портата на гробищата, се тълпяха репортьорите и щракаха с фотоапаратите си. Малка група хора стоеше по-настрани и обсъждаха станалите събития.

— Колко е дивашко всичко това, а?

— Няма нищо дивашко. Да не би да е за пръв път да убиват хора на улицата?

— Ами онзи, който ги е видял на стълбата? Той ли е извикал полиция?

— Той е бил пиян. Взели са му кръв за анализ и са разбрали, че добре си е пийнал.

— Не знам — отзова се трети. — Доста е странно. Какво са правили пред църквата по това време?

— Жената на посланика е умряла; може да са отивали да се молят.

— Кой идиот би извършил престъпление на стълбите пред църквата?

— Има и такива. Повярвай ми.

— Не разбирам — намеси се третият. — Сигурно крият доста неща от нас.

— Не е за пръв път.

— Няма да е и за последен.

Двата ковчега бавно се спускаха в гробовете и свещеникът простря ръце към небето. Сред опечалените се открий една двойка, която стоеше настрана, обградена с телохранители. Стройният мъж имаше величествен вид, до него стоеше жена в черно, която държеше за ръка четиригодишно момченце. Другата му ръка беше бинтована и висеше пред гърдите.

— Като изпращаме Джереми и Катерина Торн в света на вечния покой — продължаваше свещеникът, — ние обръщаме поглед към тяхното дете Деймън, последният жив от това велико семейство. Детето сега отива при друго семейство. Нека то расте в любов, която

ще получи от новите си родители, нека наследи баща си и стане вожд на човечеството.

Деймън стоеше и гледаше как спускат ковчезите. Той се вкопчи в ръката на жената.

— И, най-сетне, нека теб, Деймън Торн — изразително прострял ръце към небето, каза свещеникът, — Бог дари със своето благословение и милост... Нека Христос те дари с вечната си любов.

В безоблачното небе се чу далечен гръм и тълпата бавно започна да се разотива. Новите родители на Деймън търпеливо изчакаха всички да се отдалечат, после се приближиха до гробовете и детето се наведе над тях, шепнейки молитва. Хората се обърнаха и застинаха на местата си. Много от тях се разплакаха. Най-после детето стана и бавно се отдалечи с новите си родители. Телохранителите ги обградиха от всички страни и ги изпратиха до президентската лимузина.

Четирима полицаи на мотоциклети съпровождаха автомобила през тълпата от репортьори, снимащи детето. Деймън седеше на задната седалка на лимузината и внимателно ги гледаше през стъклото. Но всички снимки се оказаха развалени. На тях се виждаше петно, явно емулсионен дефект на лентата. Петното с размитите си контури напомняше кълбо дим.

Това димно кълбо неумолимо надвисваше над президентската лимузина!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.